

அனுதினமும் தேவனுடன்

ஐஸ்வர்யா
செல்வம்மா
2008

'நாங்கள்...
இரட்சிக்கப்படுகிறவர்களுக்குள்ளே
ஜீவனுக்கேதுவான
ஜீவ வாசனையாக இருக்கிறோம்'
(2கொரிந்தியர் 2:16)

வருடம் - 36

தீயானம் - 3

சக்தியவசனம் வெளியீடு

பரிசுத்த வேதாகமத்தை ஓராண்டிற்குள்
வாசித்து முடிப்பதற்கான கால அட்டவணை

ஜூலை

திகதி	காலை	மாலை
01	2நாளா 21,22,23	அப்போ. 7:41-60
02	2நாளா 24,25	அப்போ. 8:01-25
03	2நாளா 26,27,28	அப்போ. 8:26-40
04	2நாளா 29,30	அப்போ. 9:01-25
05	2நாளா 31,32	அப்போ. 9:26-43
06	2நாளா 33,34	அப்போ. 10:01-22
07	2நாளா 35,36	அப்போ. 10:23-48
08	எஸ்றா 1,2	அப்போ. 11
09	எஸ்றா. 3,4,5	அப்போ. 12
10	எஸ்றா. 6,7	அப்போ. 13:01-13
11	எஸ்றா. 8,9	அப்போ. 13:14-39
12	எஸ்றா. 10	அப்போ. 13:40-52
13	நெகே 1,2,3	அப்போ. 14
14	நெகே 4,5,6	அப்போ. 15:01-18
15	நெகே 7,8	அப்போ. 15:19-41
16	நெகே 9,10	அப்போ. 16:01-24
17	நெகே 11,12	அப்போ. 16:25-40
18	நெகே 13	அப்போ. 17
19	எஸ்த 1,2	அப்போ. 18
20	எஸ்த 3,4,5	அப்போ. 19:01-22
21	எஸ்த 6,7,8	அப்போ. 19:23-41
22	எஸ்த 9,10	அப்போ. 20:01-16
23	யோபு 1,2,3	அப்போ. 20:17-38
24	யோபு 4,5,6	அப்போ. 21:01-26
25	யோபு 7,8,9	அப்போ. 21:27-40
26	யோபு 10 - 13	அப்போ. 22
27	யோபு 14,15,16	அப்போ. 23
28	யோபு 17 - 20	அப்போ. 24
29	யோபு 21,22,23	அப்போ. 25
30	யோபு 24 - 28	அப்போ. 26
31	யோபு 29,30,31	அப்போ. 27:01-20

அனுதினமும் தேவனுடன்

சத்தியவசன வெளியீடு

(DAILY DEVOTIONS)

ஜூலை - ஆகஸ்ட் - செப்டெம்பர்
2008

BACK TO THE
BIBLE®

நிர்வாக இயக்குனர்

திரு. ஜேம்ஸ் கனகநாயகம்

தமிழ்நிலை வாரியாளர்

திரு. நீரியஸ் வெர்னான்டோ

தயால் முகவரி:
சத்தியவசனம்
த.பெ. 1012, கொழும்பு
இலங்கை.

நேரில்:
120A, தர்மபால மாவத்தை
கொழும்பு 7
இலங்கை

TEL: 011-2695441, FAX: 011-2698843

Email: syst@sltnet.lk

கிறிஸ்துவுக்குள் எம்மொழுதும் எங்களை வெற்றிசிறக்கப்பண்ணி,
எல்லா இடங்களிலேயும் எங்களைக்கொண்டு அவரை அறிகிற அறிவின்
வாசனையை வெளியீயுந்துகிற தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம்.

(2 கொரி 2:14)

கிறிஸ்துவுக்குள் பிரியமானவர்களே,

கிறிஸ்து இயேசுவின் நாமத்தில் அன்பின் வாழ்த்துக்கள்.

இந்த வருடத்தின் முன்றாவது வெளியீடாக வெளிவரும் இந்த அனுதினமும் தேவனுடன் சத்தியவசன தியான நூல் ஊடாக உங்களைச் சந்திப்பதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

இம்முறை சகோதரி சாந்திபொன்னு அவர்கள் நொறுக்கப்படுதல் என்ற தலைப்பிலும், சகோதரன் வஷ்னி ஏனாஸ்ட் அவர்கள் பொதுவான தலைப்புகளிலும், சகோதரி ஜெனட் அவர்கள் என்றா புத்தகத்திலிருந்தும் முறையே ஜுலை ஆகஸ்ட் செப்டெம்பர் மாதங்களுக்கான தியானங்களை எழுதியுள்ளார்கள். இம்முறையும் இத் தியானங்கள் உங்களுடைய ஆவிக்குரிய வாழ்வுக்கு ஆசீர்வாதமாய் அமைய ஜெபத்தோடு வெளியிடுகின்றோம். இந்த தியானங்கள் எந்தவிதத்தில் உங்கள் நாளாந்த வாழ்வில் ஆசீர்வாதமாக இருக்கிறது என்பதைக் குறித்த உங்கள் சாட்சிகளை தவறாமல் கடிதம் ஊடாக எமக்கு எழுதித் தெரிவியுங்கள்.

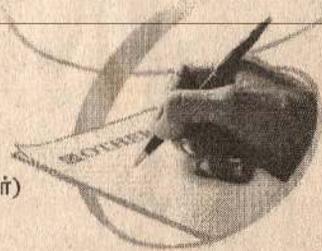
‘மரணமானாலும், ஜீவனானாலும், தேவதூதர்களானாலும், அதிகாரங்களானாலும், வல்லமைகளானாலும், நகழ்காரியங்களானாலும், வருங்காரியங்களானாலும், உயர்வானாலும், தாழ்வானாலும், வேறொந்தச் சீருஷ்டியானாலும் நம்முடைய கர்த்தராகிய கிறிஸ்து கியேசுவிலுள்ள தேவனுடைய அன்பை விட்டு நம்மைப் பிரிக்காத’ நமது ஆண்டவரின் தெய்வீக பாதுகாப்பும் ஆசீர்வாதமும் உங்கள் அனைவரோடும் எப்போதும் இருப்பதாக!

இப்படிக்கு

ஓர்யஸ் ஜொர்ணாண்டோ

கர்த்தரின் பணியில்

(சத்தியவசனம் - தமிழ்பணி பொறுப்பாளர்)

ஐஸ்லை

1

செவ்வாய்

உள்ளம் நொறுங்கட்டும்!

'தேவனே சுத்த இருதயத்தை என்னிலே சிருஷ்டியும்,
நிலைவரமான ஆவியை என் உள்ளத்திலே புதுப்பியும்.'
(சங்கீதம் 51:10)

வருஷத்தின் நடுப்பகுதிக்கு வந்துவிட்ட நமது வாழ்வில் ஏதாவது மாற்றங்கள் இருக்கிறதா? ஆவிக்குரிய வாழ்வில் ஏதாவது வளர்ச்சி காணப்படுகிறதா? ஆவிக்குரிய வாழ்வில் மாற்றமும் வளர்ச்சியும் ஏற்பட்டால்தான் நமது வெளி வாழ்வில் வளர்ச்சியும் முதிர்ச்சியும் தெரியும். இது நடைபெறாவிட்டால் நாம் ஏதோ குறைபாடுள்ளவர்கள் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். சிலவேளை நமது வெளிவாழ்வில் உலகரீதியாக வளர்ச்சியையும் வெற்றியையும் அடைந்திருக்கலாம். ஆனாலும் இவைகள் எவ்வளவுதூரம் நிலைநிற்கும் என்பதை நாம் சிந்திப்பதேயில்லை.

தாவீது ராஜா தேவனுக்குப் பயந்தவர்; கர்த்தருடைய அன்பையும் வல்லமையையும் பலதடவை ருசிபார்த்தவர். என்றாலும் பாவத்தில் வழக்கி விழுந்துவிட்டார். அது ஒருபுறமிருக்க, தான் விழுந்ததையே உணராமல் சில நாட்கள் வாழ்ந்தாரே; ஒரு விதவைக்கு வாழ்வு கொடுத்த நல்லவராக உலகக் கண்களை மூடினாரே, அதுவே மிகப் பயங்கரமான விடயம். என்றாலும் அவர் தேவனால் உணர்த்தப்பட்டபோது, இன்று நாம் செய்வதுபோல், பாவத்தை அறிக்கைசெய்து, மன்னிப்புக் கேட்டுவிட்டு, மறுபடியும் தனது பாவவாழ்வை அவர் தொடரவில்லை. 'என் மீறுதல் தெரியும், தேவனுடைய கண்கள் அதைக் கண்டது' என்றார். உள்ளத்தின் உண்மையையே தேவன் விரும்புகிறார் என்பதை உணர்ந்தார். தன் எலும்புகள் நொறுக்கப்பட்டதுபோன்ற வேதனையை அனுபவித்தார். தன் அரண்மனை வேலையாட்களுக்கு இந்தப் பாவத்தை மறைத்து, தன் ராஜவாழ்வை பங்கமின்றி காப்பாற்றும் என்று நம்மைப்போல அவர் ஜெபிக்கவில்லை. மாறாக, சுத்த இருதயத்திற்காகவும், உறுதியான ஆவியை உள்ளத்திலே புதுப்பிக்கும்படி ஜெபித்தார். ஆம், அவர் தனது உள்ளான வாழ்வின் உண்மையைக்குறித்தே வாஞ்சித்தார்.

தேவபிள்ளையே, மனந்திரும்பும் பாவியை தேவன் வெட்கப்படுத்த மாட்டார். ஆனால் போலியான நமது வெளிவாழ்வு தேவனுக்குப் பிரியமானது அல்ல. நாம் உள்ளத்திலே உடையவேண்டும்; நொறுங்கவேண்டும். நொறுங்குண்ட ஆவிதான் தேவனுக்குப் பிரியம். இன்று நமது வாழ்வைக்குறித்து நாம் எப்படிப்பட்ட ஜெபம் செய்கிறோம்? அதைப் பொறுத்துத்தான் நமது மனமாற்றம், ஆவிக்குரிய வளர்ச்சி, முதிர்ச்சி ஏற்படும். அந்த மாற்றம் நமது வெளிவாழ்வில் வெளிப்படும்போது அது நமது வாழ்விலும் பிறர் வாழ்விலும் எவ்வளவு தாக்கங்களை ஏற்படுத்தும் தெரியுமா? தேவனே, மனுஷர் கண்களுக்கு என்னை மறையும் என்போமா? என் இருதயத்தைப் புதுப்பியும் என்போமா?

"பிதாவே, மறைவான பாவங்களுக்கு என்னை விலக்கிக் காத்து, என் வாழ்வின் மறைவுகளை மாற்றி, சுத்த இருதயத்தை எனக்குத் தாரும் ஐயா. ஆமென்."

ஐஸ்

2

புதி

வேண்டாம் இரட்டைவாழ்வு

‘கர்த்தருடைய பார்வைக்குப் பொல்லாப்பான இந்தக் காரியத்தைச் செய்து, அவருடைய வார்த்தையை நீ அசட்டைபண்ணினது என்ன?’ (2சாமுவேல் 12:9)

பல வருடங்களுக்குப் பின்னர் ஒரு வீட்டுக்குப் போயிருந்தேன். பலவித நவீனங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு அற்புதமாகக் காட்சியளித்தது அந்த வீடு. வீட்டைச் சுற்றிப் பார்த்து இறுதியில் படுக்கை அறைக்குச் சென்றதும் திகைத்து விட்டேன். இந்த வீட்டில் இப்படியொரு அறையா? எத்தனை அலங்கோலம்! அவள் பேசினாள். ‘இதுதான் என் உண்மையான அந்தரங்க வாழ்வு. வெளியே பார்த்தது போலியானது. இந்தப் படுக்கையறைபோலவே என் வாழ்வு சீர்கெட்டுப் போயிருக்கிறது. நான் நொறுங்கிப்போயிருக்கிறேன். இதை யாரிடமும் சொல்ல முடியாத நான் இங்கேதான் என் வெறுப்பைக் காட்டுவேன். ஏனெனில் இங்கே யாரும் வரமாட்டார்கள்’ என்று சொல்லி கதறி அழுதாள். அவள் இரட்டைவாழ்வு வாழ்ந்துகொண்டிருந்தாள். உலகிற்குத் தன்னைக் காட்டிக்கொடுக்க விரும்ப வில்லை. யார்தான் அதை விரும்புவோம்? ஆனால் நம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொள்ளும் இந்த வாழ்வு போலித்தனமானது. ஏனெனில் சகலத்தையும் காண்கிற தேவனுக்கு உள்ளோ புறம்போ எதையாவது மறைக்கமுடியுமா?

அன்று தாவிதும், இன்னொருவனின் மனைவி என்று அறிந்த பின்னரும் தான் இச்சித்ததை யாரும் கண்டுபிடிக்கமுடியாதபடி திட்டமிட்டு, உரியாவைக் கொண்டுவிடுவதற்கு உரியாவின் கையிலேயே கடிதத்தைக் கொடுத்தனுப்பி, சந்தேகம் வராதபடி கச்சிதமாக காரியத்தை முடித்துவிட்டு, அவளது மனைவியை தனக்கு உரியவளாக்கிவிட்டார். வெளியிலே அவர் நல்ல ராஜா; விதவைக்கு வாழ்வு கொடுத்த உத்தமர். ஆனால் உள்ளான வாழ்வோ அழுக்கடைந்து இருந்தது. நாத்தான் அவரிடம் வரும்வரைக்கும் அவருடைய உள்ளான அழுக்கைக்குறித்த உணர்வும் இல்லை; பயமும் இல்லை. இந்நிலை நீடித்திருந்தால் நிலைமை வேறாய் இருந்திருக்கும்.

ஒருவேளை தாவிதப்போலவோ, அந்த சகோதரியைப்போலவோ நாம் இல்லாதிருக்கலாம். ஆனால், நம்மில் எத்தனைபேர் எத்தனைவிதமான இரட்டை வாழ்வு வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறோம். வெளியே சிரிப்பு, உள்ளே கசப்பு. வெளியே பாசம், உள்ளே பாவம். வெளியே அலங்காரம், உள்ளே அலங்கோலம். ஏன் இந்த இரட்டைவாழ்வு? தேவபிள்ளையே, நமக்கு தனிப்பட்ட வாழ்வு சமுதாய வாழ்வு என்று இரட்டை வாழ்வு இருக்கமுடியாது. உலகம் நமது வாழ்வின் ஒரு பக்கத்தைத்தான் காணும். ஆனால் உள்ளும் புறமும் காண்கிற தேவனிடம் நாம் எதை மறைக்கமுடியும்? பிரச்சனைகள் சோதனைகள் யாருக்குத்தான் இல்லை. நாம் நின்றாலும் விழுந்தாலும் அதை தேவகரத்தில் ஒப்புக்கொடுப்போமாக. அவர் நம்மை நிச்சயம் தூய வாழ்வில் நடத்துவார்.

“பிதாவே, என் இரட்டை வாழ்வை இன்று உணர்த்தியதற்காய் நன்றி. உமக்கு முன்னே தாழ் பணிந்து நிற்கும் என்னைப் ஏற்று, புதுப்பியும் ஐயா. ஆமென்.”

ஐஸ்
3
வியாழன்

நொறுங்கிப்போக ஆயத்தமா?

தேவனே. நொறுங்குண்டதும் நருங்குண்டதுமான இருதயத்தை நீர் புறக்கணியீர். (சங்கீதம் 51:17)

கர்த்தரால் அனுப்பப்பட்ட நாத்தான், ஞானமாக தாவீதுடன் பேசி, தாவீதுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய தண்டனையை அவர் வாயிலிருந்தே எடுத்தார். அதன்பின், 'நீயே அந்த மனுஷன்' என்று நாத்தான் சுட்டிக்காட்டியபோது, தாவீது திகைத்திருப்பார், இல்லையா! இன்று நாம் செய்வதுபோல, தாவீது, தனது தவறுக்கு சாட்டுப்போக்குச் சொல்ல முயற்சிக்கவில்லை. தன் பாவத்தை ஒளிக்க வில்லை. பிழையை ஒத்துக்கொண்டு, திருந்திவிட்டதுபோல நடிக்கவும்வில்லை. அல்லது தன் பாவத்திற்குத்தக்கதாக இரண்டு ஆட்டையோ மாட்டையோ பலி செலுத்திவிட்டுத் தப்பிவிடவும் நினைக்கவில்லை. மாறாக உடனடியாகவே, 'நான் கர்த்தருக்கு விரோதமாகப் பாவஞ்செய்தேன்' என்று கதறினார். உணராதிருந்த நாட்கள்போக, உணர்த்தப்பட்டபோதோ, முதலில் அவர் இருதயத்தில் நொறுக்கப்பட்டார். தேவனுக்கேற்ற பலி நொருங்குண்ட ஆவிதான் என்பதையுணர்ந்தார். நொறுங்குண்ட இருதயத்தைத் தேவன் புறக்கணிக்காமல், அதைப் புதுப்பிக்க வல்லவர் என்பதை மனமார நம்பினார். தனது பாவத்தின் பலவித விளைவுகளை அவர் சந்திக்க நேர்ந்தபோதும், தன் தேவனுக்குள் தன்னை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு, கடைசிவரைக்கும் தேவனையே சார்ந்திருந்தார்.

தாவீது ராஜாவின் விடயத்திலிருந்து ஒரு உண்மையை நாம் கற்றுக் கொள்ளவேண்டும். இவ்வுலக வாழ்விலே மனுஷராகிய நமக்கு விழுக்கைகள் வரலாம்; அல்லது, கோபம் வெறுப்பு யாவையும் மறைத்து வாழவேண்டிய கட்டாயமும் வரலாம். ஆனால் நாம் அதனுடனேயே வாழ்ந்து அழிந்துபோக முடியாது. அதிலிருந்து விடுதலையடையவேண்டும். அதற்கு நமது வாழ்விலும் கர்த்தர் இடையிடையாகவேண்டும். தாவீது தன் பாவத்தைக்குறித்து வெறுமனே துக்கப்படவோ, அதனை ஏதோவிதத்தில் சரிப்படுத்தவோ தேவன் விட்டுவிட வில்லை. மாறாக, தாவீது தனது இருதயத்திலே நொறுங்கிப்போகவே தேவன் எதிர்பார்த்தார். இது கர்த்தர் தாவீதுமேல் கொண்ட கோபத்தினால் அல்ல; அவர் தேவனுடைய இருதயத்திற்கு ஏற்றவராக இருந்ததனாலேதான்.

தேவியிள்ளையே, உள் வெளி வாழ்விலே நாம் உண்மையுள்ளவராயிருக்க விரும்புகிறோமா? அப்படியானால் கர்த்தருடைய வார்த்தை நமது வாழ்வின் போக்குகளை உணர்த்தும்போது, வெறுமனே பாவ அறிக்கையை வாசித்துவிட்டு தப்பிவிடக்கூடாது. துக்கப்பட்டால் மாத்திரம் போதாது. நாம் இருதயத்தில் நொறுங்கவேண்டும். உள்ளம் உடையவேண்டும். அதுவே ஒரு புதிய வாழ்வுக்குரிய, புதிய வளர்ச்சிக்குரிய, தேவமகிமைக்குரிய வாழ்வுக்கு வழி வகுக்கும். இருதயம் நொறுக்கப்பட நாம் ஆயத்தமா?

"பிதாவே, என்னை நொறுக்கும் உடையும் வளையும் உமக்கே உகந்த தூய சாராயம். என்னை உமக்கென்று ஏற்றுக்கொள்ளும் ஐயா. ஆமென்."

ஐஸ்லை
4
வெள்ளி

உருக்கிப்போடும் உள்மனப்போராட்டம்

என் ஆத்துமாவே. நீ ஏன் கலங்குகிறாய்? ஏன் எனக்குள் தியங்குகிறாய்? (சங்கீதம் 43:5)

தனக்குள் கலங்கி, தனக்குள் தியங்கி தன்னுடைய ஆத்துமாவிலே நொறுங்கிப்போன தாவீதின்னுடைய அனுபவம் நமக்கும் ஏற்பட்டிருக்கலாம். நாளாந்த வாழ்வில் பலவித போராட்டங்கள் இருந்தாலும், உள்ளத்துக்குள்ளே கலங்கித் தவிக்கும் போராட்டம் இருக்கிறதே, அது மிகவும் பொல்லாதது. காரணங்கள் தெரிந்திருந்தாலும் அவற்றை வெளியிலே சொல்லமுடியாத சூழ்நிலை. இதனால் இருதயமே நொறுங்கிப்போகும்.

வெளிநாடொன்றிலே அழகும் அன்பும் நிறைந்த ஒரு சகோதரியைச் சந்தித்தேன். அருமையான கணவன், அழகான மூன்று குழந்தைகள். காசு, கார், பங்களா என்று வசதிகள் பல இருந்தும் அவளிடம் பெருமையே இல்லை. இவள் அதிர்ஷ்டசாலிதான் என்று நினைத்தேன். என்றாலும், ஒருவித சோகம் அவளது கண்களில் தெரிந்தது. தயக்கத்துடன் விசாரித்தபோது, அவளது கணவனுக்கு ஒரு தவறான பழக்கம் இருப்பதாகவும், அதனை மறைத்து இவளுக்கு அதிகூடிய வசதிகள் யாவையும் கேட்காமலேயே அன்போடு செய்து கொடுத்திருப்பதாகவும் சொன்னாள். அவள் காட்டும் அன்புக்குமுன்னே, தனக்கு விடயங்கள் தெரியும் என்பதைத் தெரியப்படுத்த முடியாமலும், எதையும் கேட்கமுடியாத நிலையிலும், அவள் உள்ளத்தில் நொறுங்கிப்போயிருந்ததை அறிந்தேன்.

தாவீது பல துன்பங்களுக்கு ஆளான ஒருவர். அவர் சவுலை நேசித்த போதும் சவுலுடைய விரோதம் அவரது உயிரையே குடித்துவிடத் துடித்தது. ஆனால் தன்னை விரோதித்த சவுலுடைய உயிரை இரு துவகைகள் காப்பாற்றிய தாவீது, எந்த நிலையிலும் தன் உள்மனப் போராட்டத்தை வெளிப்படையாகக் கொட்டிவிடவில்லை. பதிலுக்கு, எப்பொழுதும் அவர் தன்னை கர்த்தருக்குள் திடப்படுத்திக்கொண்டார். கர்த்தருடைய வெளிச்சத்துக்கும் வசனத்துக்கும் காத்திருந்தார். இதனால் அவர் ஒருபோதும் வெட்கப்பட்டுப் போகவில்லை.

உள்ளத்துள்ளே நொறுங்கிப்போயிருக்கும் தேவபிள்ளையே, நீ என்ன போராட்டத்தில் கலங்கித் தவிக்கிறாயோ தேவன் அதை அறிவார். காரணம் எதுவானாலும் நீ உனக்குள்ளே நொறுங்கியிருப்பதை இப்போதே தேவனிடம் அறிக்கையிட்டு விட்டுவிடு. யுத்தம் பசி பட்டினி போன்ற வெளிப்போராட்டங்கள் நாளை மாறிப்போய்விடும். ஆனால் இந்த உள்மனப்போராட்டம் நாளாந்தம் உன்னை அரித்து உருக்கிப்போடும். ஒருதடவை நானும் இப்படியொரு நொறுங்குதலுக்கு உள்ளானேன். அப்போ என்னைத் திடப்படுத்தியது தாவீதின் 42ம், 43ம் சங்கீதங்கள்தான். நிச்சயமாக கர்த்தர் உனக்கும் விடுதலை தருவார். கர்த்தரிடம் உன் அந்தரங்க மனதைத் திற. அவர் வெளியரங்கமாகப் பதில் தருவார்.

“பிதாவே, எனக்குள்ளே இருக்கும் வேதனையை எனக்கே உணர்த்தி, என்னை இன்று நீரே ஏற்றுக்கொண்டு வழிநடத்துவதற்காய் நன்றி ஐயா. ஆமென்.”

ஐஸ்லை

5

சரி

உணராததையும் உணர்த்துகிறவர்

‘இயேசு அவனை நோக்கி: நீ போய். உன் புருஷனை இங்கே அழைத்துக்கொண்டு வா என்றார்.’ (யோவான் 4:16)

இருதயத்தில் நொறுக்கப்பட்டுள்ள அருமை சகோதரனே, சகோதரியே, தைரியமாய் எழுந்து தேவபாதத்திற்கு வந்துவிடு. உனக்கு நேரிட்ட காரியத்தில் நீ ஜெயம் பெறலாம். ஏனெனில் இதிலும் பார்க்க இன்னுமதிக்கமாக வேதனைதரக் கூடிய போராட்டமும் நமக்குண்டு. அதன் ஆபத்து என்னவென்றால் அப்படியொரு போராட்டத்தில் நாம் இருக்கிறோம் என்ற உணர்வே நம்மில் அநேகருக்கு இருப்பதில்லை. இப்படிப்பட்ட நிலையில் துன்பங்களை மனதிலே சுமந்து கொண்டே எத்தனைபேர் மரித்துப்போனார்கள். பலர் உயிரோடிருந்தும் தமது பிரச்சனை இன்னது என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளவோ விடுபடவோ முடியாதபடி இக்கட்டிலும் அகப்பட்டு மனஉளைச்சல் மனஅழுத்தம் மனோவியாதிக்குட்பட்ட உட்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமை யாருக்கும் வரக்கூடாது.

அன்று அந்த சமாரியப் பெண்ணுடைய வாழ்வு பலரால் அறியப்பட்ட ஒன்று. அப்படியிருந்தும், இயேசு அவளிடம் தண்ணீர் கேட்போது, தனக்கு எதுவித பிரச்சனையுமே இல்லாதவள்போல பேசுகிறாள். அதாவது, அவள் தன்னிலை உணராதிருந்தாள் என்பதுதான் உண்மை. ஆனால், தான் அந்தக் கிணற்றுக்கு மேலும் வராமலிருக்கும்படி அவள் தண்ணீர் கேட்டதிலிருந்து, அவளையுமறியாமல் அவளுக்குள்ளே ஒரு போராட்டம் நடந்துகொண்டிருந்தமை விளங்குகிறது. தனக்கென ஒரு புருஷன் இல்லையே என்ற அந்த ஏக்கம், மேசியா எப்போ வருவார் என்ற எதிர்பார்ப்பு, இவற்றையே இயேசு கண்டார். அவளை அறிந்த ஆண்டவர் அவளுடைய வாழ்வின் ஆழத்தையே ஊருருவி, அவள் அறியாமலே அவளுக்குள் நடந்துகொண்டிருந்த ஒரு போரை அவளுக்கு உணர்த்தினார். அவர் உணர்த்தியபோது அவள் நொறுங்கிப்போனாள். தன்னை யும் தன் நிலையையும் உணர்ந்தாள். தான் செய்த எல்லாவற்றையும் ஒருவர் தனக்குச் சொன்னார் என்று தன் ஊராரிடம் சாட்சியும் கூறினாள்.

இன்று நாம் சமாரியப் பெண்ணைப்போல இல்லாதிருக்கலாம். ஆனால் நம்மையும் அறியாமல், அதாவது நாமே நம்மை அறியாதவிதத்திலும் பல போராட்டங்கள் நமக்குள் இருக்கின்றன. நாம் போகின்ற பாதை சரியென்றோ, நமக்குத் தேவை என்று நாம் நினைப்பவற்றை கிறிஸ்துவினிமித்தம் இழந்துவிட மனமற்றவர்களாகவோ நாம் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கலாம். இப்படிப்பட்ட வேஷங்களை நாமே களைந்துவிடுவது கடினம்தான். ஆனால் கிறிஸ்து நமது அந்தரங்கங்களை ஊருருவ இடமளிப்போமானால், நாம் உணராத பகுதியில் கேள்வி கேட்டு நமக்கே தெரியாமல் நமக்குள் இருப்பவற்றை அவர் வெளியே கொண்டு வருவார். இதனால் நமக்கு இன்பம் தந்த பலவற்றை உதறித்தள்ள நேரிடும். ஆனால் விடுதலை கிடைக்குமே.

“பிதாவே, எனக்கும் தெரியாமலே எனக்குள் இருந்தவற்றை, நான் அறியாத என் அந்தரங்கத்தை எனக்கு உணர்த்தினீர் நன்றி. தொடர்ந்து நடத்தும். ஆமென்.”

ஐஸ்

6

சூரிய

முடிவை அறிந்தவர்

'கர்த்தராகிய நானே..... இருதயத்தை ஆராய்கிறவரும்
உள்ளிந்திரியங்களைச் சோதித்தறிகிறவருமாயிருக்கிறேன்.'
(எரேமியா 17:10)

'உத்தியோக உயர்வு வேண்டாம்' என்று உறுதியாய் நின்றாள் மகள். மரணப்படுக்கையில் கிடந்த தாயோ அவளை அழைத்து, 'மகளே, நீ உன்னை அறியமுன்பே நான் உன்னை உணரத்தொடங்கியவள். இந்த உத்தியோக உயர்வை ஏற்றுக்கொண்டால் என்னைவிட்டுத் தூரமாகப்போக நேரிடும் என்று தான் இதனை ஏற்க மறுக்கிறாய் என்பதை நான் அறிவேன். அதைக் குறித்துக் கவலைப்படாதே' என்றாள். அந்த இரவே அந்த தாய் மரித்துவிட்டார்.

139ம் சங்கீதம் எத்தனைதரம் வாசித்தாலும் தெவிட்டாத ஒன்று. நமது உட்காருதல் - எழுந்திருக்குதல், நமது நினைவுகள் - சிந்தனைகள், நடத்தல் - படுத்திருத்தல், நமது அசைவுகள் - அசையாமைகள் எல்லவற்றையுமே கர்த்தர் அறிந்திருக்கிறார். நம்மைக் கருவிலேயே கண்டவர் அவர். மேலும், நாம் உருவாகவேண்டிய காலம் நேரம் யாவையுமே கர்த்தர் குறித்துவைத்திருந்தாராம். இன்னும் சொல்லப்போனால் நமது முடிவும் அவருக்குத் தெரியும்.

தேவியிள்ளையே, நம்மை நாம் அறிந்திருப்பதைப் பார்க்கிலும், தேவன் நம் ஒவ்வொருவரையும் முழுதாக அறிந்திருக்கிறவர். ஆகவேதான் தாவிது, 'நீர் என் உள்ளிந்திரியங்களைக் கைக்கொண்டிருக்கிறீர்' என்கிறார். பெற்றொடுத்த அந்தத் தாய் தன் மகளை அவ்வளவாய் அறிந்திருக்க, நம்மை உருவாக்கிய தேவன் நம்மை எவ்வளவாய் அறிந்திருப்பார். தேவன் நமது உள்ளத்தை மாத்திரமல்ல, நமது உள்ளத்தின் ஆழத்தையும் அறிந்தவர். நமது உள்வாழ்வு வெளிவாழ்வு, எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நமது முடிவையும் அறிந்த தேவன் ஒருவரே நமது உள்ளிந்திரியங்களைச் சோதித்து அறிய வல்லவராயிருக்கிறார். ஒருநாளில் நாம் எவ்வளவு காரியங்களை மனதிலே சிந்திக்கிறோம்; எவ்வளவு காரியங்களைத் திட்டமிடுகிறோம். அதில் பலவற்றை அப்படியே ஓளித்தும் விடுகிறோம். மனுஷர் காணும்படி நாம் பல காரியங்களைச் செய்வதில்லை. ஆனால் தேவன் யாவையும் அறிந்திருக்கிறார். அவரையே அண்டி, 'நீரே என் உள்ளிந்திரியங்களைச் சோதித்துச் சுத்திகரிக்க தகுதியுள்ளவர், ஏனெனில் நீரே என்னைச் சிருஷ்டித்தவர்' என்று சொல்லி நம்மை ஒப்புக்கொடுப்போமா! அப்போது, நாம் நொறுங்கிப்போகும் சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்படும்போதும், அவற்றை நம்மை உருவாக்கும் சந்தர்ப்பங்களாகத் திருப்பிப்போட்டு, கிறிஸ்துவின் சாயலை நாம் தரித்துக் கொள்ள தேவன் நிச்சயமாய் நம்மை வழிநடத்துவார். நமது முடிவையே அறிந்த அவரைத் தவிர நம்மை நல்வழி நடத்த வேறு யாரால் முடியும்? நமது முழுமையையும் நமது முடிவையும் அறிந்திருக்கிற தேவனுடைய கரத்தில் இப்போதே நம்மைத் தருவோமா!

"பிதாவே, உமக்கு மறைவாக நான் எங்கே போவேன்? நீரே என் உள்ளிந்திரியங்களைச் சோதித்தறிந்து, என்னைத் தாய்மையாக்கும். ஆமென்."

ஜூலை
7
திடீர்கள்

கஷ்டமா? உபத்திரவமா?

‘தேவனே, என்னை ஆராய்ந்து, என் இருதயத்தை அறிந்துகொள்ளும்.’ (சங்கீதம் 139:23)

‘எனக்கு எவ்வளவு கஷ்டங்கள், என்னைப்போல கஷ்டங்கள் அனுபவித்தவர்கள் யாரும் இருக்கமுடியாது’ இப்படிச் சொல்கிறவர்கள் ஏராளம். ஆனால் ஒரு காரியம் தெரியுமா? ‘கஷ்டம்’ என்ற ஒரு வார்த்தை வேதாகமத்திலே இல்லை. கஷ்டத்திற்குக் காரணம் பணம், வீடு, கணவன் மனைவி, பிள்ளைகள், நாட்டின் நிலைமை, தேவையற்ற ஈடுபாடு என்று பலவற்றை அடுக்குவோம். ஆனால் இவற்றை ஆழமாக சிந்தித்தால், இவை யாவும் சூழ்நிலைகளோடு சம்மந்தப்பட்டவை என்பது தெளிவாகும். ‘நாம் சூழ்நிலைகளைத் தவறானமுறையில் கையாளுகிறபடியினாலேதான் கஷ்டங்கள் ஏற்படுகின்றன.’ இவற்றுக்குத் தேவன் பொறுப்பாளி அல்ல. அப்படியிருந்தும் நாம் வாழ்வின் ஒவ்வொரு சூழ்நிலைக்கும் ஏற்றதான தேவசித்தத்தையும் நடக்கவேண்டிய வழியையும் வேதாகமம் போதிக்கிறதே. அதன்படி நடந்தால் கஷ்டம் தீர்ந்துவிடும்.

ஆனால், ‘உபத்திரவம்’ இதனை வேதாகமம் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகிறது. இது நமக்கும் உண்டு. தேவன் இதை அனுமதிக்கிறார். ஏனெனில் இவ்வுலகம் தேவவார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிய விடுவதில்லை. ஆனால், தீமைக்கும் நன்மை செய் என்பதே வேதபோதனை. ஆகவே நமக்கு ஏற்படும் தீமைகளே உபத்திரவங்களுக்கும் பரிசைகளுக்கும் காரணமாகின்றன. தீமையில் நாம் என்ன செய்கிறோம்? நன்மை செய்துவிட்டால் அதுவே ஆனந்தத்தின் தருணமாக அமையும். உபத்திரவங்களோ அதிசீக்கிரத்தில் நீங்கிவிடும்; அவை லேசானவை. கிறிஸ்துவைப்போல மாறவேண்டிய காரியத்திற்கு ஆசானாய் நின்று நம்மைப் பக்குவப்படுத்துவது இந்த உபத்திரவமே. உபத்திரவம் நித்திய மகிமைக்கு நேராய் நடத்துகிறது. (ஆதாரம்: சகரியா பூணன் அவர்களின் ‘சிவ்வை இல்லாத இயேசுவா?’)

இப்படியிருக்க, இன்று நமக்குக் கஷ்டமா? உபத்திரவமா? தேவனை நோக்கிப் பார்ப்போம். கஷ்டம் என்று சொன்னால், ‘நான் தவறான முறையில் நடந்துவிட்டேன், சூழ்நிலைகளை முற்றுமாக தவறாகக் கையாண்டுவிட்டேன்’ என்பதைத்தான் சொல்கிறோம். நாம் கஷ்டங்களை உருவாக்கப் பிறந்தவர்கள் அல்ல. சூழ்நிலைகளுக்கும் மேலாக எழும்பி, தேவனுக்காக வாழ்ப்பிறந்தவர்கள். அந்த வாழ்வில் லேசான உபத்திரவம் உண்டு; அது இருக்கவேண்டும். அது நம்மை அழிக்காது. மாறாக, முழுமைக்கு நேராக வழிநடத்தும். ஆகவே, தேவனே, என்னை ஆராய்ந்து, இருதய சிந்தனைகளைச் சோதித்து, வேதனை உண்டாக்கும் வழிகளை, கஷ்டங்களை உருவாக்கும் நினைவுகளை எடுத்துப் போட்டு, உபத்திரவ வழியானாலும் அதற்கூடாக என்னை நித்தியத்திற்குத் தகுதிப்படுத்தும் என்று ஜெபிப்போமா!

“கஷ்டத்திற்கும் உபத்திரவத்திற்கும் வித்தியாசத்தைக் கற்றுத்தந்த என் அன்பின் இயேசுவே, நீர் நடந்த பாதையில் நடக்க என்னையும் தகுதிப்படுத்தும். ஆமென்.”

ஐஸ்

8

செவ்வாய்

அனுபவம் என்ற பாடத்திட்டம்

‘...அவர்களைத் தமது குமாரனுடைய சாயலுக்கு ஒப்பாயிருப்பதற்கு...’ (ரோமர் 8:29)

அந்நாட்களில் பாடசாலையில் படித்த பாடங்களோ, தேர்வில் எழுதிய பதில்களோ இன்று நமக்கு ஞாபகத்தில் இருக்கிறதா? அவை படித்ததோடு முடிந்துவிட்டது. ஆனால் ‘நெருப்புச் சுடும்’ போன்ற பாடங்கள் நல்ல ஞாபகமிருக்க காரணம், அதைத் தொட்டு சூடுபட்டு அனுபவம் பெற்றிருக்கின்றமையே. ஆம், ‘அனுபவம்’ அது மிக முக்கியம். வாழ்க்கை என்று இவ்வலகப் பள்ளியில் நமது ஆசிரியரான பரிசுத்தாவிபானவர், பரிசுத்தம் தேவநீதி பாவமன்னிப்பு மனந்நிரும்புதல் இரட்சிப்பு என்பவற்றைக்குறித்து நமக்குப் பாடம் நடத்த வரவில்லை. போதித்து, அவற்றினூடாக நமது வாழ்க்கையைக் கட்டியெழுப்பி, கிறிஸ்துவின் சாயலைப் பெற்றுக்கொள்ள நம்மை நடத்தி, இறுதியில் கரைதிறை முதலான சகலமும் நீங்கப்பெற்று நித்தியத்தில் பங்கேற்க நம்மைத் தகுதியுள்ளவர்களாக்கவே வந்திருக்கிறார். இதற்கென்று கடினமானாலும் முழுதாக பலன் தரக்கூடிய பாடத்திட்டமுறை அவரிடம் உண்டு. அதுதான் ‘அனுபவம்’. நாம் ஒன்றை மறக்கக்கூடாது. இந்தத் திட்டத்தில் நம்மை வழிநடத்த, நன்மையான புதிய சூழ்நிலைகளையோ அல்லது மிக மோசமான சூழ்நிலைகளையோ அவர் உருவாக்குவதில்லை. நமது சாதாரண அன்றாடக் வாழ்க்கைப் பாதையில் வருகின்ற ஒவ்வொரு காரியத்தையுமே - அவை நமது பார்வையில் நன்மையாக இருக்கலாம் அல்லது தீமையாகவும் இருக்கலாம் - அவற்றையே அவர் பயன்படுத்தி நம்மை உருவாக்குகிறார்.

இதனை ஏற்றுக்கொள்வது சற்றுக் கடினமாக இருந்தாலும், சரியாகப் புரிந்துகொண்டோமானால் வாழ்வில் நாம் சந்திக்கும் ஒவ்வொரு சோதனை ஏமாற்றம் வியாதி சந்தோஷம் வெற்றி யாவும், பரிசுத்தாவிபானவர் நமது வாழ்வைக் கட்டியெழுப்பும் ஒவ்வொரு தருணமென்பதை ஏற்றுக்கொள்வோம். இந்தப் பயிற்சியை மாத்திரம் நாம் சரியாகப் புரிந்துகொண்டு அதையே நமது அனுபவமாக்கிக் கொண்டோமானால், நம் வாழ்வின் எந்தக் கடின நிலையிலும், பெற்றெடுத்த பிள்ளையே நமது கண்முன்னே இறந்துகிடக்க நேர்ந்தாலும், நம்மைப் பற்றிய நமது எண்ணங்களே எடுப்பட்டுப்போகும் வேளையிலும், ‘என் ஆண்டவரே’ என்று நம்மால் அவரை அண்டிக்கொள்ள முடியும். சிலுவையிலே இயேசு அதையே நமக்குச் செய்து காட்டினார். அவ் வழி நாமும் மனமுடிந்து நிற்போமானால் கிறிஸ்துவின் சாயலைப் பெறும்படிக்கு இன்னுமொருபடி கிறிஸ்துவின் அருகே கிட்டிச் சேருவதையும் நம்மால் உணரமுடியும். தேவபிள்ளையே, உன் வாழ்வின் ஒவ்வொரு அனுபவத்தையும் இந்த மனநிலையில் சந்திக்கப் பழகு. அதுவே உன் வாழ்வின் பெரிய வெற்றியாகும்.

“பிதாவே, இது கடின பயிற்சியானாலும் கிறிஸ்து சென்ற பாதையில் நானும் செல்லவும், அவரது சாயலைத் தரித்துக்கொள்ளவும் எப்படியாவது என்னையும் நீரே வழிநடத்தும் ஐயா. ஆமென்.”

ஐஸ்
9
புத்தி

பாடுகளின் பாதையில்

'அவர் குமாரனாயிருந்தும் பட்ட பாடுகளினாலே கீழ்ப்படிதலைக் கற்றுக்கொண்டு...' (எபிரெயர் 5:8)

கிறிஸ்துவின் சாயலைப் பெற்றுக்கொள்ள கடின பாதையிலா நடக்க வேண்டும் என்று ஒருவர் கேட்டார். ஒரு சிற்பி தன் சிந்தனையில் பதிந்துவிட்ட உருவச்சிலையை செதுக்கி எடுக்க எவ்வளவு கடினமாக முயற்சிக்கிறான். எவ்வளவு காலத்தைச் செலவழிக்கிறான். ஒலிம்பிக் போட்டியில் பங்கேற்பதற்காக ஒருவன் எத்தனை வருடங்களாக தன் சுயத்தை ஒறுத்து, கட்டுப்பாடோடு பயிற்சியில் ஈடுபடுகிறான். வாழ்வில் சாதனை செய்வேன் என்று தீர்மானம் எடுத்து விட்டால் சொந்த விருப்பு வெறுப்புகளையே தள்ளிவிட்டு எவ்வளவாய் உழைக்க வேண்டியிருக்கிறது. கண்முடிவிட்டால் கடந்துவிடுகின்ற இந்தக் காரியங்களுக்கு இத்தனை கடினமாக உழைக்கவேண்டியிருக்க, நித்திய நித்தியமாய் நிலைத்திருக்கும் காரியங்களுக்கு நாம் எவ்வளவாய் உழைக்கவேண்டும்!

மேற்கண்டவை மாத்திரமல்ல, எந்தவொரு உதாரணத்திலும் இரண்டு பொதுவான காரியங்களை நாம் அவதானிக்கலாம். ஒன்று பாடுகள், அடுத்தது கீழ்ப்படிவு. இவை இரண்டுமேதான் நம்மை நொறுங்குதலுக்கூடாக வழிநடத்தக் கூடியவை. அந்த உள்ளான அந்தரங்கமான ஆழமான நொறுங்குதல் இல்லாவிட்டால் நம் வாழ்வின் ஒரே நோக்கமான கிறிஸ்துவின் சாயலைப் பெற்றுக் கொள்வது மிக மிகக் கடினமே. ஏனெனில் இந்த நோக்கத்தை அடைய வெறும் வேதஅறிவும் ஆற்றலும் போதாது; கிறிஸ்துவுக்குள்ளான அனுபவமும் வேண்டும். கிறிஸ்துவானவரும் தாம் பாடனுபவிக்கவேண்டும், சிலுவையில் அறையப்பட வேண்டும் என்ற அறிவைக்கொண்டிருந்தார். அத்துடன் முடிந்ததா? இல்லை. பிதாவும் தமது சொந்தக் குமாரன் என்றும் பாராமல், பாடுகளினாலே கீழ்ப்படிதலைக் கற்றுக்கொள்ளும் அனுபவத்தினூடாகவே கிறிஸ்துவை நடத்தினார். இயேசு பிதாவின் சித்தத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்து பாடனுபவித்தது மாத்திரமல்ல, தாம் வாழ்ந்த நாட்களிலும், கெத்சமெனே தோட்டம், பிலாத்துவின் அரண்மனை, கல்வாரிப் பாதை, சிலுவை மரணம் என்று ஒவ்வொரு படியிலும் அவர் நொறுங்கிப் போனார் என்பதுதான் உண்மை.

இப்படியிருக்க, தேவபிள்ளையே, நமது சுகமான சுயமான மேன்மை தேடும் வழிகள், தீர்மானங்கள் எப்படி கிறிஸ்துவின் சாயலை நமக்குப் பெற்றுத்தரும்? கிறிஸ்துவுக்குள்ளான பாடுகளின் பாதையே கீழ்ப்படிவைக் கற்றுத்தரும். அதுவே கிறிஸ்துவின் சாயல். தேவபிள்ளையே, தேவசித்தத்தை நிறைவேற்றும் பாதையிலே, அவரது வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படியும் வழியிலே உனக்கு என்ன பாடுகள் நேர்ந்தாலும், கிறிஸ்துவின் சாயலைத் தரித்துக்கொள்ளும் வழியில் நீ நிற்கிறாய் என்று உணர்ந்து தேவனை ஸ்தோத்தரிப்பாயாக.

"அன்பின் இயேசுவே, நீர் நடந்த பாதையிலே நானும் சேர்ந்துபோகாமல் நடக்கவும், உமது சாயலைத் தரிக்கவும் நீரே எனக்கு உதவிசெய்யும். ஆமென்."

ஐஸ்
10
வாராள்

இலகு கிறிஸ்தவமா?

ஜீவனுக்குப் போகிற வாசல் இடுக்கமும். வழி நெருக்கமுமாயிருக்கிறது. அதைக் கண்டுபிடிக்கிறவர்கள் சிலர். (மத்தேயு 7:14)

‘இவர் சபையிலே பெரும் புள்ளி. பணத்தாலும் உழைப்பாலும் ஆலயத் திற்கு தன்னையே கொடுக்கிறவர்,’ என்று ஒருவர் எனக்கு அறிமுகம் செய்யப்பட்டார். அவரது வீட்டில் ஒரு இரவு விருந்துக்கு எனக்கும் அழைப்புக் கிடைத்த போது சந்தோஷப்பட்டேன். வீட்டுக் கதவு திறக்கப்பட்டபோது, பலகுடிவகைகளும் அதை ருசித்துக் கொண்டிருக்கிறவர்களையும்தான் முதலில் கண்டேன். அதிலே ஒன்றுமில்லையாம் என்று சொன்னார்கள். ஜெபம் எங்கே? ஸ்தோத்திரம் எங்கே? இது இலகு கிறிஸ்தவமா? கிறிஸ்து வழி கிறிஸ்தவமா?

ஒரு தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சியிலே பலர், கேலிப் பேச்சு, பிறரைப் பாவனை செய்து காட்டுவது, ஆண்கள் பெண் வேஷம்போட்டு ஆடுவது போன்ற திறமைகளை வெளிப்படுத்தி பார்ப்பவர்களை வயிறு குலுங்கச் சிரிக்கவைத்தனர். நிகழ்ச்சியின் முடிவில் பிரதம விருந்தினராக வந்தவர் எழுந்து நின்று, ‘மக்களை மகிழ்விக்கின்ற இவர்கள் தெய்வத்துக்குச் சமம்’ என்றார். என்ன கரகோஷம்! தெய்வத்துக்குச் சமமாகிவிட்ட பெருமீதம் அவர்களது முகங்களில் தெரிந்தது. இந்த உலகத்தின் வழிக்கும் கிறிஸ்துவின் வழிக்கும் எத்தனை வேறுபாடு என்று நினைத்தேன். பாவி மனிதன் தெய்வத்துக்கு சமமாவானா? கிறிஸ்து கற்றுத்தந்த, சந்தோஷம் இதுவா? மேலே கண்ட கிறிஸ்தவ குடும்பத்திற்கும் கிறிஸ்துவையும் சிலுவையையும் அறியாத இந்த மக்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம்? ஒருசில நிமிடங்கள் உலகை மறக்க இவை நமக்குத் தேவைதானா?

பிறரைவிட வாழ்வில் வெற்றி பெறலாம், இலகுவாக வாழலாம், கிறிஸ்து விடம் வந்தால் எல்லா பிரச்சனைகளும் நீங்கும், நோய் நீங்கும், பணக்கஷ்டம் நீங்கும் என்று நம்மில் பலர் கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொண்ட நாட்களில் நினைத்த துண்டு. இன்றும் அப்படியே பலர் பிரசங்கிக்கிறார்கள். ஆனால் ஆண்டவர் அப்படிப்பட்ட ஒரு வாக்குறுதியைத் தரவில்லை. நம்மைத் தமது சீஷராகவே அழைத்திருக்கிறார். அது அவர் வழிநடக்கும் வாழ்வு. இவ்வுலக வாழ்வின் பிரச்சனைகளையே ஒரு புதிய கண்ணோட்டத்தில் பார்த்தல்; நாளாந்த காரியங்களின் மத்தியிலும், அவற்றுக்கூடாகவும் நாம் இன்னொரு போராட்டத்தை நடத்தவேண்டிய கட்டாயம்; இதுவே மாம்சத்துக்கும் இரத்தத்திற்கும் எதிரான போராட்டம். துரைத்தனங்களுக்கும் ஆவிகளுக்கும் எதிரான போராட்டம். இது இலகுவானதல்ல. இது கடின பாதை. நொறுக்கப்படும் பாதை. ஆனால் அதன் முடிவை கிறிஸ்து நமக்கு நிச்சயித்திருக்கிறார் என்பது சத்தியம். அதுவே அவர் வாக்கு. இந்தக் கடின பாதை சென்று கிறிஸ்துவோடு வாழ நீ ஆயத்தமா?

“இன்றைய இலகு வாழ்வு நாளை என்னைத் தவறாகக்கொண்டுச் செல்லுமே. ஆண்டவரே, உம் வழி கடினமானாலும் அவ்வழியில் எனை நடத்தும். ஆமென்.”

ஐஸ்

11

வெள்ளி

உன் வாழ்வின் முடிவு என்ன?

‘மனுஷனுக்குச் செம்மையாய்த் தோன்றுகிற வழியுண்டு. அதின் முடிவோ மரண வழிகள். (நீதிமொழிகள் 16:25)

எதற்கும் ஒரு முடிவு உண்டு. ஆனால் அந்த உணர்வு நமது சிந்தை செயல்களில் வெளிப்படுவது மிகக் குறைவு. முடிவு எப்படி இருக்கும் என்று ஒருவிசை சிந்தித்தால் நமது பல காரியங்கள் நிச்சயம் மாற்றமடையும். ‘நீ எவ் வழியைத் தெரிந்தெடுக்கிறாயோ அதுவே உன் முடிவையும் நிர்ணயிக்கும்.’ என்று ஒரு சினிமா கொட்டகையிலே எழுதியிருக்கக் கண்டேன். உலக சந்தோஷத்தை அள்ளிக் கொடுக்கிறவன்கூட இப்படிப்பட்ட ஆலோசனையைக் கொடுக்கும்போது, உன்னதமான ஆலோசனைகளையும் எச்சரிப்புகளையும் பெற்றிருக்கிற நாம் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறோம்?

கத்தி எடுத்தவன் கத்தியால் சாவான் என்பது இன்றும் உண்மைதான். 37வகையான பெருஞ்சாதி நாய்களை வளர்த்து இன்பம் கண்ட ஒரு சீமாட்டி அதே நாய்களினால் கடித்து குதறப்பட்டு செத்தாள் என்பது செய்தி. இவ்வுலக வாழ்வு பல வழிகளிலும் ஒருவித இன்பத்தைத் தரத்தான் செய்கிறது. தற்காலிக மாகவாவது நிம்மதி கொடுப்பதுபோலிருக்கிறது. கிறிஸ்து இல்லாத எத்தனைபேர் நல்லவர்களாக இருக்கிறார்கள். இவ்வுலகம் பணத்தைப் புகழைத் தரும். நவீன கருவிகளும் தொழில்நுட்பங்களும் உலகையே மறக்கச்செய்யும். ஒரு நேர்கோடு கூட சரியாகக் கீழ்முடியாத வயதிலும் குழந்தைகள் பெரிய சாதனைகளைச் செய்கிறார்கள். பணம் சம்பாதிக்கிறார்கள். இப்படிப் பல வழிகளில் இவ்வுலகம் நமக்கு உவகை அளித்துக்கொண்டிருக்கிறது. தன்வழி இழுத்துக்கொண்டே இருக்கிறது. இந்த வழியின் முடிவு என்ன?

“சத்தியத்தைப் பேச்சிலும் செயலிலும் காட்டினாலும்கூட கிறுக்கன், கடவுள் பைத்தியம் என்ற பட்டம்; தகுதியற்றவர்கள் என்று தள்ளப்படும் நிலை; வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிவதால் வாசற்படியிலும் ஏற்காத சூழ்நிலை. நாம் சொல்வதைக் கேட்க பிறருக்கு நேரமில்லை.” இது ஒருபுறமிருக்க, துன்பத்திலும் ஆறுதல்தரும் தேவ வார்த்தைகள். ஒருவரையொருவர் தாங்கிக்கொள்ளும் அன்பின் சபை ஐக்கியம். இங்கு போதை இல்லை; மயக்கம் இல்லை. பாடுகளா னாலும் தெளிந்த புத்தியும் அன்புமுண்டு. நொறுங்குதல் இருந்தாலும் நம்பிக்கை உண்டு. மரணத்திலும் தாங்கும் கோலும் உண்டு. இவ்வழியின் முடிவு என்ன?

தேவியிள்ளையே, நமக்கு முன்னே ஜீவவழியும் மரணவழியும் உண்டு. இரண்டின் முடிவும் நமக்குத் தெரியும். பாவவழியின் முடிவோ மரணம். பரிசுத்த மாகுதலின் முடிவோ நித்தியஜீவன். ‘...நான் உங்களில் ஒவ்வொருவனையும் அவனவன் வழிகளின்படியே நியாயந்தீர்ப்பேன்...’ (எசே.33:20) என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார். இலகு வழியா? நொறுங்குதலின் பாதையா? எது வேண்டும்?

“பிதாவே, பொய்வழியை விலக்கி, மெய்வழியைத் தெரிந்துகொண்டு முடிவில் உம்மை வந்தடைய உமது வேதத்தை எனக்கு அருள் செய்யும். ஆமென்.”

மன்னிப்பது மனிதனுக்கு மகிமை

'மனுஷனுடைய விவேகம் அவன் கோபத்தை அடக்கும்.
குற்றத்தை மன்னிப்பது அவனுக்கு மகிமை.' (நீதி. 19:11)

அந்நாட்களில் பரிட்சை முடிவின் அடிப்படையில்தான் வகுப்பேற்றங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. இதனால் ஒரே வகுப்பில் இரு ஆண்டுகள் படிக்கவேண்டிய கட்டாயம் சிலருக்கு ஏற்படுவதுண்டு. ஆனால் இப்போ சில காரணங்களால் வகுப்பேற்றம் தடையின்றி நடைபெற்றுவருகிறது. இதனால் பிள்ளைகள் வெகு சுலபமாக அடுத்த வகுப்புக்கு முன்னேறினாலும், அறிவில் எவ்வளவு முன்னேறுகிறார்கள் என்பது கவனிக்கப்படவேண்டிய விடயம். இன்று கிறிஸ்தவ வாழ்வையும் இந்த தடையற்ற 'வகுப்பேற்றம் மாதிரி' இலகுவாகவே வாழ்ந்து முன்னேற முயற்சிக்கிறோம். ஆனால் ஆண்டவரோ அவ்வப்போ நம்மைத் தடுத்து நிறுத்தி, குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டி, அடித்து நொறுக்கி, தேர்வுகளுக்குள்ளால் நகர்த்தி, ஒரு முழுமையை நோக்கி நடத்துகிறார்.

அந்த வகையில் நாம் அறிந்திருந்தும் நடைமுறைப்படுத்தாத தயங்கும் ஒரு முக்கிய விடயத்தில் கர்த்தர் நம்மோடு இடையடுவாராக. கிறிஸ்தவத்தின் ஒரு முக்கிய பண்பு மன்னிப்பு. இந்த மன்னிப்பைக் குறித்து பரமண்டல ஜெபத்திலும் நாம் ஏற்றெடுக்கின்றோம். மன்னிப்பைப் பற்றிய வேதவசனங்களை நாம் அறிந்திருந்தும், அதை நடைமுறைப்படுத்த பல சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்திருந்தும், ஏன் நாம் மன்னிப்பதில்லை? மன்னிக்கும் சிந்தையில் நாம் எவ்வளவு தூரம் வளர்ந்திருக்கிறோம், முன்னேறியிருக்கிறோம் என்பதை சிந்திப்போம்.

நமக்குத் தவறிழைக்கப்படும்போது, அல்லது தவறிழைக்கப்பட்டதாக நினைக்கும்போது நாம் நிச்சயமாகவே பாதிக்கப்படுகிறோம். அதிலும் உணர்வுகளை வெளிக்காட்டாவிட்டாலும் மனரீதியாக மிகவும் உடைந்துபோகிறோம். இந்தப் பாதிப்பைச் சரிப்படுத்தமுடியும். அதற்கென்று நமக்கு அருளப்பட்ட மருந்து தான் மன்னிப்பு. ஆனால் இதற்குரிய தேர்வில் சித்தியடையாவிட்டால், சரியாக முழுமையாக நடைபெறாவிட்டால், நாம் அடையவேண்டிய இலக்கை அடையவே முடியாது. இந்த மன்னிப்பு என்ற பாடத்திலும் பல படிகள் உண்டு. அதில் ஒவ்வொன்றாகத் தன்னும் நாம் முன்னேறலாமே. கோபத்தை அடக்கி குற்றத்தை மன்னிக்கும்போது அதுதான் நமக்கு மகிமை என்று நீதிமொழி கற்றுத்தருகிறது. 'கிறிஸ்துவுக்குள் தேவன் உங்களுக்கு மன்னித்ததுபோல...' அந்த மன்னிப்பை நாம் பெற்றிருப்பது உண்மையானால் எந்தத் தேர்விலும் நாம் தோற்றுப்போக மாட்டோம். தேவபிள்ளையே, நம்மால் இயலாத ஒன்றை, தாம் வாழ்ந்துகாட்டாத எந்தவொரு வாழ்வை அவர் நம்மிடம் எதிர்பார்ப்பதில்லை. அப்படியிருக்க, நமது வாழ்வில் இந்த மன்னிக்கும் சிந்தையில் நாம் எவ்வளவு தேர்ச்சியடைந்து இருக்கிறோம்? சிந்திப்போமா!

"பிதாவே, கிறிஸ்துவுக்குள்ளாக நீர் அருளிய மன்னிப்பைப்பெற்ற அடியேன், உமக்குள்ளாக பிறரை மன்னிக்க என் மனதைப் பக்குவப்படுத்தும். ஆமென்."

ஐஸ்லை
13
ஆயிரம்

தவறுகளே தருணங்கள்

'நீங்களும் அவனவன் தன் தன் சகோதரன் செய்த தப்பிதங்களை மனப்பூர்வமாய் மன்னியாமற்போனால்...' (மத்தேயு 18:35)

நமது மனதிலே நாம் யாருடனாவது கோபத்துடன் மனத்தாங்கலுடன் வெறுப்புடன் இருக்கிறோமா? யாருக்காவது நாம் தவறு செய்துவிட்டோமே என்ற எண்ணமுண்டா? இதோ, இந்த சூழ்நிலையைத் தவறவிடவேண்டாம். மன்னிப்பு என்ற அன்பின் சிந்தையை நீங்கள் அனுபவிக்கவும், வெளிப்படுத்தவும் இதுவே நல்ல தருணம். இவ்வுலக வாழ்வில், பரிசுத்தாவியானவரே நமது ஆசான் என்றும், அவர் போதிக்கிறவர் மாத்திரமல்ல அன்றாடக் அனுபவங்களுக்கூடாக நம்முடன் இடைபட்டு, கிறிஸ்துவைப்போல நம்மை மாற்றும் பணியிலே உண்மையுள்ளவராயிருக்கிறார் என்றும் இதுவரை நாம் புரிந்திருந்தால், 'எனக்கு வருகிற ஒவ்வொரு நிகழ்வும் நான் முகங்கொடுக்கும் ஒவ்வொரு சூழ்நிலையும் பரிசுத்த ஆவியானவர் எனக்கு மாத்திரமே கற்றுத்தரும் அற்புதமான தருணங்கள்' என்று நாம் மனப்பூர்வமாகச் சொல்லலாமே.

அன்பு, நாம் எப்போதும் எந்நேரமும் எல்லா சமயத்திலும் வெளிப்படுத்த வேண்டிய ஒரு பண்பு. ஆனால் மன்னிப்பு அளிப்பதோ மன்னிப்புக் கேட்பதோ, நம்முடன் ஒன்றாய்க் கலந்திருக்கவேண்டிய ஒரு பண்பு. தருணம் வரும்போது, கேட்கவும் எடுக்கவும் கொடுக்கவும் நாம் தயாராய் இருக்கவேண்டிய ஒன்று. அது என்ன தேவை? தவறுகள் நேரும்போது, அல்லது தவறிழைக்கப்படும்போது, அல்லது தவறிழைக்கப்பட்டுவிட்டோம் என்று எண்ணும் வேளைகளே இந்த நற்பண்பு வெளிவரவேண்டிய தருணமாகும். இந்தத் தருணத்தைத் தவறவிட்டு விட்டு பின்னர் பார்ப்போம் என்றிருப்போமானால் பின்னர் தருணமே கிடைக்காது போகலாம். தன் ஆண்டவனிடத்தில் பதினாயிரம் தாலந்து கடனுக்கு மன்னிப்புப் பெற்ற ஊழியனுக்கு, தான் பெற்றுக்கொள்ளாததை அல்ல; பெற்றுக்கொண்டதையே செயற்படுத்த நல்ல தருணம் கிடைத்தது. உடன் ஊழியன் கடனைத் திரும்பக் கொடுக்காதது தவறுதான். ஆனால் இவனுக்கோ அதை மன்னிக்க ஒரு தருணம் அவனைத் தேடியே வந்தது. தவறவிட்டுவிட்டான்.

தேவபிள்ளையே, நாம் தேவமன்னிப்பைப் பெற்றிராவிட்டால், நாம் கிறிஸ்தவர்களே அல்ல. நம் வாழ்விலும் பலவித தவறுகளை, பிறர் நமக்கு ஏற்படுத்துவார்கள். நாமும் பிறருக்கு தெரிந்தோ தெரியாமலோ ஏற்படுத்துவோம். அது சகஜம். ஆனால் அதுதான் நமக்குக் கிடைக்கின்ற அருமையான தருணம் என்பதை நாம் ஏன் சிந்திப்பதில்லை? அதற்காக நாமே தவறுகளை ஏற்படுத்தக் கூடாது. ஏற்படுகின்றதான தருணங்களை நழுவவும் விடக்கூடாது. அந்த மனப் பக்குவம் வந்துவிட்டால், நமக்குத் தருணத்தை ஏற்படுத்தியதற்காக நம்மைத் துக்கப்படுத்தியவர்களுக்காக நாம் ஆண்டவரைத் துதிப்போமல்லவா!

"பிதாவே, உம்மிடம் மன்னிப்பைப் பெற்ற நான், எனக்குக் கிடைத்திருக்கும் தருணத்தை இழந்துபோகாதிருக்க எனக்கு நீரே உதவி செய்யும். ஆமென்."

ஹை

14

திங்கள்

கசப்பான வேரை அழித்துப்போடு!

...யாதொரு கசப்பான வேர் முளைத்தெழும்பிக்
கலக்கமுண்டாக்குகிறதினால் அநேகர்
தீட்டுப்படாதபடிக்கும்... (எபிரெயர் 12:15)

ஒரு பாடத்தைப் படிப்பதற்கு ஆசிரியரின் கண்காணிப்பு மாணவருக்குத் தேவை. சில மாணவர்கள் தங்கள் திறமை முயற்சியினால் தொடருவர். ஆனால் பல காரியங்கள் ஆசிரியரின் முழு உதவியின்றி செய்யவே முடியாது. அப்படியே, ஆவிக்குரிய வாழ்விலும். சில இலகுவான பாடங்களைக் கற்கவும் பயிற்சி செய்யவும் வளரவும் பரிசுத்தாவியானவரின் கண்காணிப்பும் கண்டிப்பும் முழு உதவியும் அவசியம். நம்மால் இயலாததொன்றை அவர் நம்மிடம் எதிர்பார்ப்பது மில்லை. அவரின் உதவியை நாடுகிறவர்களை ஒருபோதும் தள்ளிவிடுகிறவரு மில்லை. அதேசமயம் அவர் நம்மை வற்புறுத்துவதுமில்லை. நாம் கற்கவும் செயல்படுத்தவும் விரும்பவேண்டுமே. நம்மில் பலர் அதை விரும்புவதேயில்லை.

மன்னிப்பு என்ற பாடத்தை அநேகந் தடவை நாம் படித்திருக்கிறோம். ஆனால் பயிற்சிப் பரீட்சையில்தான் தேறாதவர்களாகி விடுகிறோம். இது ஏன்? முதலாவது, மன்னிக்கவேண்டும் என்ற அறிவு, அது நமக்குண்டு. ஆனால் மன்னிக்க முடிகிறதில்லை; விரும்புகிறதில்லை. நமது இருதயம் அதற்கு இடம் கொடுப்பதில்லை என்பதுதான் உண்மை. கோபத்தையும் மனத்தாங்கலையும் எப்பொழுது நமக்குள் தேக்கிவைக்க ஆரம்பிக்கிறோமோ அதனையே உரமாகக் கொண்டு கசப்பான வேர் ஒன்று நமக்குள் நம்மை அறியாமலேயே வளர ஆரம்பிக்கிறது. இந்த உண்மைக்கு நமது கண்கள் இன்னும் இருட்டாகவே இருக்கிறதா? கோபமும் ஆத்திரமும் மனுஷ நியாயங்களும் நமக்குள் நிலை கொள்ளும்படி மனுஷர் மூலமாகவே நமக்கு முளைச்சலவை செய்யவும், நமக்குள் கசப்பான வேர் முளைத்தெழும்பு தண்ணீர் ஊற்றவும் பிசாசானவன் எப்பொழுதும் விழிப்புள்ளவனாயிருக்கிறான். இந்த வேர் வளர்ந்து பெரிய மரமாகி கிறிஸ்தவ வாழ்வையே சிதைத்து, கிறிஸ்தவ உறவுகளையே துண்டித்துப் போடும். இந்த அபாயத்தைக்குறித்து நாம் ஏன் சிந்திப்பதில்லை. இக் கசப்பான வேரானது, யார்மீது நாம் கசப்புக் கொண்டிருக்கிறோமோ அவர்களிலும் பார்க்க, இந்த வேரைக்கொண்டிருக்கிற நம்மையே மிக மோசமாகப் பாதிக்கும்.

தேவியிள்ளையே, மன்னிப்புப்பற்றி உனக்குத் தெரியாதிருந்தால் அது வேறுவிடயம். தெரிந்தும் உனக்குள் கசப்பான வேர் முளைக்க இடமளிப்பாயா னால் நீ தேவனுடைய கிருபையை இழந்துபோவாய் என்று வேதம் சொல்கிறது. சிலசமயம் நீ சரியாய் நடப்பதுபோலத் தெரியலாம். வார்த்தை என்ற கண்ணாடியைப் போட்டுப்பார். அப்போது உன்னை உனக்கு விளங்கும். நீயே உனக்குத் தீங்கு விளைவிக்காதே. மன்னிப்பளிக்க மன்னிப்புக் கேட்க நீ தயாராகவேண்டும். கசப்பான வேர் உன்னை அழிக்கும்முன் அதை நீயே அழித்துப்போடு.

“பிதாவே, எனக்குள் பல கசப்பான வேர்கள் உண்டு. அதற்கான நியாயங்களை முற்றாய் அழித்து உம் பிள்ளையாய் மாற்றும். புதுசிருஷ்டியாக்கும். ஆமென்.”

ஐஸ்
15
சிவவாய்

கருணை காட்டுவோமா!

‘ஒருவருக்கொருவர் தயவாயும் மனஉருக்கமாயும் இருந்து...’
(எபேசியர் 4:32)

மன்னிப்பு என்ற அழகிய பண்பு நமது வாழ்வை அலங்கரிக்கக்கூடாத படிக்கு, நம்மைக் கெடுக்கிற பலவித புழுக்கள் நம்மைச் சுற்றிச் சுற்றிக்கொண்டே இருக்கின்றன. அவற்றுக்கு நாம் இடமளித்தால், அவை நம்மை அரித்துப்போடும். அதன்பின் நாம் உணர்வடைந்தும் பலன் என்ன? இவற்றை இனங்கண்டு ஆரம்பத்திலேயே அழித்துவிட்டால் அழிவினின்று நாம் தப்பிக்கலாமே! கசப்பு, கோபம், முர்க்கம் (இது கோபத்தின் அடுத்த படி), கூக்குரல் (இது அடுத்தவன் நியாயத்தைக் கேட்கவிடாது), தூஷணம் (இது அசுத்த வார்த்தை மட்டும் அல்ல. பிறரைக்குறித்த நியாயத்தீர்ப்புகளும் பிறருக்குத் தீங்கு விளைவுக்கும் பேச்சும் கூட அடங்கும்) இப்படிப்பட்ட புழுக்களை அகற்றிவிடும்படி பவுலடியார் நமக்கு நல்லாலோசனை தருகிறார்.

இதற்கு மருந்து உண்டு. அதுவே கிறிஸ்துவின் சிந்தையாகிய தாழ்மை. அதாவது அவரைப்போலவே நீடிய பொறுமையுள்ளவர்களாகவும், மிக எளிதில் புண்படாதவர்களாகவும், கோபிக்கிறதற்குத் தாமதிக்கிறவர்களாகவும், மன்னிப்பதற்கு தீவிரம் காட்டுகிறவர்களாகவும் இருக்கவேண்டும். அதைத்தான் ஒருவருக்கொருவர் தயவாயும் மனஉருக்கமாயும் இருங்கள் என்கிறார் பவுல். அதாவது, கருணை காட்டுங்கள் என்கிறார். ‘கருணை’ என்ற வார்த்தையானது ‘என்ன செய்யப்படுகிறது, செய்யப்பட்டது என்பதையும் தாண்டி, அது ஏன் செய்யப்பட்டது என்பதையே நிதானித்து செயல்படும் தன்மையைக் குறிக்கும்’ என்று ஒருவர் எழுதுகிறார். ஏனெனில் சிலசமயம் தாங்கள் செய்வது என்ன என்பதை நிதானிக்கக்கூட முடியாத நிலைமையிலே இருப்பவர்கள் பலர். ஆனால் தாம் ஏன் அவ்வாறு நடந்துகொள்கிறார்கள் என்பதற்கு அவர்களிடம் காரணம் இருக்கும். அக்காரணத்தைக் கேட்கவோ, ஏற்கவோ, மன்னிக்கவோ நாம் தயாரா?

தேவபிள்ளையே, ஒருகணம் உனது வாழ்வை சற்றுத் திரும்பிப்பார். நமது சில நடவடிக்கை இப்போ நினைத்தாலும் நமக்கே வெட்கமாயிருக்கும். அவற்றை எப்படிச் செய்தோம் என்று நினைத்துப் பார்க்கவே முடியாதிருக்கும். ‘எனக்கென்று அன்பு செலுத்த யாரும் இல்லை. அதனால் என்னில் அன்பு செய்தவரை நானும் நேசித்தேன். ஆனால் அதை நினைத்து இப்போ நான் வேதனைப்படுகிறேன்’ என்று தான் கொண்டுருந்த தவறான உறவுக்கு ஒருவர் காரணம் சொன்னார். அவர் செய்தது தவறு. ஆனால் அவர் கூறிய காரணம் சரிசெய்யப்படக்கூடியது. எத்தனையோ விடயங்களை ஆண்டவர் நமக்கும் மன்னித்து இருக்கிறாரே! அப்படியிருக்க நாம் ஏன் பிறரை மன்னிக்கக்கூடாது?

“என்னை மன்னித்து உமது பிள்ளையாய் ஏற்றுக்கொண்ட என் அன்பின் தெய்வமே, நானும் பிறரைப் புரிந்து நடக்க, பிறரை மன்னிக்க, என்னைச் சரிசெய்துகொள்ள எனக்கு உமதாவிசையைத் தந்தருளும். ஆமென்.”

ஐஸை
16
ரதன்

என் பாவம் மன்னிக்கப்படும்படி...

'...பரலோகத்திலிருக்கிற உங்கள் பிதா உங்கள் தப்பிதங்களை உங்களுக்கு மன்னிக்கும்படி. அந்தக் குறையை அவனுக்கு மன்னியுங்கள்.' (மாற்கு 11:25)

"சிறுவயதிலிருந்தே பரமண்டல ஜெபத்தைச் சொல்லியிருக்கிறேன். ஆனால் ஒருநாள், என் கடனாளிகளுக்கு நான் மன்னிக்கிறதுபோல.... என்று சொன்னபோது நான் பிறரை மன்னிக்காவிட்டால் எப்படி தேவன் என்னை மன்னிப்பார் என்ற கேள்வியினால் உள்ளத்தில் உறுத்தப்பட்டேன். அன்றே எனக்கு விடுதலை கிடைத்தது." பலவருடங்களாக ஒருவருடன் மனத்தாங்கலோடிருந்த ஒரு சகோதரி பகிர்ந்துகொண்ட சாட்சியே இது.

இயேசு தன் ஊழியத்தின் ஆரம்ப நாட்களிலேயே மன்னிப்பைக்குறித்த எச்சரிப்பைக் கொடுத்துவிட்டார் (மத்.6:14). அதை நமக்கு உறுதிப்படுத்தத்தானே அவர் புவி வந்தார். ஒரு காரியத்தை நாம் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். தேவன் மன்னிப்பதில் தயை பெருத்தவர்; அது அவருடைய சுத்தகிருபை. அப்படியிருந்தும், பிதா நமது பாவங்களுக்கு அருளும் மன்னிப்பு, நாம் பிறரை மன்னிப்பதிலேயே தங்கியிருக்கிறது. இதை எப்படிச் சொல்லுவது? இயேசு இதைப் போதித்துள்ளார். 'நாம் பிறரை மன்னிக்க மறுக்கும்போது, பிதாவின் மன்னிப்பைப் பெற வேண்டிய பாவிகள் நாங்கள் என்ற உண்மையை நாம் மறுதலிக்கிறோம் என்பதையே நாம் வெளிப்படுத்துகிறோம்.' இதை நாம் உணர்ந்திருக்கிறோமா? தேவன் நமக்கு அருளும் மன்னிப்பு, நாம் பிறருக்கு அருளும் மன்னிப்பில் அல்ல; மாறாக, மன்னிப்பு என்பது என்ன என்பதை நாம் எவ்வளவு உணர்ந்திருக்கிறோம் என்பதிலேயே தங்கியுள்ளது. தேவன் என்னை மன்னித்தது அவருடைய சுத்த கிருபை என்பதை நாம் உணர்ந்து அனுபவிப்பது உண்மையானால், அவரைப் போல இருக்கவே நாம் விரும்புவோம். அந்த விருப்பத்தை நம்மால் அடக்கி வைக்கமுடியாது. அடுத்தவனை மன்னிக்க ஆயத்தமில்லாதவன், தம்மைச் சிலுவையில் அறைந்தவனையே மன்னிக்கச் சித்தமாயிருந்த கிறிஸ்துவோடு ஒன்றாக முடியாது அல்லலா.

தேவபிள்ளையே, மன்னிப்பு என்பது நம்மை நொருக்கிப்போடக்கூடிய ஒரு பாடம்; ஒரு அனுபவம். இதற்கு பெருமை மேன்மை சுயம் எல்லாவற்றையும் நொருக்கி எறிந்துவிட நேரிடலாம். அதற்காக தேவகிருபையை நாம் உதாசீனம் செய்யலாமா? நாம் எவ்வளவு இலகுவாக ஆண்டவரிடம் மன்னிப்புக் கேட்கிறோம். நமது பாவங்கள் தவறுகள் மன்னிக்கப்படவேண்டும் என்பதில் நமக்கு அத்தனை கரிசனை. பார்த்தீர்களா, அதிலும் ஒரு சுயநலம். இனிமேல், பிதாவிடம் நமது பாவங்களுக்காக மன்னிப்புக் கேட்கும்போது, எனக்குத் தவறு செய்தவர் களை நான் மன்னித்தேனா என்றதொரு கேள்வியை நம்மை நாமே கேட்கத் தவறவேண்டாம். நாம் கிறிஸ்துவைப்போல மாறவேண்டாமா?

"பிதாவே, கடின பாதையானாலும் கிறிஸ்துவின் வழிநடக்கவும், மனதார பிறரை மன்னிக்கவும் எப்படியாவது நீரே என்னை நடத்தும். ஆமென்."

ஐஸ்

17

வியழ்வு

தெளிந்த மனச்சாட்சி

‘மனுஷருடைய தப்பிதங்களை நீங்கள் அவர்களுக்கு மன்னியாதிருந்தால், உங்கள் பிதா உங்கள் தப்பிதங்களையும் மன்னியாதிருப்பார்.’ (மத்தேயு 6:15)

“நான் இயேசுவின் பிள்ளை, அவர் என் பாவங்களை மன்னித்து என்னை மீட்டுக்கொண்டது, அவர் என்னில் காட்டிய சுத்தமான கிருபை. நான் மன்னிக்கப்படவேண்டிய பாவிதான்” என்பதையெல்லாம் நாம் மனதார ஏற்றுக் கொண்டிருக்கலாம். நல்லது, அந்த உணர்வுள்ள மனநிலையிலிருந்து நாம் தவறிவிடாதிருக்க கர்த்தர் உதவி செய்வாராக.

இப்போ இன்னுமொரு படி முன்னே வருவோமாக. நமக்குத் தவறு இழைத்தவர்களை மன்னிக்கவோ, நாம் தவறிழைத்தோம் என்று நினைப்பவர்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்கவோ நாம் தயக்கமின்றி முன்வருகிறோம் என்றால், அதற்கு ஏதேனும் நோக்கம் உண்டா?

“இதுவரை எனக்குத் தவறு செய்தவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் மன்னித்திருக்கிறேன். ஆண்டவரோடுள்ள எனது உறவு தெளிவாக இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக, நான் அறியாமல் செய்த தவறு இருந்தால் நானே தேடிச்சென்று மன்னிப்பும் கேட்டுப் பெற்றிருக்கிறேன். பிறர் கேட்க முன்னரே நானே மன்னிப்பேன். நானே ஒருவேளை வேதனையை உண்டாக்கியிருப்பேனோ என்ற எண்ணம் தோன்றினாலே அதற்காகவும் மன்னிப்புக்கேட்பேன். நான் மன்னிப்புக் கேட்டாலும் எனக்குப் பதில் கிடைக்காது. அத்தோடு அந்த நபர் தன் தவறை உணர்ந்ததாகவும் தெரியாது. உண்மையில் நானே தேடிவந்து மன்னிப்புக் கேட்டதால் அவர் பெருமைப்படுவது தெரியவரலாம். ஆனால் அதுகூட என்னைப் பாதிக்காது. என்றாவது ஒருநாள் அவர் உணருவார் என்றோ, நல்ல பதில் கிடைக்கும் என்றோ கவலைப்படவோ காத்திருக்கவோ மாட்டேன். நான் விரும்புவதெல்லாம் தெளிந்த மனச்சாட்சியோடும், என் முழுமனதோடும், ஆண்டவருக்கு சேவை செய்யத் தகுதியுள்ளவளாக நான் இருக்கவேண்டும் என்பதே.” (இவை கிஸ்லா யோகன்னான் அவர்கள் எழுதிய வார்த்தைகள்.)

இந்த தெளிந்த மனச்சாட்சி நமக்கு உண்டா? சிலசமயம் இது ஒரு சுய நோக்காகத் தெரியலாம். கடமைக்காக சுயநோக்கத்திற்காக நாம் மன்னிப்புக் கேட்பதையோ கொடுப்பதையோ தேவன் அறிவார். அப்படியல்ல, தேவனோடுள்ள நமது உறவு சரியாக இருக்கவேண்டும், என் பாவங்கள் மன்னிக்கப்படவேண்டும் என்ற தெளிந்த மனச்சாட்சி நமக்கு அவசியம். கிறிஸ்துவிடம் மன்னிப்பைப்பெற்ற நமக்கு, பிறரை உள்ளான இருதயத்தில் மன்னிப்பதோ, நாமே சென்று மன்னிப்புக் கேட்பதோ ஒரு பிரச்சனையாக இருக்கக்கூடாது. இது கடின பாதையானாலும், தேவனோடுள்ள நமது உறவை தெளிந்த மனச்சாட்சியுடன் காத்துக்கொள்ள தேவன்தாமே நமக்கு உதவி செய்வாராக.

“பிதாவே, நான் உமது உறவை இழந்துவிடமுடியாது. தெளிந்த மனதுடன் மன்னிப்புக் கொடுக்கவும், கேட்கவும் என்னைப் பெலப்படுத்தும். ஆமென்.”

ஐஸை

18

வள்ளி

எத்தனைதரம்?

...ஆண்டவரே. என் சகோதரன் எனக்கு விரோதமாய்க் குற்றஞ்செய்துவந்தால் நான் எத்தனைதரம் மன்னிக்கவேண்டும்? ஏழுதரமட்டுமோ? ... (மத்தேயு 18:21)

எத்தனைதரம் மன்னிக்கவேண்டும் என்ற கேள்வி அறிவுக்காகக் கேட்கப்படலாம்; நாம் பலதடவை கேட்பதுபோல ஆத்திரத்திலும் வெளிவரலாம். எப்படியோ, மன்னிக்கும் பண்பானது படிப்படியாகக் கற்று வளரவேண்டிய ஒன்று. என்றாலும், தேவமன்னிப்பைப் பெற்றுக்கொண்ட நமக்கு, அது நமது வாழ்க்கை முறையாக மாறவேண்டும். மன்னிக்கும் பண்பில் நாம் வளரவில்லையெனில் கிறிஸ்துவைப்போல நாம் மாறுவது எப்படி? கிறிஸ்து அருளும் மன்னிப்பை நம்முடம் பிறர் பெறுவது எப்படி?

“எனக்குத் தீமைசெய்த அந்த நபருக்கு அதே தீமை வரவேண்டும் அல்லது பழிவாங்கப்படவேண்டும் என்றோ நான் ஜெபித்ததில்லை. அவரை ஆசீர்வதிக்கவேண்டும் என்றே ஜெபித்திருக்கிறேன். அந்த நபர் என்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்கவேண்டும் என்றோ, அவர் தன் தவறை ஒருநாள் ஒப்புக்கொள் வார் என்றுகூட நான் எதிர்பார்த்ததில்லை. அவரோடு சாதாரணமாகப் பேசினேன். புன்னகை புரிந்தேன். உணவளித்தேன். அவ்வப்போது அவர் வீட்டிற்கும் சென்று வந்தேன். என்றாலும் நெருங்கிய உறவு வைக்க நான் விரும்பவில்லை. அவர் எனக்குப் பரிசளித்தார். அவரை இழிவுபடுத்தக்கூடாது என்பதாலும், கிறிஸ்துவன் அப்படி நடக்கக்கூடாது என்பதாலும் அவர் தந்த பரிசை ஏற்றுக்கொண்டேன். ஆனால் உண்மை என்னவெனில் அவரிடமிருந்து எதையும் பெற்றுக்கொள்ள நான் விரும்பவில்லை. மொத்தத்தில் அவரை நான் பார்க்க விரும்பவில்லை. அவரைப் பார்க்கும்போது அவர் செய்தது எனக்கு ஞாபகம் வந்தாலும் சகித்துக் கொண்டேன்.” (இப்படியாக கிஸ்ல்லா யோகன்னான் அவர்கள் தனது உணர்வுகளை வெளிப்படையாக எழுதியுள்ளார்கள்.)

இதைக் குறித்து நாம் என்ன சொல்லுவோம். அது சரி என்போமா? மீண்டும் பிரச்சனை வராமல் நம்மை தற்காத்துக்கொள்வது நல்லது என்போமா? ஆனால் இந்த சகோதரி தன் உணர்வுகளை தெளிந்த மனதுடன் தொடர்ந்து எழுதுகிறார். “என் இருதயத்தில் கசப்போ வெறுப்போ அல்லது கோபமோ காணப்படவில்லை. ஆனால் அதேவேளையில் அன்பும் காணப்படவில்லை. உண்மையில் அந்த நபரில் அன்பாயிருக்க விரும்பினாலும் முடியவில்லை. உண்மையில் நான் அந்த நபர்மீது அன்புசெலுத்த விரும்பவில்லை என்பதை நேர்மையோடு ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்” என்று மனந்திறந்து எழுதியுள்ளார்கள். இதை வாசித்தபோது நான் என்னைக் குறித்து உணராத ஒரு பகுதியை நானும் உணர்ந்தேன். தேவபிள்ளையே, உன்னை நீயே ஆராய்ந்து பார். மன்னிப்பு என்ற பாடத்தில் நீ எங்கே நிற்கிறாய்?

“பிதாவே, மன்னிக்கும் பண்பில் நான் ஒருவித திருப்தியுடன் இருந்தேன். ஆனால் இன்று என் குறைவை உணர்ந்தேன். உமக்கு நன்றி ஐயா. ஆமென்.”

யார் அந்த சத்துரு?

'நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். உங்கள் சத்துருக்களைச் சிநேகியங்கள்...' (மத்தேயு 5:44)

"நான் எப்பொழுதோ மன்னித்து, ஜெபித்து, மறந்தும்விட்டேன். ஆனால் பட்டது போதும். மேலும் அந்த நபரோடு எந்தவித தொடர்பும் வைத்திருக்க நான் விரும்பவில்லை. கண்டால் சிரிப்பேன். உதவி கேட்டால் செய்வேன். ஆனால் எதற்கும் ஒரு எல்லை வைத்திருக்கிறேன்." இப்படித்தான் நாமும் சொல்வதுண்டு. ஆனால், இது முழுமையான மன்னிப்பு அல்ல. கர்த்தரைப் பொறுத்தவரையிலும் பாதி இரட்சிப்பு, பாதி மன்னிப்பு, பாதி பரலோகம் என்று எதுவும் இல்லை. உன் சத்துருவைச் சிநேகி; சபிக்கிறவனை ஆசீர்வதி, பகைக்கிறவர்களுக்கு நன்மை செய்; நிந்திக்கிறவர்களுக்காகவும் துன்பப்படுத்துகிறவர்களுக்காகவும் ஜெபம் பண்ணு. இப்படியெல்லாம் செய்கிறவர்கள்தான் பரலோக பிதாவின் பிள்ளைகள் என்றார் ஆண்டவர். நம்மால் செய்யமுடியாத ஒன்றைச்சொல்லி நம்மைப் பிதாவிடமிருந்து பிரிக்கிறாரா ஆண்டவர்? இல்லை. நம்மைத் தம்மைப்போல மாற்றும் பணியில் இன்றும் அவர் கிரியை செய்தே வருகிறார்.

யார் இந்தச் சத்துரு? சாத்தானைத் தவிர சத்துரு எனக்கில்லை என்று அழகாகச் சொல்லுவோம். அப்போ கிறிஸ்துவின் வார்த்தை நம்மில் பூரணப்பட்டுள்ளதா? அல்லது, சாத்தானுக்காக ஜெபிக்கும்படி ஆண்டவர் சொன்னாரா? இல்லை. அப்போ யார் இந்தச் சத்துரு? நமக்குத் தவறிழைத்தவனா சத்துரு? இல்லை. ஏனெனில் நாம் இயேசுவின் பிள்ளை; அதனால் மன்னிக்கவும் மறக்கவும் தயாராக இருக்கிறோமே. அப்போ சத்துரு யார்? நம்மால் மன்னிக்க முடியாதவன் அல்ல; நம்மால் நேசிக்க முடியாதவனுக்கே நாம் சத்துரு என்ற முத்திரை இட்டுவிடுகிறோம். அப்போ, சத்துருவை உருவாக்குவது யார்? நாமேதான்.

எனக்குத் தீமை செய்தவரை ஆசீர்வதியும் என்று தனி அறையிலிருந்து நாம் ஜெபிக்கலாம். அது இலகு. ஆனால் நாம் அந்த நபரை நேரில்சென்று ஆசீர்வதிக்கிறோமா? எப்படி முடியும்? கோபம் இல்லை; ஆனால் விலகியே இருப்பேன் என்று சொல்லும் நான், எப்படி அவரை ஆசீர்வதிக்கமுடியும்? நான் உன்னை நேசிக்கிறேன் என்று தட்டுத் தடுமாறி தொலைபேசியில் சொல்லலாம். ஆனால் உண்மையான நேசம் எனக்குண்டா? எப்படி இருக்கும்? என்னுள்ளத்தில் கோபமோ வெறுப்போ இல்லை. ஆனால் மறுபடியும் பிரச்சனை வரக்கூடாது என்ற பயத்தில் நான் தள்ளி இருக்கும்போது எப்படி நேசம் காட்டமுடியும்?

தேவபிள்ளையே, கிறிஸ்தவ வாழ்வு என்பது கிறிஸ்துவைப் போன்ற வாழ்வு. உண்மையான நேசமும் மன்னிப்பும் எப்போதும் கைகோர்த்திருக்கும்; பிரிக்கமுடியாது. நேசம் காட்டுவது நமது சுயபெலத்தால் கூடாதுதான். ஆனால் தேவஆவியால் கூடும். அப்போ மன்னித்தால் மாத்திரம் போதாதா? இல்லை.

"பிதாவே, மன்னிப்பதே கடினமாயிருக்கும்போது மன்னிப்பது மாத்திரம் போதாது என்பது இன்னும் கடினமாக இருக்கிறது. எப்படியும் என்னை நடத்தும். ஆமென்."

ஐஸ்லை

20

சூரியறு

கிறிஸ்துவின் நேசம்

‘இயேசு அவனை (யூதாலை) நோக்கி: சிநேகிதனே. என்னத்திற்காக வந்திருக்கிறாய் என்றார்.’ (மத்தேயு 26:50)

‘மறுபடியும் பிறந்தவர்களாம். ஆனால் வருத்தப்படுக்கையில் இருக்கிற தாயைக் கவனிக்க நேரமில்லையாம். இதுவா மறுபடியும் பிறந்த கிறிஸ்தவம். இது எனக்கு வேண்டாம். நான் வாழும் கிறிஸ்தவ வாழ்வு எனக்குப் போதும்.’ என்று மனக்கிலேசத்துடன் ஒரு சகோதரி கூறினார். கிறிஸ்தவ மதம் அல்ல; கிறிஸ்து என்ன சொன்னார், என்ன செய்தார் என்பதுவே நமக்குத் தேவை.

இயேசு யூதாலை சத்துருவாக எண்ணினாரா? இல்லை. யூதாஸே தன்னைச் சத்துருவாக்கிக் கொண்டான். இயேசுவோ சத்துருவாகிய யூதாலை சிநேகித்தார் என்பதைவிட, தனக்குச் சத்துருவாவான் என்பதை முன்னரே அறிந்து இருந்தும் அவனை முன்சூட்டியே சிநேகித்தார் என்பதுதான் உண்மை. மனுஷரின் இருதயத்தை அறிந்திருந்த இயேசு (யோவா.2:25) யூதாஸ் செய்யப்போவதை அறியாமல் இருந்திருப்பாரா? அப்படியிருந்தும், அவனையும் தமது சீஷனாகத் தெரிந்தெடுத்தாரே! மூன்று வருடங்களாக யூதாஸ் இயேசுவோடே இருந்தான். அவனுக்கு அநேக தருணங்கள் கிடைத்தன. இறுதியில், அவன் அவரை முத்தம் செய்தபோது, இயேசுவோ, ‘சிநேகிதனே’ என்று அழைத்தாரே! இதைக்குறித்து நாம் என்ன சொல்லுவோம்? அந்தவேளை மனுஷஉணர்வுகளுடன் இருந்த இயேசுவின் உள்ளம் எவ்வளவாய் நொருங்கிப்போயிருக்கும். ஆனால் இதுவே மெய்யான அன்பு. இதுவே முழுமையான மன்னிப்பு.

ஒரு காரியத்தை நாம் சிந்திக்கவேண்டும். முன்சூட்டியே தெரிந்திருந்தும் இயேசு யூதாலை சிநேகித்தார். நாம் எதுவும் தெரியாமலேயே பிறரை நேசிக்கத் தயங்குகிறோம். அடுத்தது, நாம் நேசித்த ஒருவர் நமக்கு தவறிழைத்துவிட்டால், ‘நம்பிக்கைத் துரோகி’ என்று முத்திரை குத்திவிடுகிறோம். தேவபிள்ளையே, தன்னைக் காட்டிக்கொடுப்பான் என்று தெரிந்தும் நேசித்த கிறிஸ்துவுக்குள்ளிருந்த அந்த அன்பு நமக்குள் ஊற்றெடுப்பது கடினம்தான். ஆனால் அன்பு இல்லாத மன்னிப்பு முழுமையான மன்னிப்பு அல்ல. ஆண்டவர் நம்பிடம் எதிர்பார்ப்பதை விட அது மிகவும் குறைவானது என்பதை நாம் உணரவேண்டும். யூதாலை ஒருபுறம் விட்டுவிட்டு நம்மைக்குறித்துச் சிந்திப்போம். நானும் நீங்களும் ஆண்டவரைத் துக்கப்படுத்துவோம் என்று தெரிந்திருந்தும் நம்மை முன்சூட்டியே மன்னித்து அவர் நமக்காகத் தம்மையே பலியாகக் கொடுத்தாரே. மன்னிப்பு இல்லாமல் இயேசுவின் மரணம் நிகழ்ந்திருக்குமா? இதை நினைக்கும்போதாவது நமது உள்ளத்தில் அந்த அன்பு ஊற்றெடுக்கக்கூடாதோ! ஏன் வீணான வழக்கு களும் வாதங்களும்? ஏன் விரோதங்களும் பழிவாங்கல்களும்? இதனை நாம் விட்டுவிடுவோம். நாம் கிறிஸ்துவின் பிள்ளைகள் அல்லவா?

“ஆண்டவரே, விரோதியையும் மன்னித்து நேசிக்கும் உமது பண்பை நானும் பெற்றுக்கொள்ள கிருபை தாரும். நீர் என்னையும் நேசித்தீரே ஐயா. ஆமென்.”

ஐஸ்

21

திங்கள்

யோசேப்பின் நேசமனம்

‘யோசேப்பு அவர்களைப் பார்த்து. தன் சகோதரர் என்று அறிந்து கொண்டான். அறிந்தும் அறியாதவன்போலக் கடினமாய் ..பேசி நீங்கள் எங்கேயிருந்து வந்தீர்கள் என்று கேட்டான்.’ (ஆதி.42:7)

‘மன்னிக்கவும் மறக்கவும் நேசிக்கவும் நான் என்ன கிறிஸ்துவா’ என்று இன்னும் நம்மில் யாராவது மனதைக் கடினப்படுத்தியிருந்தால், இதோ நம்மைப் போலவே பாடுள்ள ஒரு மனுஷனை இன்று தேவன் நம்முள்ளே நிறுத்துகிறார். தன் சொந்த சகோதரர்களாலே வெறுக்கப்பட்டு, குழியில் போடப்பட்டு, விற்கப்பட்டு, கண்காணாத தேசத்திற்குக் கடத்தப்பட்டு, சிறைவாசம் அனுபவித்து, பின்னர் எகிப்தின் அதிபதியாக உயர்ந்த யோசேப்புதான் அவர்.

திடீரென ஒருநாள், யோசேப்புக்குத் தீங்கிழைத்த சகோதரர்கள் அவருக்கு முன்னே தரையிலே விழுந்து கிடக்கிறார்கள். நாமாயிருந்தால் என்ன நினைப்போம். ‘ஓகோ, வந்திருக்கிறீர்களா? வாருங்கள். நீங்கள் வருவீர்கள் என்று தெரியும். கடவுள் பெரியவர். என்னைப் பகைத்தவர்களை என் காலடியிலேயே கொண்டுவந்திருக்கிறார். காற்று என் பக்கம் திரும்பியிருக்கிறது.’ என்று எத்தனை நினைவுகள் நமக்குப் புரண்டோடும். ‘யோசேப்பு தன் சகோதரர்களை மன்னித்திருந்தால் அவர்களுடன் அன்பாய் பேசியிருக்கலாமே. ஏன் கடினமாக நடந்தார்? அலைக்கழித்தார். அவருக்குள்ளே கோபமிருந்திருக்கும். பழிவாங்கும் நினைவு இருந்திருக்கும்.’ என்று சொல்லுகிறவர்களுண்டு. அப்படியல்ல. ஒன்று, யோசேப்பு அவர்களைவிட்டு அப்புறம் போய் அழுது, திரும்ப வந்து பேசினார் என்று வாசிக்கிறோம். மறுபுறத்தில், அந்த சகோதரர்கள், நாம் ஒரு தகப்பன் பிள்ளைகள். நாம் பன்னிரண்டு சகோதரர் என்று யோசேப்பிடம் ஒத்துக்கொண்டது மாத்திரமல்ல, நம்முடைய சகோதரனுக்கு நாம் செய்த துரோகம் நம்மேல் சுமந்தது. அவன் நம்மைக் கெஞ்சியபோதும், அவனுடைய மனவியாகுலத்தை நாம் கண்டும் அவனுக்குச் செவிகொடாததினாலேயே இந்த ஆபத்து நமக்கு நேரிட்டது என்றும் சொன்னதுமன்றி, அவனுக்குத் தீமை செய்யவேண்டாம் என்று சொன்னேனே என்று ரூபன் கோபித்ததையும் வாசிக்கிறோம்.

இப்படியிருக்க யோசேப்பு தருணம் பார்த்து பழிவாங்கினாரா? இல்லை. மன்னிப்புக் கொடுத்தாவிட்டால் அவர் அழுதிடுப்பாரா? அப்படியானால் நடந்தது என்ன? தப்புச் செய்தவர்கள் தங்களைத் தாங்களே உணர ஒரு தருணம் கொடுக்கப்பட்டது. தேவாதி தேவன் சிலுவையிலா நமக்கு மன்னிப்புத் தந்தார்? இல்லை. அநாதியாய் திட்டமிட்ட மன்னிப்பை சிலுவையிலே செயற்படுத்தினார். அவர் மன்னித்துவிட்டார். ஆனால் நாம் நமது தவறை உணரும் வரையிலும் அந்த மன்னிப்பு நமது வாழ்வில் செயற்படுவதில்லை. யோசேப்பின் உள்ளம் மன்னிப்பினால் மாத்திரமல்ல நேசத்தினாலும் நிறைந்திருந்தது. அந்தப் பெரிய மனது நமக்கில்லாவிட்டாலும் வாஞ்சித்துப் பெற்றுக்கொள்ளலாமே.

“கர்த்தாவே, நீரே என்னை அநாதியாய் மன்னித்திருக்க என் சகோதரன்பேரில் இன்னும் எனக்குக் கோபம் இருப்பது ஏன்? என்னை மாற்றும் ஐயா. ஆமென்.”

ஐஸ்

22

செவ்வாய்

மன்னிப்பு மலிவானதல்ல!

‘யோசேப்பின் உள்ளம் தன் சகோதரனுக்காகப் பொங்கினபடியால், அவன் அழுகிறதற்கு இடம் தேடி, துரிதமாய் அறைக்குள்ளே போய், அங்கே அழுதான்.’ (ஆதி. 43:30)

குற்றம்செய்த ஒருவர் இன்னொருவர் சொல்லிக்கொடுக்க, அதே வார்த்தையைத் திருப்பிச் சொல்லி வேண்டாவெறுப்பாய் மன்னிப்புக் கேட்டதையும், மன்னிப்புக் கேட்டுவிட்டார் அவரை விட்டுவிடுங்கள் என்று அதிகாரிகள் கூறியதையும் எத்தனைபேர் சமீபத்தில் தொலைக்காட்சியில் பார்த்தீர்கள்? மன்னிப்பு கேட்பதும் கொடுப்பதும் அவ்வளவிற்குக் கேலியாகிவிட்டது. கிறிஸ்து வழங்கும் மன்னிப்பு என்பது இலவசமானதுதான். ஆனால் மலிவானதல்ல. அதற்கென்று குற்றமற்ற மாசற்ற தேவாட்டுக்குட்டியாகிய கிறிஸ்துதாமே தமது இரத்தத்தையே விலைமதிக்கமுடியாத கிரயமாக செலுத்தியிருக்கிறார். அதை நாம் மலிவாக்கலாமா? நேசம் நிறைந்த உண்மையான மன்னிப்பு ஒருபோதும் விளையாட்டாய் போகக்கூடாது. அது கொடுக்கிறவன் உள்ளத்தையும் நிரப்பும்; பெற்றுக்கொள்கிறவனையும் மாற்றும். மன்னிப்புக் கேட்கிறவனும் சரி, கொடுக்கிறவனும் சரி, கிறிஸ்து செலுத்திய கிரயத்தை மறக்கும்போதுதான் ‘மன்னித்துவிடு’ என்ற வார்த்தை கேலியாகிவிடுகிறது.

யோசேப்பு தான் ஏற்கனவே தன் சகோதரரை மன்னித்திருக்காவிட்டால், அவர்களைக் கண்ட மாத்திரத்தில், அவர்கள் தன்னை அடையாளம் காணவில்லை என்று தெரிந்தமாத்திரத்தில்தானே தன் பழிவாங்கலை நடத்தியிருப்பார். அப்படியானால் யோசேப்பு ஏன் தன்னை மறைத்து, அவர்களுடன் மிகவும் கடினமாக நடந்துகொண்டார்? ஆம், மன்னிப்புடன் கூடிய நேசமும் யோசேப்புக்குள் இருந்ததாலேதான் அவர்களை அவர் கடினமாக நடத்தினார். இவர்கள் உண்மையாகவே மனம் திருந்தியிருக்கிறார்களா? தனக்குச் செய்த மாதிரி தன் தாயின் வயிற்றில் பிறந்த ஒரே தம்பிக்கும் ஏதாவது செய்திருப்பார்களா? தந்தையாக்கோபை கவனமாகப் பராமரிக்கிறார்களா? உண்மை பேசுகிறார்களா? பல வருடங்களுக்கு முன்னே தாங்கள் செய்த கொடுமையை நினைத்து மனம் வருந்துகிறார்களா? இவற்றை யோசேப்பு சோதித்தறிந்தார். அவர்களுக்கு அதிகளவு தருணத்தையும் கொடுத்தார். ஆனால் ஒவ்வொரு தடவையும் அவரது மனம் அழுததை நாம் அடிக்கடி வாசிக்கிறோம்.

நம்மில் எத்தனைபேர் நமது சொந்த சகோதரங்களுடனேயே பகை வைத்திருக்கிறோம். வேண்டாம். மன்னித்து அவர்களை நேசியுங்கள். அந்த நேசம் உங்களுக்குள் இருக்குமானால், அவர்களுக்குத் தருணம் கொடுப்பீர்கள். அதற்காக உங்களைத் தேடி வருகிறவர்களை யோசேப்பு செய்த மாதிரியே செய்ய முற்படவேண்டாம். அது யோசேப்பின் விடயம். கர்த்தர் நமக்குக் கொடுக்கும் தருணங்களை ஞானமாகப் பயன்படுத்தி மகிழுவோமாக.

“பிதாவே, என் சகோதரனிடம் இன்னும் பகை பாராட்டாமல், என் உள்ளம் அவன் பேரில் நேசத்தால் பொங்க எனக்கு உதவி செய்யும். ஆமென்.”

ஐஸ்
23
புத்த

இருளின் பிள்ளையா?

'யோசேப்பு அவர்களை நோக்கி: நான் தேவனுக்குப் பயப்படுகிறவன்.... என்றான்.' (ஆதியாகமம் 42:18)

நெஞ்சை உருக்கிவிடும் ஒரு சம்பவத்தை இன்று வாசித்தோம். எகிப்தியரும் பார்வோன் வீட்டாரும் கேட்குமளவுக்கு யோசேப்பு சத்தமிட்டு அழுதார் என்றால், அவ்வளவு நாட்களும் எவ்வளவாய் தன்னை அடக்கி வைத்திருப்பார் என்பதை சிந்தித்துப் பாருங்கள். எகிப்திற்கு வரும்படி விற்றுப்போட்டினால் சஞ்சலப்படவோ, விசனப்படவோ வேண்டாம் என்று தனக்குத் தீங்கிழைத்தவர்களையே ஆறுதல்படுத்த யோசேப்பினால் எப்படி முடிந்தது?

முதல்தடவை சகோதரரைக் கண்டபோது, 'நான் தேவனுக்குப் பயப்படுகிறவன்' என்றார் யோசேப்பு. பின்னர் தன்னை இன்னார் என்று வெளிப்படுத்திய பின், 'தேவனே உங்களுக்கு முன்னமே என்னை அனுப்பினார்' என்றும், அதிலும் தன் குடும்பத்தாரைக் காக்கும்படிக்கே தேவன் தன்னை அனுப்பினார் என்றும் மூன்றுதடவைகள் திரும்பத் திரும்பச் சொல்வதைக் காண்கிறோம். அநியாயமாக தான் நடத்தப்பட்டபோதும், அன்பான தகப்பனிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டபோதும், கண்காணாத தேசத்திலே செய்யாத குற்றத்திற்காக சிறையிலே அடைபட்டிருந்த போதும், யோசேப்பு தன் தகப்பனின் தேவனை மறக்கவுமில்லை; வெறுக்கவுமில்லை. பின்னர் எகிப்தின் அதிபதியாகிவிட்டபோதும் யோசேப்பு கர்வம் கொள்ள வுமில்லை. யோசேப்பு தேவனுக்குப் பயந்து ஜீவித்தார். கர்த்தரும் எப்போதும் யோசேப்போடே கூட இருந்தார்.

மன்னித்து விட்டுவிடுவதற்கும், உண்மையான நேசம் வைப்பதற்கும், இயேசுவின் வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதற்கும், கிறிஸ்துவை வாழ்வில் வெளிப்படுத்துவதற்கும் நமக்கு விசேஷித்த பயிற்சி தேவையில்லை. அன்றாடம் முகங்கொடுக்கும் சூழ்நிலைகளில் எவ்வளவு தூரம் தெய்வ பயத்துடனும், தேவன் நம்மோடு இருக்கிறார் என்ற மனஉறுதியுடனும் செயற்படுகிறோமோ அதுவே போதும். தன் சகோதரனைப் பகைக்கிறவன் இருளில் இருக்கிறான் என்று வேதம் சொல்லுகிறது(1யோவா.2:11). மாத்திரமல்ல, இருளானது அவனது கண்களைக் குருடாக்கினதால் தான் போகும் இடம் இன்னதென்று அவன் அறியானாம். அப்படியானால் அவன் முட்டி மோதி விழுந்துபோவானே! நாம் இருளின் பிள்ளைகளா? இல்லை, ஒளியின் பிள்ளைகள். அப்படியானால் அந்த ஒளி நம்மில் பிரகாசிக்கவேண்டும். யோசேப்பின் சகோதரர்கள் யோசேப்பிடம் மன்னிப்புக் கேட்காத இல்லை; பயந்தார்கள். ஆனால் யோசேப்போ மன்னிப்பையும் நேசத்தையும் செயலினால் வெளிக்காட்டினார். அப்படியிருக்க, நாம் என்ன செய்யப்போகிறோம். நாம் இருளின் பிள்ளைகளா? ஒளியின் பிள்ளைகளா?

"பிதாவே, நான் ஒளியின் பிள்ளை என்று சொல்லியும் இருளின் செயல்களைச் செய்யாதது நீரே என்னை வழிநடத்தும். நீர் என்னோடே எப்போதும் இருக்கும் படிக்கு நானும் உம்மோடு ஜீவிக்க கிருபை தாரும். ஆமென்."

ஐஸ்

24

வியாசன்

சீநேக குணம்

'அப்பொழுது யோசேப்பு தன் சகோதரரை நோக்கி: என் கிட்ட வாருங்கள் என்றான். அவர்கள் கிட்டப்போனார்கள்.' (ஆதி. 45:4)

யோசேப்பின் மாளிகையில் எதிர்பாராத பல திருப்பங்கள். ஆரவாரங்கள். மனதை உருக்கும் காட்சிகள். யோசேப்பின் சகோதரர் என்ன நடக்கிறது என்பதையே கிரகிக்க முடியாமல் திகைத்து நிற்க, 'அண்ணா தம்பி எல்லாரும் ஏன் தூர நிற்கிறீர்கள்? எனக்குக் கிட்ட வாருங்கள் என்று யோசேப்பு அழைக்க, அவர்கள் தயங்கித் தயங்கிக் கிட்டப்போக... சகோதரர்கள் ஒன்று சேர்ந்தார்கள். என்ன மாற்றம்! இது எப்படி நடந்தது? மன்னிப்புடன் நேசமும் வெளிப்பட்டதே!

இது கம்ப்யூனிஸ்ட் தேசமொன்றிலே நடந்த ஒரு உண்மைச் சம்பவம். ஒரு கிறிஸ்தவத் தாயும் அவரது மகனும் அங்கே வசித்துவந்தனர். அந்தச் சிறுவன் ஒவ்வொரு வருடமும் தன் தாயின் பிறந்தநாளுக்கு ஒரு பூச்செண்டைக் கொடுத்து அவளை வாழ்த்துவான். இந்தக் கிறிஸ்தவத் தாய் கிறிஸ்துவை அறிவித்ததால் நாஸ்திகர்களால் கைதுசெய்யப்பட்டு கொலைசெய்யப்பட்டாள். அடுத்த ஆண்டும் வழமைபோல சிறுவன் ஒரு பூச்செண்டை எடுத்துக்கொண்டு தாயின் கல்லறை பக்கமாகச் சென்றான். வழியில், தன் தாய் மரணத்தறுவாயில் சொன்ன வார்த்தை திடீரென நினைவுக்கு வந்தது. 'மகனே, நமக்குத் தீமை செய்தவர்களையும் நாம் நேசிக்கவேண்டும். அதைத்தான் இயேசு போதித்தார்' இது நினைவுக்கு வந்ததும், பரலோகிலிருக்கும் அம்மாவுக்கு இந்தப் பூச்செண்டு எதற்கு என்று யோசித்தான். மறுகணமே அவன் மனதில் ஒரு யோசனை உதித்தது. திருப்பினான். தன் தாயைக் கொலைசெய்த தளபதியிடம் சென்றான். 'ஐயா, என் தாயின் பிறந்த நாளுக்கு ஒரு பூச்செண்டு கொடுப்பது என் வழக்கம். இன்று என் அம்மாவின் பிறந்தநாள். அம்மா கிறிஸ்தவளாகையால் சென்ற ஆண்டு அவளைக் கொன்று விட்டார்கள். ஆனாலும் கல்லறைக்கு இதை எடுத்துச்சென்றபோது, 'சத்துருக்களை நேசிக்கவேண்டும்' அதைதான் இயேசுப்பா சொல்லித்தந்தது' என்று என் தாய் கடைசியாகச் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. இன்று என் தாய் இல்லை. இதை உம்முடைய மகனுடைய தாய்க்குக் கொடுக்கும்படி கொண்டுவந்தேன். நான் இப்படிச் செய்வதால் என் தாய் மட்டுமல்ல, என் இயேசுப்பாவும் சந்தோஷப்படுவார்' என்றான். அதைக்கேட்ட தளபதி உள்ளமுடைந்தார். தன் சூழ்நிலையையும் மறந்தவராய் பூச்செண்டோடு சேர்த்து அந்தச் சிறுவனையும் அணைத்துக் கொண்டு கதறி அழுது கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொண்டார். சில காலத்தின் பின்னர் அவர்கூட தன்னுடைய விசுவாசத்தின் நிமித்தம் கொலைசெய்யப்பட்டாராம்.

இப்போது நமது காரியம் என்ன? யோசேப்பு தனக்குத் துரோகம் செய்தவர்களை நேசித்தார்? நாம் என்ன செய்யப்போகிறோம்?

"பிதாவே, இச் சிறுவனுடைய உள்ளத்தில் உதித்த அந்த சிநேகக்குணத்தினால் நானும் நிரப்பப்பட என்மீது கிருபையாய் இரும். ஆமென்."

ஐஸ்

25

வெள்ளி

மிகச் சிறந்ததை...

'நீரும். ...உமக்கு உண்டாயிருக்கிற யாவற்றோடும் கோசேன் நாட்டில் வாசம்பண்ணி என் சமீபத்தில் இருக்கலாம்.'

(ஆதியாகமம் 45:10)

ஒருபோதும் நினைத்திராதவர்கள், நண்பர்கள் கூட எதிர்பாராதவிதத்தில் நமக்கு எதிரிகளாக மாறிவிடுவதுண்டு. அது உண்மையிலேயே தாங்கிக்கொள்ள முடியாத ஒரு காரியம். யோசேப்பின் வாழ்விலோ, அவரை வாங்கிய வியாபாரிகளோ, சிறையைவிட்டுப்போனதும் மறந்துவிட்ட பாளபாத்திரக்கார தலைவனோ அல்ல; சொந்த சகோதரர்களே யோசேப்புக்கு எதிரிகளானார்கள். உண்மையிலே அவர்களுக்கு என்ன செய்திருக்கவேண்டும்? இருந்ததையும் பறித்துக் கொண்டு சிறையிலடைத்திருக்கவேண்டும். ஆனால் யோசேப்போ, தன்னால் இயன்றதை அல்ல, மிகச் சிறந்ததையே செய்ய ஆயத்தமாயிருந்தார். இதுதான் இயேசுவானவர் சொன்ன, சத்துருவை சிநேகிக்கும் விடயமா!

அமெரிக்காவில் கேப்பிட்டல் ஹில் என்னுமிடத்தில் 1994ம் ஆண்டு மே மாதம் 5ம் திகதி கிறிஸ்தவர் ஒருவர் சொன்ன சாட்சி யாவரையும் மெய் சிலிர்க்க வைத்தது. அவருடைய மகன் இன்னொரு வாலிபனால் கொலைசெய்யப்பட்டான். இதனால் அவனுக்கு 15ஆண்டுகள் சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. ஆனால் இந்த தந்தையோ அந்த வாலிபனை மனப்புர்வமாக மன்னித்து, அடிக்கடி சிறைச் சாலைக்குப்போய், அவனில் அன்புகாட்டி, கிறிஸ்துவின் அன்பைப் பகிர்ந்து வந்தார். இது அந்த வாலிபனின் வாழ்வை மாற்றிவிட்டது. அவன் சிறையிலிருந்து வெளிவந்ததும், தனது மகனுக்குப் பதிலாக அந்த வாலிபனை இந்தத் தந்தை தன் சலீகார புத்திரனாக ஏற்று, தகப்பனில்லாத அவனுக்குத் தகப்பனானார். அத் தகப்பன் இந்த வாலிபன்மீது பகையுணர்வு கொண்டிருந்தால் இவ் வாலிபன் ஒருக்காலும் மாற்றப்பட்டிருக்கமாட்டான். பிறரை மன்னிக்க முடியாதவர்களால் நிறைந்திருக்கும் இவ்வுலகை மாற்றியமைக்க இப்படிப்பட்டவர்கள் வேண்டுமே. இப்படிப்பட்டவர்களாக நாம் ஏன் இருக்கக்கூடாது? இதுதான் கிறிஸ்துவைப் போன்ற மன்னித்தல்.

தேவபிள்ளையே, நாம் மன்னிப்பளிக்கலாம், மறக்கலாம். ஆனால் அது பெரிய காரியமல்ல. நாம் கொடுக்கும் மன்னிப்பு உண்மையானால், முழுமையானதானால், கிறிஸ்துவின் வார்த்தையைக் கனம்பண்ணுவது நமக்குக் கடின மாயிராது. மாறாக நாம் செயற்படுவோமானால், நம்மை விரோதிக்கிறவர்கள் பேரில் அப்படிப்பட்ட அன்பினால் நிறைந்திருக்கும் நிலைமை வந்தெட்டும்வரை, நாம் கிறிஸ்துபோல் மன்னித்தல் என்ற உயரிய பண்பைக் கற்றுக்கொள்ள வில்லை என்பதே பொருளாகும். யோசேப்பு உயர்வான மிகச்சிறந்த எல்லா வற்றையும் கொடுத்து தன் முழுமையான மன்னிப்பை வெளிப்படுத்தினார். நாம் என்ன செய்யப்போகிறோம்?

"பிதாவே, இப்படிப்பட்டதொரு அன்பு எனக்குள்ளும் ஊற்றெடுக்குமா? ஏக்கத் தோடு ஐயிக்கிறேன். என்னை நிரப்பும் ஐயா. ஆமென்."

நிலவறை வேண்டாம்!

'நீ கசப்பான பிச்சிலும் பாவக்கட்டிலும் அகப்பட்டிருக்கிறதாகக் காண்கிறேன் என்றான்.' (அப்போஸ்தலர் 8:23)

சிமோன் கிறிஸ்துவை விசுவாசித்து ஞானஸ்நானம் பெற்ற ஒருவன். ஆனால் அவனுடைய மனமோ கசப்பிலும் பாவக்கட்டிலும் அகப்பட்டிருந்ததை பேதுரு உணர்ந்தார். பணத்தினால் எதையும் சாதிக்க நினைத்ததும் அவன் உள்ளம் கசப்பினால் நிறைந்திருந்ததுமே முக்கியவியடம். கசப்பு இருக்கும் இடத்தில் தேவகிருபை எப்படி இருக்கும்?

மன்னிக்கவோ மெய்யான நேசம் காட்டவோ மறுக்கும்போது, நமக்குத் தீங்கிழைத்தவரைத் தண்டிப்பதாக நாம் நினைக்கிறோம். ஆனால், பிறருக்கு மன்னிப்பு அளிக்கமுடியாத ஒருவன் தனக்குத்தானே தீங்கிழைக்கிறான் என்பதை நாம் சிந்திப்பதே இல்லை. எப்படித் தெரியுமா? மன்னிக்க முடியாத ஒருவனது மனம் கசப்பினால் நிறையும். பகையுணர்வு, கோபம், ஆத்திரம், கடின மனம், புண்பட்ட மனம்... இவை படிப்படியாக நமது உள்ளுணர்வைப் பலவீனப்படுத்தும். நாளடைவில் நாம் யார்மீது கசப்புக் கொண்டிருக்கிறோமோ, அவரது நினைவு நமது வாழ்வையே ஆளுகைசெய்ய ஆரம்பிக்கும். அவரைப்பற்றியே பேசுவோம், சிந்திப்போம், தூங்கும்போதும் அவர் நினைவே எழும். நித்திரை குழம்பும். இந்த நிலைமை நமக்குத் தேவையா? கசப்பு என்பது ஒரு விஷம். அது நமது சரீர சுகம் சந்தோஷம் சமாதானம் தேவகிருபை சகலத்தையும் கெடுத்துப்போடும்.

ஒரு உண்மையை நாம் உணரவேண்டும். 'நீங்கள் எந்த மனிதர் பேரிலாகிலும் கசப்புவைத்தால், உங்கள் வாழ்வில் அனுமதிக்கப்படும் ஒவ்வொரு சூழ்நிலைக்கும் பொறுப்புள்ளவராயிருக்கிற தேவன்பேரிலேயே கசப்பு வைத்திருக்கிறீர்கள் என்பதை நினைவிற்கொள்ளுங்கள். தேவன் ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கத்தோடு அந்தச் சூழ்நிலையை உங்களது வாழ்வில் அனுமதித்தார்; நீங்களோ அந்த நோக்கத்தை விளங்கிக்கொள்ளத் தவறிவிட்டீர்கள்!' (இது நான் வாசித்து உணர்ந்தது.) 'கிருபை' என்பது கிறிஸ்து செலுத்திய கிரியத்தினால் நமக்குக் கிடைக்கின்ற தேவனுடைய ஐசுவரியங்கள் என்று ஒருவர் விளக்குகிறார். அக் கிருபையை இக் கசப்பினால் நாம் இழக்கலாமா? கிருபை இல்லாவிட்டால் கலக்கம் உண்டாகும். அது நாசத்தை விளைவிக்கும். குடும்பத்தைக் கிழிக்கும். சபையைக் கூறுபோடும். தேசத்தை அழிக்கும். இது தேவையா?

தேவபிள்ளையே, நீங்கள் யாரையாவது தவிர்த்தோ, தள்ளியோ, வைத்து, கோபமும் இல்லை சகவாசமும் இல்லை என்று அவர் பக்கமே திரும்ப மனதற்று இருக்கிறீர்களா? நீங்கள் பிறரை மன்னிக்கமுடியாத சிறையில் அல்ல, நிலவறையில் கட்டுண்டிருக்கிறீர்கள் என்பதை நினைத்துக்கொள்ளுங்கள். இன்றே அந்த நிலவறையிலிருந்து வெளிவருவோமாக.

"பிதாவே, நான் உமது பிள்ளை, விடுதலையின் பிள்ளை. மறுபடியும் கட்டுண்டு பாவத்தில் விழுந்துவிடாதபடி என் கசப்புணர்வுகளை மாற்றிப்போடும். ஆமென்."

அந்த மனம்

‘யோபு தன் சிநேகிதருக்காக வேண்டுகூல் செய்தபோது, கர்த்தர் அவன் சிறையிருப்பை மாற்றினார்.’ (யோபு 42:10)

‘நான் மிகவும் நேசித்த, என்னை மிகவும் நேசித்த என் நண்பியே என்னைப் புண்படுத்தினால், பிறர் என்ன செய்யமாட்டார்கள்.’ இது ஒரு சகோதரியின் கண்ணீர் கதை. நாம் நேசிக்கிறவர்கள் நம்மைத் துக்கப்படுத்தினால் அது போன்ற நொருக்குதல் வேறேதும் இருக்கமுடியாது என்று நினைக்கிறேன்.

தனக்கு விரோதமாக செயல்பட்ட சாத்தானை அன்று யோபு அறிந்திருக்கவில்லை. ஆனால் அவரைக் குற்றப்படுத்திய நண்பர்களை நேரில் சந்தித்தார். தனக்கு ஆறுதல் தரும்படி அவர்களை யோபு அழைத்தாரா? தாழ்மையே தேடி வந்து, நியாயம் சொல்லத் தொடங்கினார். ஏற்கனவே சொல்லொண்ணாத மனத்துயரத்திலும் சரீர உபாதையிலும் அவஸ்தைப்பட்டவரிடம், ‘உம்முடைய பொல்லாப்பு பெரியதும், உம்முடைய அக்கிரமங்கள் முடிவில்லாதவையுமாய் இருக்கிறதல்லவோ’ (22:5) என்று சொன்னால் எப்படி இருக்கும்? தள்ளிப்போன மனைவி, குற்றப்படுத்தும் நண்பர்கள் இவர்கள் மத்தியிலும், ‘நான் போகும் வழியை அவர் அறிவார்’ என்று யோபு சொன்னார் என்றால், கடைசிவரைக்கும் அவர் தன் நிலைமைக்கு பிறரைக் குற்றப்படுத்தவில்லை; கர்த்தரைவிட்டு விலகாமல்லை என்பது தெரிகிறது. மாத்திரமல்ல, யோபுவையே தன் நண்பருக்காக ஜெபிக்கும்படி தேவன் சொன்னபோது, யோபு மறுத்துரைக்காமல்லை. அதிலும் சிறப்பு என்னவெனில், இதுவரை தன்னைத் துக்கப்படுத்தியவர்கள் வெறுத்து ஒதுக்கியவர்கள் யாவருக்கும் யோபு விருந்து கொடுத்தார்.

யோபு தேவதூதனா? இல்லை. நம்மைப்போன்ற மனுஷன். அவரால் அப்படி நடக்க முடிந்தால் இன்று கிறிஸ்துவின் கிருபைக்குள் இருக்கும் நமக்கு ஏன் முடியாது? இத்தனையும் செய்தவர்கள் சத்துருவானாலும் பொறுக்கலாம்; செய்தவர்களோ நண்பர்கள். ஆனாலும் யோபு அவர்களை மன்னித்தார்; ஆகவே தான் அவரால் அவர்களுக்காக ஜெபிக்கமுடிந்தது. விருந்து கொடுக்கமுடிந்தது. தேவபிள்ளையே, ஒன்றை நாம் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். தனக்கு நேர்ந்த துயர சூழ்நிலையிலும் யோபு உண்மைத்துவத்தைக் காத்துக்கொண்டார். அப்போது அதே சூழ்நிலையைப் பாவித்தே தேவன் அவரைச் சுத்திகரித்து, பொன்னாக விளங்கப்பண்ணினார். அடுத்தது, துயரத்தில் விசாரிக்காத சகோதர சகோதரிகள், ஆறுதல் தரவந்து ஆக்கினை தந்த நண்பர்கள், கண்டும் விலகி நடந்த அநேகர், இவர்களுக்கா விருந்து? எனக்கு என் தேவன் போதும், போனவர்கள் போய் விடுங்கள் என்று யோபு வெறுத்து ஒதுக்கினாரா? அவருடைய உள்ளம் நிறைந்த மன்னிப்பும் அன்பும் நேசமும் அந்த விருந்தில் தெரிந்தது. அந்த மனம் நமக்கும் ஏன் இருக்கக்கூடாது?

“பிதாவே, யோபு பக்தனின் அந்த மனம் என்னிடம் இல்லை ஐயா. என்னையும் சுத்திகரியும். நானும் பொன்னாக விளங்க கிருபை செய்யும். ஆமென்.”

ஐஸ்

28

திங்கள்

நான் தேவகரத்தின் கிரியை

‘ஏனெனில், நற்கிரியைகளைச் செய்கிறதற்கு நாம் கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு, தேவனுடைய செய்கையாயிருக்கிறோம்.’ (எபேசியர் 2:10)

‘நமது மாம்சமோ பெலவீனமுள்ளது’ என்று ஒரு பிரசங்கத்தில் அடிக்கடி சொல்லப்பட்டதைக் கேட்டேன். இயேசு அதனை எச் சந்தர்ப்பத்திலே சொன்னார் என்பதை உணராமல், நமக்குச் சாதகமாக அதனைப் பாவிப்பது தவறு. ‘நாமும் மனுஷர்தானே’, ‘நான் என்ன கிறிஸ்துவா மன்னிக்க’ என்றெல்லாம் நம்மை நாமே தேற்றுவதுமுண்டு. ‘பகைவனை மன்னித்தாலும் துரோகியை மன்னிக்கவே கூடாது’ என்று நாடக வசனம்சூட பேசுவோம். இந்த வார்த்தைகள் நமது வாயிலிருந்தல்ல; இருதயத்திலிருந்தே புறப்படுகிறது. ஏன் தெரியுமா? நாம் யார் என்பதை நாம் சிந்திப்பதேயில்லை என்பதினாலேதான்.

நற்கிரியைகளைச் செய்வதற்கு தேவன், கிறிஸ்துவுக்குள்ளே நம்மைச் சிருஷ்டித்திருக்கிறாராம். மாத்திரமல்ல, ‘அவைகளில் நாம் நடக்கும்படி அவர் முன்னதாக அவைகளை ஆயத்தம்பண்ணியிருக்கிறார்.’ அப்படியிருக்க, நம்மில் தீய செய்கைகள் வெளிப்படுவது எப்படி? மேலும், ‘தேவனே தம்முடைய தயவுள்ள சித்தத்தின்படி விருப்பத்தையும் செய்கைகளையும் உங்களில் உண்டாக்குகிறவராயிருக்கிறார்’ என்றும் பவுல் எழுதுகிறார் (பிலி.2:13). இப்படிப்பட்ட நாம் பிதா நம்மில் வைத்திருக்கும் மேன்மையை மறந்து, நான் கிறிஸ்துவா என்று கேள்விகளை எழுப்பலாமா? தேவனுடைய வார்த்தையையும் அவரது அநாதி நோக்கங்களையும் புறக்கணிக்கலாமா?

நாம் தேவனுடைய கரத்தின் செயலாயிருக்க, அவருக்கென்று சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்க, நமது குறைகளை நீக்கி, நம்மைத் தம்மைப்போலாக்க அவரால் முடியாதா என்ன? ‘என் பிரச்சனையிலும்பார்க்க, என்னைப் பகைக்கிறவர்களிலும் பார்க்க, என்னைத் துன்பத்திற்கு உள்ளாக்குகிறவர்களிலும் பார்க்க, சாத்தானிலும் பார்க்க, எல்லாவற்றிலும் பார்க்க என் தேவன் பெரியவர்’ என்று உங்களால் சொல்லமுடியுமா? அவருடைய கிரியைகள் குறைவுள்ளவைகளோ பாதியில் நின்றுவிடுகின்றனவோ அல்ல. அவர் சம்பூரணர்போல அவரது கிரியைகளும் முழுமையானவை; வெற்றி தருபவை. இது எப்படி ஆகும் என்பது சிந்திக்கக் கடினமாக இருந்தாலும், நாம் கிறிஸ்துவுக்குள் வெற்றி பெறுவது நிச்சயம்.

நாம் யார் என்று பார்த்தீர்களா! கிறிஸ்துவுக்குள் நமக்கு எல்லாமே முடியும். ஆகவே, என் சத்துருவைச் சிநேகிக்கத் தவறினேனே, அது கடினமாக இருக்கிறதே என்று சொல்லுவதைவிட, இதுவரை என் ஆண்டவருக்குக் கீழ்ப்படியாமற் போனேனே என்று நாம் நொருங்குண்டு கதறவேண்டும். அப்போது நமது வாழ்விலும் கர்த்தரால் எதுவும் செய்ய முடியும். ஜெபிப்போமா!

“பிதாவே, உமக்கு முன்னே இவ்வுலகமும் அதனுடையதும் மிகச்சிறியவைவே. உமக்குள் இருக்கும் அன்பு, சிலுவை நேசம், கீழ்ப்படிவு, பரிசுத்தாவியின் கனி என்னிலும் வெளிப்பட என் இருதயத்தை முற்றிலும் ஆட்கொள்ளும். ஆமென்.”

பின்பு ஏன் இந்த மனமடிவு?

'நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகளென்று அழைக்கப்படுவதினாலே பிதாவானவர் நமக்குப் பாராட்டின அன்பு எவ்வளவு பெரிதென்று பாருங்கள்.' (1யோவான் 3:1)

"நான் வாழும் நாட்டிலே ஏறத்தாழ 60%க்கும் அதிகமானோர் மன உளைச்சலினால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்" என்று அந்த நாட்டிலிருந்து வந்த ஒருவர் கூறினார். இவர்களைவிட தோல்வி மனப்பான்மையினாலும், விட்டுக் கொடுத்து தாழ்ந்துபோக முடியாத மனநிலைமையினாலும் நிம்மதி இழந்து அமைதிதேடி அலைகிறவர்களும் பலர் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். இவ்விதமாக மனமொடிந்த நிலையில் இத்தியானத்தில் யாராவது கலந்துகொண்டிருக்கிறீர்களா? உண்மையிலேயே, உங்கள் பிரச்சனை என்ன தெரியுமா? 'நீங்கள் யார்' என்பதை சரியாகப் புரிந்துகொள்ளாததுதான் உங்கள் நிலைமைக்கு முதற் காரணம். நான் யார் என வெறுமனே சிந்தித்தால் மனமடிவு இன்னும்திகரிக்கும். 'கிறிஸ்துவுக்குள் நாம் யார்' என்பதை அறிந்துகொள்ளாததால்தான் நாம் தோற்கடிக்கப்பட்ட உணர்விலும், சுயபச்சாதாபத்திலும் குழம்பிப்போய் வாழுகிறோம்' என்று ஒரு அடியார் எழுதுகிறார். அப்படியானால் நாம் யார்? ஆண்டவர் நம்மை எப்படிக் காண்கிறாரோ அப்படித்தான் நீங்கள் நான் நாம் எல்லோரும் இருக்கிறோம். இதோ சில குறிப்புகள்:

- நான் தேவனுடைய பிள்ளை. (1யோவா.3:2)
- நான் தேவனாலே பிறந்தவன். (யோவா.1:13)
- நான் தேவனுடைய சகந்திரன். (கலா.4:7)
- நான் புது சிருஷ்டி. (2கொரி.5:17)
- நான் கிறிஸ்துவுக்குள் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டிருக்கிறேன். (எபே.1:4)
- எனக்கு ஆக்கினைத் தீர்ப்பு கிடையாது. (ரோமர் 8:1)
- கிறிஸ்துவுக்குள் பரிபூரணமுள்ளவனாக இருக்கிறேன். (கொலோ.2:10)
- நான் ஜெயம் பெற்றவன். (1யோவா.4:4)
- நான் முற்றும் ஜெயங்கொள்ளுகிறவனாக இருக்கிறேன். (ரோமர் 8:37)

இப்படி என்னைக்குறித்து இன்னும் அநேக காரியங்களை வேதாகமம் தந்திருக்கிறது. ஆனால் இந்த நிலையை அடையும் முயற்சியில் எவ்வளவாக நாம் தோற்றுப்போயிருக்கிறோம்! அப்படியிருக்க தேவன் எப்படி எம்மை பரிபூரண முள்ளவர்களாகக் காணமுடியும்? அதைக்குறித்து நாளை தியானிப்போம். என்றாலும் இப்படிப்பட்ட பெரிய மேன்மை நமக்கிருக்கும்போது நாம் ஏன் தள்ளாடித் திரியவேண்டும்; பிறரைக் குறைசொல்லித் திரியவேண்டும்!

"பிதாவே, நீர் என்னை இப்படிக் காண நான் எம்மாத்திரம். கிறிஸ்துவுக்குள் நீர் எனக்குத் தந்திருக்கிற இந்த மேன்மையை என் அறியாமையாலே இழந்து விடாதபடி என் கண்களைத் திறந்தருளும். ஆமென்."

ஐஸ்
30
புதன்

நானா பரிபூரணன்?

'மேலும் சகல துரைத்தனங்களுக்கும் அதிகாரத்துக்கும் தலைவராயிருக்கிற அவருக்குள் நீங்கள் பரிபூரணமுள்ளவர்களாயிருக்கிறீர்கள்.' (கொலோ. 2:10)

"அடிக்கடி பாவத்தில் அகப்பட்டுத் திண்டாடும் நானா பரிபூரணன்? கிறிஸ்துவின் வருகையில் தான் அது நிறைவேறும். அதுவரையும் போராட்டம் தான்" என்று மனவேதனையுடன் ஒரு சகோதரி சொன்னாள். ஆனால் வேதமோ, 'நீங்கள் பரிபூரணமுள்ளவர்களாயிருக்கிறீர்கள்' என்று சொல்லுகிறது? அப்படியானால் நமது தகுதி என்ன? இந்த வார்த்தையில் ஒரு சொல்லை நாம் கவனிக்க வேண்டும். 'கிறிஸ்துவுக்குள்' ஆம், அவருக்குள்ள்தான் நாம் பரிபூரணர் என்று தேவன் நம்மைக் காண்கிறாரே தவிர தனிப்பட்ட விதத்தில் அல்ல.

சுட்டெரிக்கும் வெயிலில் பார்க்கும்போது கண்கள் எவ்வளவாய் கூச்சமெடுக்கின்றன. ஆனால் என் கண்ணாடியைப் போட்டுப் பார்க்கும்போது, அதே காட்சி, அதே வெயில்; ஆனால் கண்களின் பார்வையோ குளிர்மையாக இருக்கிறது. இப்படித்தானா தேவனும் கிறிஸ்துவுக்குள் நம்மைக் காண்கிறாரோ என்று நான் சிந்தித்துப் பார்த்தேன். ஆம், நமக்கும் பிதாவுக்கும் இடையே கிறிஸ்து நிற்கிறார். சுட்டெரிக்கும் வெயிலிலும் கொடுமையான நம்மை கிறிஸ்துவானவர் தமக்குள் மறைத்து வைத்திருக்கிறார். தேவன் நம்மைப் பார்க்கும்போது முதலில் பரிசுத்தரும் பரிபூரணருமாகிய கிறிஸ்துவையே காண்கிறார். அவருக்கூடாக தேவன் நம்மைக் காணும்போது கிறிஸ்துவின் பரிபூரணத்தால் எனது குறைகள் யாவும் மூடப்படுகின்றன. ஆகவேதான், நாம் கிறிஸ்துவுக்குள் பரிபூரணர் என்று வேதம் நமக்கு உறுதியளிக்கிறது. இது ஆச்சரியமல்லவா!

ஆக, நாம் ஜெயங்கொண்டவர்கள், பரிபூரணர், புதுசிருஷ்டிகள் என்று சொல்வதனாலே நாம் ஏதோ உன்னதத்திலே வசிக்கிறோம் என்று பெருமை கொள்ளக்கூடாது. நான் புதுசிருஷ்டி என்று சொல்லிக்கொண்டு நூதனங்களைச் செய்யக்கூடாது. நாம் நினைவில் நிறுத்தவேண்டிய இரு காரியங்களுண்டு. ஒன்று, நாம் இயேசுவின் இரத்தத்தாலே மீட்கப்பட்டதால் நமது தகுதி இயேசுவே. அடுத்தது, நம்மைப் பரிபூரணர் என்று அழைப்பதனாலே நாம் முழுமையானவர்கள் என்று ஆகிவிடாது. ஆனால், நாம் ஆண்டவரின் பிள்ளைகள் என்ற தகுதியின் இடத்தில் பரிபூரணத்தின் சாயல் நமக்குள் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது, அதை நோக்கி கிறிஸ்துவின் பெலத்தால் நம்மால் ஓடமுடியும், வாழமுடியும், அந்த கிருபை நமக்குண்டு என்பதையும் நாம் சிந்திக்கவேண்டும்.

இப்படியிருக்க, நான் மனுஷன், நான் பலவீனன் என்று சொல்லிக் கொண்டு நம்மை நாமே ஏன் அழித்துக்கொள்ளவேண்டும். கிறிஸ்துவுக்குள் நம்மால் எதுவும் முடியும் என்ற நம்பிக்கையோடு முன்னே செல்லுவோமாக. இறுதியில் கிறிஸ்துவைக் காணும்போது எவ்வளவு ஆச்சரியமாக இருக்கும்.

"பிதாவே, எனக்கு முன்னே எப்போதும் கிறிஸ்து நிற்கின்ற இந்த மேன்மை எனக்கிருக்க நான் ஏன் இப்படி இருக்கிறேன். என்னை மாற்றும் ஐயா. ஆமென்."

ஜூலை
31
வியாழன்

தற்பரிசோதனை செய்வோமா!

எங்களுடைய தகுதி தேவனால் உண்டாயிருக்கிறது.
(2கொரிந்தியர் 3:5)

‘தற்பரிசோதனை’ என்பது ஒவ்வொரு மனிதனுக்குமே முக்கியமானதாக இருக்கும்போது, தேவனுடைய பிள்ளை என்று சொல்லிக்கொள்கின்ற ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவனுக்கும் அது மிக மிக முக்கியம் என்பதை நாம் சிந்திப்பதேயில்லை. பலவித அவசரங்கள், விட்டுவிலகமுடியாத தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகள், ஜெபக் கூட்டங்கள் வேதப்படிப்புகள் என்று நிறைந்திருக்கிற இக்காலப்பகுதியில் தனித்து இருந்து மனத்தெளிவுடனும் திறந்தமனதுடனும் நம்மைக் குறித்தும், நாம் எங்கே நிற்கிறோம் என்பதைக்குறித்தும் சிந்திக்க நமக்கு ஏது நேரம்? ஆனால், கிறிஸ்து வீன் பிள்ளைகளாகிய நாம் பலவேளைகளிலும் தவறிப்போக இதுவே காரணமாகிவிடுகிறது என்பதைக் குறித்து நமக்குக் கவலையே இல்லை.

தியானங்களை எழுதுவதிலும், வேறு சிறு சிறு காரியங்களைச் செய்வதிலும் நான் திருப்தியாயிருப்பதுண்டு. ஆனால் தேவனுக்காய் தமது நேரம் காலம் திறமைகளை அர்ப்பணித்து, முழங்கால்களை முடக்கி தேவபாதம் அமர்ந்திருக்கும் தேவதாசர்களைச் சந்திக்கும்போது நான் கூனிக்குறுகியிருக்கிறேன். நான் என்னை ஆராயும்போது எனக்குள் இருக்கும் பலவீனங்கள் எத்தனை; பிறரைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டு அவர்களைக் குற்றப்படுத்திய வேளைகள் எத்தனை; பிறருக்குப் போதித்து ஆலோசனை சொல்லும் நாளே எத்தனை தடவைகள் வாய் திறக்கவேண்டிய நேரத்திலே மவுனமாகி. சாட்சியாக எழும்பவேண்டிய நேரத்தில் பின்னடைவாகி மனந்தளர்ந்து ஒத்துப்போய், இப்படி எத்தனை காரியங்களை நான் உணர்ந்தேன். நாம் ஒவ்வொருவரும் தரித்திருந்து நம்மைக் குறித்து இப்படியொரு பட்டியல் தயாரித்தால் அது எவ்வளவாக நீண்டு கொண்டிருக்கும் தெரியுமா? இவை யாவும் கிறிஸ்துவுக்குள் எனக்கு மன்னிக்கப் படுவதால்தான் நான் இன்னும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறேன் என்று எண்ணும் போது எனக்குள்ளேயே ஒருவித பயம் உண்டாகிறது.

அன்று பேதுரு தன்னை உணராதிருந்தால் சிலுவையில் தலைகீழாகத் தொங்கியிருக்கமுடியாது. பவுல் தன் தகுதியையும் மேன்மையையும் சரியாகப் புரிந்துகொண்டிராவிட்டால் நல்ல ஓட்டத்தை ஓடி முடித்தேன் என்று முழங்கியிருக்கமுடியாது. மனிதனாக வந்த இயேசுவும் தம்மை அறிந்திராவிட்டால் இன்று கல்லறை வெறுமையாக இருந்திராது. தேவபிள்ளையே, இம்மாதம் முழுவதும் நாம் உள்ளம் நொறுங்கவேண்டியதன் அவசியம், மன்னிப்பு, நான் யார் என்று பல காரியங்களைக்குறித்து தியானித்தோம். இவை மறக்கப்பட்டுப்போகுமா? வாழ்வின் முச்சாக மாறுமா? தற்பரிசோதனையில் அமர்ந்திருப்போமா!

“பிறாவே, பாவியாகிய என்னை உம்முடைய பிள்ளையாக நீர் ஏற்றுக்கொண்டது மெய்யானால் எப்படியாவது உமக்குக் கீழ்ப்படிந்து உமது வார்த்தையைக் கைக்கொண்டு ஜீவிக்க உமதாவினால் என்னை நிரப்பிவிடும். ஆமென்.”

சீதன்

1

வெள்ளி

பாவத்தின் விளைவு

‘எல்லாரும் பாவஞ் செய்து, தேவ மகிமையற்றவர்களாகி...’
(ரோமர் 3:23)

ஏதேன் தோட்டத்தில், நன்மை தீமையறியத்தக்க விருட்சத்தின் கனியைத் தவிர ஏனையவற்றைப் புசிப்பதற்கு தேவன் ஆதாம் ஏவானை அனுமதித்திருந்தார். அவர்களோ தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமல் போனபடியினால் தேவனுடனான உறவை இழந்துபோனார்கள். அவர்கள் செய்த பாவத்தின் விளைவானது மரணத்தைப் பிறப்பித்தது. அது நித்தியத்தையும் பாதிக்கக்கூடியது. ஆதாமின் பாவத்தின் காரணமாகவே மரணம் அறிமுகமானது. இந்த மரணத்தை நாம் முன்று விதமாக விபரிக்கலாம்.

ஒன்று, உடல் ரீதியான மரணம்(Biological death). இதன் காரணமாகவே ஆதாம் ஏவான் அவர்களுக்குப் பின்வந்த சந்ததியினர் அனைவரதும் சரீரமானது குறிப்பிட்ட வயதிற்குப் பின் பெலவீனமாகி இயற்கை மரணமடைகிறது. இன்றும் தொடருகின்ற இயற்கை மரணம் இதுதான். இரண்டாவது, மனரீதியான மரணம். (Psychological death). ஆதாமையும் ஏவானையும் குற்ற உணர்வும் வெட்கமும் ஆட்கொண்டது. அதனால் அவர்கள் ஒருவரையொருவர் குற்றம் சாட்டிக்கொண்டார்கள். முன்புபோல இருவரும் ஒற்றுமையாக இருக்க இயலாமற்போனது. இது பிற மனிதருடனும் உறவு அறுந்துபோகக் காரணமாக அமைந்தது. மூன்றாவது மரணமானது, ஆத்மீக ரீதியானது(Spiritual death). தேவனிடமிருந்து ஆதாமும் ஏவாளும் பிரிந்துபோனார்கள். தேவனோடுள்ள உறவு அறுந்துபோனால் அவன் மரித்ததற்கு சமமே. இது அவர்களுக்கு பயத்தையும் கலக்கத்தையும் திகிலையும் ஏற்படுத்தியது.

தேவசாயலில் உருவாக்கப்பட்ட மனிதனின் பாவத்தின் விளைவுகளை இப்படியே கூறிக்கொண்டே போகலாம். தாய்மையான வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர்களுக்கு இப்பொழுது பாவத்தோடு போராளும் நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆதாம் ஏவாளுக்குள்ளாக மனித சந்ததியினரான “எல்லாரும் பாவஞ்செய்து தேவ மகிமையற்றவர்களாகி” (ரோமர் 3:23) விட்டார்கள். ஆனாலும் மனிதன் மீது அக்கறையுள்ள தேவன் அவர்களை அப்படியே விட்டுவிடவில்லை. அவர் ஒவ்வொரு மனிதனினதும் தனிப்பட்ட பாதுகாப்பைக்குறித்து அக்கறையுள்ளவர். ஆகவேதான் நம்மை இரட்சிப்பதற்காக தேவன் ஒரு இரட்சகரை வாக்குப்பண்ணினார். அவர் ஒருவரே பாவத்தின் விளைவான மரணத்தை ஜெயிக்க வல்லவர். நாமும் அந்த இரட்சகரையே நோக்கிப் பார்ப்போம். மரணத்தை ஜெயித்து உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவினாலேயே நாம் பாவத்தின் பிடியிலிருந்து முற்றிலும் ஜெயம் பெற்றுக்கொள்ளுகிறோம்; நீதிமாண்களாக்கப்படுகிறோம். அந்த நிச்சயத்தை நீங்களும் பெற்றுக்கொண்டுள்ளீர்களா?

“அன்பின் தகப்பனே, நீர் என்னை நேசிப்பவர். என்மீது அக்கறையுள்ளவர். என்னை பாவத்திலிருந்து மீட்பவர். உமக்கு நன்றி ஐயா. ஆமென்.”

மெய்யைப் பொய்யாக்கும் கலை

...நன்மை தீமை அறியத்தக்க விருட்சத்தின் கனியைப் புசிக்க வேண்டாம். அதை நீ புசிக்கும் நாளில் சாகவே சாவாய் என்று கட்டளையிட்டார். (ஆதி. 2:17)

அகில உலகிற்கும் இந்த “முதல் சோதனை” மிகவும் முக்கியமானது. இந்த சோதனைக் கதையை நாம் அடிக்கடி கேள்விப்பட்டிருந்தாலும் கசப்பான சில உண்மைகளையும் நாம் கவனிக்கத்தான் வேண்டும். இவைகளை நாம் கற்றுக்கொள்ளும்போது, அவற்றை நமது அன்றாட வாழ்க்கையில் பொருத்திப் பார்த்து, திருத்திக்கொள்வது மிகவும் அவசியமாகிறது.

சில பெரியவர்கள் சிறுவர்களுக்கு அறிவுரை கூறும்போது, “நான் உன்னுடைய வயதில் இருந்தப்போ” என்றோ, “எங்கட காலத்துல எல்லாம் இப்படி இருக்கல்ல” என்றோ உதாரணங்களைத் தரும்போது வாழ்வின் சில உண்மைகளை நாம் புரிந்துகொள்ள உதவியாக இருக்கிறதல்லவா! ஆனால் கேட்பவர்கள் சந்தேகிக்காதவகையில் அழகாகப் பொய் சொல்லும் பலரை நாம் நடைமுறை வாழ்வில் சந்திக்கிறோம். அவை பொய்யே பொய்தான். அதாவது காரியங்களை உருவாக்கி நம்பும்படி சொல்வார்கள். ஆனால், உண்மையைப் பொய்யாக்கி அதை நம்பும்படி சொல்கிறவர்களைச் சந்தித்திருக்கிறீர்களா? அங்கே ஒரு உண்மை விஷயம் இருக்கும். ஆனால் திட்டமிட்டு தந்திரமாய் பிறர் நம்பும்படி அந்த உண்மையை மாற்றிவிடுவார்கள். அதிலே ஆபத்து என்னவெனில் அந்தப் பொய்கள் உண்மைபோலவே தெரியும். அதாவது சந்தேகத்தைக் கிளப்பி அதனூடாக நம்ப வைத்துவிடுவார்கள்.

ஒரு உண்மையை, உண்மைதானா என்று சந்தேகப்பட வைத்து விட்டால் போதும். அந்த சந்தேகம் நாளடைவில் வலுத்துவலுத்து உண்மையானது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஒரு பொய்யாகவே மாறிவிடும். ஏதேனிலே தேவன் சொன்ன ஒரு உண்மையை சாத்தானானவன் எப்படிப் பொய்யாக மாற்றினான் என்பதை நாம் கவனிக்கவேண்டும். முதலில் ஒரேயொரு சந்தேக விதையை விதைத்தான். பின்னர் தேவன் கற்பித்த உண்மையை மட்டுமல்ல, தேவனையே சந்தேகப்படவும் வைத்துவிட்டான்.

“சாகவே சாவாய்” என்ற உண்மையானது, “சாகவே சாவதில்லை” என்ற பொய்யால் அழக்கப்பட்டுவிட்டது. மட்டுமல்ல, “கண்கள் திறக்கப்படும். நீங்களும் நன்மை தீமை அறிந்து தேவர்களைப்போல இருக்கலாம்” போன்ற இலவச வாக்குறுதிகளும் உண்மையைப் பொய்யாக்க ஏவாளுக்கு சாத்தானால் கொடுக்கப்பட்டது. இன்றும் தேவனுடைய வார்த்தையைப் புரட்டிப்போட்டு அதன் உண்மையை மறைத்து, நமக்குள் சந்தேகத்தை வளர்க்க பிசாசு எவ்வளவு பொய்களை விதைக்கிறான் என்பதை சிந்தியுங்கள்.

“அன்பின் தகப்பனே, எனது வாழ்வில் மெய்யைப் பொய்யாக்கும் சாத்தானின் செயற்பாடுகள் காணப்படவேண்டாம். சத்தியத்தை சத்தியம் என்றும் பொய்யை பொய் என்றும் கூற எனக்குப் பெலன் தந்தருளும். ஆமென்.”

சூகஸ்

3

ஞாயிறு

சந்தேகம் தரும் சோதனை

'...தோட்டத்திலுள்ள சகல விருட்சங்களின் கனியையும் புசிக்க வேண்டாம் என்று தேவன் சொன்னது உண்டோ?' (ஆதி. 3:1)

குடும்ப வாழ்க்கையில் "சந்தேகம்" என்கிறதானவிடயம் எவ்வளவு பெரிய பிரச்சனைகளை உண்டுபண்ணும் என்பது நாம் அறியாத விடயமல்ல. உண்மையான விடயங்களையும் நாம் சந்தேகப்படக் காரணம் நமது பாவமான சபாவமேயாகும். அந்தச் சந்தேகம் நாளடைவில் உண்மையை மறைத்து ஒரு பொய்யையே உருவாக்கிவிடும். அதன்பின் அதிலிருந்து மீள்வது மிகக்கடினம். இதுவே ஏதேன் தோட்டத்திலே சாத்தான், மனிதனை கடவுளைவிட்டு தூரமாகப் பிரிப்பதற்கும் பாவித்த ஆயுதமாகும்.

சந்தேகம் என்பது ஒரு விதை. அது விதைக்கப்படும் இதயம் விரைவில் சோதனைக்குட்பட்டுவிடும். அந்த விதையை வளரவிட்டோமானால், அதுவே நமக்கு ஆபத்தாகிவிடுகிறது. தேவனுடைய சத்தியத்தை தேவவார்த்தைகளை விட்டு எப்போது விலகுகிறோமோ, அப்போதே நாம் இந்த சந்தேகசோதனைக்கு மட்டுமல்ல, சந்தேகம் கொடுக்கும் சோதனைக்குள்ளும் அகப்பட்டுவிடுகிறோம். இறுதியில் தேவனையே சந்தேகப்பட ஆரம்பிப்போம். இந்த உண்மையை ஆதாம்-ஏவாள் முகங்கொடுத்த சம்பவத்திலிருந்து நன்கு புரிந்துகொள்ளலாம்.

ஆதாமுக்கும் ஏவாளுக்கும் தேவன் கொடுத்த கட்டளை ஒன்றுதான். "நன்மை தீமை அறியும் மரத்தின் கனியை புசிக்கவேண்டாம்" அவ்வளவும்தான். அதற்குமேல் ஒரு கட்டளையுமில்லை. தேவனுக்கு மகிமைதரத்தக்க விதத்தில் அந்த ஒரு கட்டளைக்கு மாத்திரம் கீழ்ப்படிந்து வாழ்ந்தால் போதுமானது. ஏதேன் தோட்டத்தில் ஒரு வேதாகமமோ, தேவ ஊழியர்களோ, சத்தியவசன புத்தகங்களோ ஒன்றுமே இருக்கவில்லை. தேவன் கொடுத்திருந்த ஒரேயொரு கட்டளை மாத்திரமே இருந்தது. அதற்குக் கீழ்ப்படியாத ஆதாம் ஏவாளின் வரலாறு நமக்கும் ஒரு நல்ல பாடமாக வேதாகமத்தின் முதல் புத்தகத்தில் முதல் சம்பவமாக குறிப்பிட்டு வைக்கப்பட்டுள்ளது. அதை அசட்டைசெய்து நாமும் சாட்டுப்போக்குச் சொல்லி சந்தேகம் கொடுக்கின்ற சோதனைகளின் வழியே செல்வது தவறு. தேவ வார்த்தையை மாற்றி நமது மனநிலைக்கு சாதகமாக்கி வசனத்தைப் புரட்டி உண்மையை மறைத்து பொய் கூறுகிறவர்கள் அநேகர். அப்படிப்பட்ட காரியங்களைக் கேட்கும்போது அப்படியே நம்பிவிடாமல் தேவ பாதம் அமர்ந்து சிந்தனை செய்து பாருங்கள். அல்லாமல், நாம் அதற்கு அடிமைப்பட்டால் நமக்கும் தேவனுக்குமான உறவு முறிந்துவிடுவது உறுதி. தேவ கட்டளைக்கு மாத்திரமே கீழ்ப்படிந்து வாழவேண்டியதைக்குறித்து நாம் தெளிந்த மனதுள்ளவர்களாய், தேவனுக்கே மகிமை தரும் வாழ்க்கையை வாழ கர்த்தர்தாமே நமக்கு உதவி செய்யும்படி ஜெபிப்போமாக!

"அன்பின் தகப்பனே, சந்தேகம் தருகின்ற சோதனைக்கு நான் இடம்கொடாதபடி தீமையினின்றu என்னை இரட்சித்துக்கொள்ளும். ஆமென்."

ஆகஸ்ட்

4

திங்கள்

மனுஷர்

‘அப்பொழுது மனுஷர் கர்த்தருடைய நாமத்தைத் தொழுதுகொள்ள ஆரம்பித்தார்கள்.’ (ஆதி. 4:26)

முதல் மனிதரான ஆதாமும் ஏவாளும் தேவகட்டளையை மீறி பாவஞ் செய்தார்கள். தேவசித்தத்தை எப்பொழுது அவர்கள் உதாசீனம் செய்தார்களோ அப்பொழுதுதானே தேவன் அவர்களை தம்முடைய ஏதேன் தோட்டத்தைவிட்டு துரத்திவிட்டார். தேவனுடன் தனிப்பட்ட முறையில் சொந்தமாக நெருங்கிப் பழகிய நட்பும், அவர் தரும் பாதுகாப்பும் இல்லாமற்போனபடியினால் மனிதன் தன்னுடைய வழிகளிலெல்லாம் நிலையற்றவனானான். அன்று மனிதன் கீழ்ப்படியாமையினால் தேவசாயலை இழந்து போகாதிருந்திருந்தால் இன்று நாம் விசுவாசித்து அல்ல தேவனைத் தரிசித்தே வாழ்ந்திருப்போம்.

மனிதன் தன் அன்றாட வாழ்க்கையில் தேவனோடு நடந்து அவருடைய கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்கவேண்டியவன் என்பதை அவன் காலப்போக்கில் முற்றாய் மறந்துவிட்டான். இப்படியே உலகில் நுழைந்த பாவத்திற்கும், தேவனின் வார்த்தைக்கு கீழ்ப்படிவதற்கும் இடையிலான போராட்டம் தனிப்பட்ட மனித வாழ்வில் தொடர்ந்தாலும், தேவன் மனிதனை மறந்துவிடவில்லை.

மனிதனை இரட்சிப்பதற்காக தேவன் ஒரு இரட்சகரை வாக்குப்பண்ணினார். அந்த இரட்சகரைத் தேடாமல் நாம் எதனை அனுபவித்தாலும் அவை மாயையாகவே இருக்கும் என்பதை இன்றைய தியானப் பகுதியிலே நாம் வாசிக்கக் காண்கிறோம். நாம் இச்சித்துதேடுகிற காரியங்கள் நமக்கு மெய்யான சந்தோஷத்தையோ இரட்சிப்பையோ தராது. தேவனருளும் இரட்சிப்பும் பரம மகிழ்ச்சியுமே மனிதனுக்குத் தேவை. அது தேவனிடமே உள்ளது. அவருடைய பெலத்திலே நாம் அதைப் பெற்றுக்கொள்ளமுடியும். மனித வாழ்க்கை மாயையான காரியங்களைப் பின்தொடர்ந்து சென்றாலும் ஒருசிலருடைய வாழ்க்கை தேவனைத் தேடுவதில் ஈடுபட்டு வருகிறது. அவர்களையே தேவன் தேடுகிறார். அவர்களை அவர் கண்டுபிடிக்கிறார். பக்தன் தாவீது தனது பாடலில், “பக்தியுள்ளவனைக் கர்த்தர் தமக்காகத் தெரிந்துகொண்டாரென்று அறியுங்கள்” (சங். 4:3) என்று பாடுகிறார்.

மனிதர் தேவனுடைய நாமத்தைத் தொழுதுகொள்ள ஆரம்பித்தபோது அது தேவனுடைய மனதிற்கு எவ்வளவு ஆறுதலாக இருந்திருக்கும். இன்றும் அவரைத் தேடாமல் மனம்போனபோக்கில் போகின்ற நம்மைக் குறித்து அவர் எவ்வளவாய் வேதனைப்படுவார்! அவருடைய வார்த்தையை அறிந்தும் அதை உதாசீனப்படுத்தும் நம்மைக் குறித்து அவர் எவ்வளவாய் துக்கப்படுவார்! தேவன் இன்று நம்மைப் பார்த்து வருத்தப்படுகின்றாரா? அல்லது நாம் அவரை முழு மனதுடன் தேடுவதைக்குறித்து சந்தோஷப்படுவாரா? சிந்திப்போமாக!

“தேவனே, உம்மை மறந்து வாழ்ந்த என் கடந்தகாலத்தை நீரே மன்னித்தருளும். நான் என்றும் உமக்குக் கீழ்ப்படிந்து வாழ வழிநடத்தும். ஆமென்.”

ஆகஸ்ட்

5

வசவ்வாய்

தேவனைத் துக்கப்படுத்துவாயா!

தாம் பூமியிலே மனுஷனை உண்டாக்கினதற்காகக் கர்த்தர் மனஸ்தாபப்பட்டார். அது அவர் இருதயத்திற்கு விசனமாயிருந்தது. (ஆதி 6:6)

மனிதரின் தனிப்பட்ட பாதுகாப்பைப்பற்றி தேவன் அக்கறை வைத்திருந்தார். ஏதேன் தோட்டத்தில் மனிதன், நன்மை தீமை அறியத்தக்க விருட்சத்தின் கனியைத் தவிர மற்ற அனைத்தையும் புசிக்க அனுமதித்திருந்தார். அவருடைய சித்தத்தை மனிதன் செய்துகொண்டு வந்தான். அவன் தேவனுடன் தனிப்பட்ட முறையில் சொந்தமாக நெருங்கிப் பழகியபோதும், கீழ்ப்படியாமல் போனபடியினால் அவன் தன்னுடைய எல்லாத் தகுதிகளையும் இழந்துபோனான். தன் இஷ்டப்படி வாழ முற்பட்டான். பூமியிலே மனுஷர் பெருகத் தொடங்கியபோது, அக்கிரமமும் பெருகத் தொடங்கியது. மனுஷருடைய இருதயத்தின் நினைவுகள் தேவனைவிட்டு அதிக தூரத்தில் இருந்தது.

இன்றைய தியான வசனம் பார்க்கும்போது பூமியிலே மனுஷனைச் சிருஷ்டித்ததற்காக தேவன் மனஸ்தாபப்பட்டாரா? அதாவது தாம் ஒரு தவறு செய்துவிட்டோம் என்று தம்மைத் தாமே நொந்துகொண்டாரா? இல்லை. ஒருபோதும் இல்லை. மனம்மாற தேவன் ஒரு மனுஷன் அல்ல. அப்படியானால் இதன் அர்த்தம் என்ன? மனுஷர் தமக்குத் தாமே தேடிக்கொண்டிருக்கிற பொல்லாப்பைக்குறித்து அவர் துக்கப்பட்டார். வழிவிலகிப்போகும் தன் மகனுக்காக ஒரு தகப்பன் வேதனைப்படும் வேதனையே அவருடைய வார்த்தையில் வெளிப்படுகிறது. தமது வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிந்து தம்மோடு உறவுவைக்க வேண்டியதைத் தெரிந்துகொள்ளாமல், ஏதேன் தோட்டத்தில் மாத்திரமல்ல, இன்றும் தொடர்ந்து மனிதன் பாவத்தையே தெரிந்து அதற்கு அடிமைப்படுவதைக்குறித்தே தேவன் மனஸ்தாபப்பட்டார்.

ஒரு காரியத்தை நாம் கவனிக்கவேண்டும். மனுஷருடைய பாவம் தேவனைத் துக்கப்படுத்தியது. மனிதன் பாவத்தைத் தெரிந்துகொண்டு தம்மை விட்டுவிலகியதே தேவனுக்கு வருத்தத்தைக் கொடுத்தது. நோவா காலத்திலே எப்படியாக மனுஷருடைய பாவம் தேவனைத் துக்கப்படுத்தியதோ, இன்றும் நம்முடைய பாவம் தேவனை வருத்திக்கொண்டுதான் இருக்கிறது. இந்த உண்மையை ஏனோ நாம் உணருவதில்லை. ஏனெனில் அன்று ஏவாளுக்கு அந்தக் கனியானது பார்க்கப் பார்க்க இனிமையானதாக இருந்தது. பாவம் அவ்வளவு இனிமையைத் தருவதால் பாவத்தில் விழும்போது தேவனை நினைக்க நமக்கு நேரம் ஏது?

பாவம் பெருகியிருந்த அந்தக் காலத்திலும் நோவா தேவனைத் திருப்திப்படுத்தி வாழவில்லையா! ஏன் நம்மாலும் தேவனைப் பிரியப்படுத்த முடியாது? ஏன் இன்னும் தேவனை நாம் துக்கப்படுத்தவேண்டும்?

“கர்த்தாவே, பாவத்தைத் தெரிந்துகொண்டு உம்மை நான் துக்கப்படுத்தியது போதும். உமக்கே கீழ்ப்படிந்து உம்மையே பிரியப்படுத்துவேன். ஆமென்.”

ஆகஸ்ட்

6

யுகள்

ஆர்வக்கோளாறு

‘தேவனாகிய கர்த்தர் மனுஷனை நோக்கி: ...நன்மை தீமை அறியத்தக்க விருட்சத்தின் கனியைப் புசிக்கவேண்டாம்... என்று கட்டளையிட்டார்.’ (ஆதி. 2:17)

எனது சிறுபிராயத்தில் எனது தகப்பனார், “இதைச் செய்யாதே. இப்படிப் பேசாதே. இங்கே போகாதே” என்று எதைச் சொன்னாலும், அதையே நான் அதிகமாகச் செய்தேன். காரணம், அதைச் செய்துபார்த்தால் என்ன என்று எனக்குள் இருந்த ஒருவித ஆர்வக்கோளாறுதான்; ஆனால் இது நல்ல ஆர்வம் அல்ல. ஆம், “செய்யக்கூடாது” என்று சொல்லப்படுகிற காரியத்தைச் “செய்து தான் பார்ப்போமே” என்று நினைப்பது மனுஷனுடைய ஒருவித குணம்.

ஒரு கிணறு கண்ணுக்குத் தெரிந்தால் உள்ளே எட்டிப்பார்ப்பது ஒரு ஆர்வக்கோளாறு. அல்லது கூட்டம் கூடி நிற்கும் ஒரு வீதியில் நடுவே என்ன நடக்கிறது என எட்டிப் பார்ப்பதும் ஒரு ஆர்வக்கோளாறு. இப்படி பலவிடயங்களில் ஆர்வக்கோளாறு காரணமாக நமது கவனத்தை சிந்தனைகளை சிதறடிக்கிறோம். சாத்தானானவன் ஆதாம் ஏவாளை தாக்கியதும் இந்த இடத்தில்தான். அவர்கள் அனுபவிக்கும்படி தேவன் கொடுத்திருந்த எந்தவொரு விடயத்திலும் சாத்தான் அவர்களைச் சோதிக்கவில்லை. தேவன் அருளிய கோடிக்கணக்கான நன்மைகளைப்பற்றி ஒரு முச்சம்விடவில்லை. விலக்கப்பட்டிருந்த விடயத்தில் தான் முழுக்கவனத்தையும் திசைதிருப்பினான் சாத்தான். இன்றும் “எது விலக்கப் படுகிறதோ அதுவே முக்கியம்” என்பதுபோல பிசாசானவன் மனிதரின் கண்களைக் குருடாக்கி வைத்திருக்கிறான். “சிலகாலம் காத்திருக்கவேண்டும்” என்கிற காரியத்தில் எத்தனைபேர் விழுந்து விடுகிறார்கள் தெரியுமா? தேவன் விலக்கிய காரியத்தைத் தவிர, தேவன் அருளிய ஏனைய நன்மைகளை நாம் சிந்தித்துப் பார்ப்பதில்லை என்பது பரிதாபத்திற்குரிய ஒரு விடயமாகும்.

அப்படியே ஒரு உண்மையை நான் இங்கு கூறவேண்டும். இல்லாத விடயங்களின் மீது நமது பார்வை விழும்போது, அந்த விநாடியே, நாம் நமக்கு இருக்கின்றதான விடயங்களுக்காக தேவனுக்கு நன்றி கூறவேண்டும். அது ஒன்றே இச்சோதனைகளுக்கு நம்மைத் தப்பிவிக்கும் வழியாகும். உதாரணமாக “திருமணம்”, “காதல்”, “தொழில்” போன்ற விடயம் சோதனையாக வரும்போது தான் நாம் நமது அப்பா, அம்மா, வாழ்க்கைத்துணை, நண்பர், உறவினர், சகோதரர்களுக்காக தேவனுக்கு நன்றிசெலுத்த சிந்திக்கவேண்டும். இருப்பதை விட்டுவிட்டு இல்லாதவொன்றில் ஆர்வம் காட்டுவது, அல்லது செய்யாதே என்பதை செய்து பார்க்க ஆர்வம் காட்டுவது, நாளடைவில் நமது உறவுகளைக் கூட பாதிக்கும். நமது ஆர்வத்தைக் கர்த்தருக்குள் கட்டுப்படுத்தக் கற்றுக்கொள்வோமாக. நாம் ஆண்டவரில் நமது ஆர்வத்தைச் செலுத்துவோம். அது நம்மை உயர்த்தும். தேவனோடுள்ள உறவையும் ஸ்திரப்படுத்தும்.

“பிதாவே, நீர் தந்தவற்றை மறந்து, என்னிடம் இல்லாததில் ஆர்வம் காட்டுகின்றதும், நீர் விலக்கியதை நாடுகின்றதுமான என் சுபாவத்தை மாற்றும். ஆமென்.”

ஆகஸ்ட்

7

வியாழன்

ஒரே வழி

...உன் தேவனாகிய கர்த்தரைப் பரிட்சை பாராதிருப்பாயாக.

(லூக்கா 4:12)

கர்த்தருடைய உண்மைகளை சந்தேகப்படவும், அதைப் பொய் என்று சொல்லவும் சோதனை வரலாம். இச் சோதனையே எல்லா சோதனைகளுக்கும் வழிவகுத்துவிடுகிறது. கர்த்தர் அருளிய உண்மைகளை சற்றேனும் சந்தேகப் பட்டால் வழிதவறிவிடுவோம். சந்தேகமானது பிசாசானவன் பாவிக்கும் ஆயுதமாக இருக்கிறது. இதற்கு நாம் தப்பவேண்டுமானால், கர்த்தருடைய வார்த்தைகளின்மீது விசுவாசம் வைப்பது ஒன்றேதான் வழி. நாம் கர்த்தருடைய வார்த்தைகளின்மீது வைக்கும் விசுவாசமானது, சந்தேகத்திற்கும் சோதனைகளுக்கும் பிசாசின் தந்திரத்திற்கும் நம்மை விலக்கிக் காக்கும். இன்றும் கர்த்தருடைய வார்த்தைகளை உதாசீனப்படுத்துகிற மக்கள் மத்தியிலேயே தேவன் நம்மை வைத்திருக்கின்றார். இது நமக்கும் சோதனைதான். “கர்த்தருடைய வார்த்தைகளை விசுவாசிப்பவன் பிழைப்பான்” என்ற வார்த்தை மட்டுமே நமது தனிப்பட்ட வாழ்க்கைக்கு பெலனைத் தருகின்றது.

நம்மைப் படைத்த தேவன், இத்தகைய சோதனைக்கு நாம் விலகி அவரை விசுவாசித்து நடப்பதையே எதிர்பார்க்கின்றார். இந்த இடத்தில் முதல் மனிதனான ஆதாமும் ஏவாளும் அந்தச் சோதனைக்கு விலகி நடக்காமல் அதற்கு இடங்கொடுத்தபடியினாலேதான் அவர்கள் அச்சோதனையில் அகப்பட்டு பாவத்திற்குட்பட்டு விழுந்தார்கள். இரண்டாவது ஆதாமான நமது ஆண்டவரும் இரட்சகருமான இயேசு கிறிஸ்துவோ இந்தவிதமான எல்லாச் சோதனைகளுக்கும் விலகி நடந்ததோடு, எதற்கும் இடங்கொடுக்காமல், சோதிக்கப்பட்டும் பாவத்திற்குட்படாமல் சாத்தானை வென்றார். அந்த வெற்றி வேந்தனை நாம் பின்பற்றும்போது அவர் நம்மோடு கூடவேயிருந்து நமக்கும் உதவிசெய்கிறார் என்பது எத்தனை பாக்கியமான காரியமாக இருக்கின்றது.

அருமையான தேவபிள்ளையே, தேவன் நம்மிடம் பெரிதாக எதையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. தாம் கற்பித்த உண்மைகளுக்குக் கீழ்ப்படிவதையே அவர் விரும்புகிறார். ஆர்வக்கோளாறுக்கும், சந்தேக ஆவிக்கும், சோதனைகளுக்கும் நாம் இடங்கொடுக்காமல், தேவனையே சார்ந்து வாழ்வது மட்டும்தான் நம் வாழ்க்கைக்கு நிறைவான சந்தோஷத்தைத் தருகின்ற காரியமாக இருக்கிறது. ஆகவே நாம் என்ன செய்கின்றோம்? நம்மை ஆண்டவருக்குள்ளாகக் காத்துக் கொள்கிறோமா? சத்துருவானவன் கொடுக்கிற எல்லாவித சோதனைகளையும் ஜெயிக்கிறவர்களாகவும், கர்த்தரைப் பரிட்சைப் பாராதவர்களாகவும் நடக்க இன்றே தீர்மானிப்போமாக.

“அப்பா பிதாவே, நீர் தந்துள்ள எண்ணற்ற நன்மைகளுக்காக உமக்கு நன்றி செலுத்துகிறேன். சோதனைகளை ஜெயிக்கத்தக்கதாக உமது வார்த்தைகளில் விசுவாசம் வைக்கவும் எனக்குக் கிருபை செய்தருளும். ஆமென்.”

சீதன்

8

வெள்ளி

தெரிந்தெடுக்கும் உரிமை

‘ஸ்திரீயானவள்....கண்டு, அதின் கனியைப் பறித்து, புசித்து, தன் புருஷனுக்கும் கொடுத்தாள்.’ (ஆதி. 3:6)

உலகைப் படைத்த ஆண்டவர் ஆதாமுக்கும் ஏவாளுக்கும் எல்லா உரிமைகளையும் கொடுத்திருந்தார். நன்மையான யாவும் அந்த ஏதேனில் இருந்தது. அவர்கள் புசிக்கும்படி எத்தனையோ விதவிதமான பழங்களை, உணவுவகைகளை அந்தத் தோட்டத்திலே தேவன் வைத்திருந்தார். அங்கே அந்த ஒரு நன்மை தீமை அறியத்தக்க மரத்தின் பழம் மாத்திரமே விலக்கப்பட்டிருந்தது. அதைக் குறித்து தேவன் கட்டளையும் கொடுத்திருந்தார்.

தேவன் மனிதனுக்கு அருளிய உரிமைகளுள் தெரிந்தெடுக்கும் உரிமையும் ஒன்று. இதைக்குறித்து ஒரு ஞாயிறு ஆராதனையின்போது ஒரு போதகர், இப்படிப் பகியாகக்கூறினார். “ஏவாளின் கைக்கு எட்டும் தொலைவில் தான் அந்தப் பழம் இருந்திருக்கிறது” என்பதாக. சிந்தனை செய்து பாருங்கள். கிறிஸ்தவர்களாகிய நாம் இன்னும் எமது கைக்கு எட்டுகின்ற விடயங்களில்தான் அதிகமாக தவறிப்போகின்றவர்களாக இருக்கின்றோம். அது மிகவும் ஆபத்தான விடயம். “செய்யாதே” என்று கட்டளையிட்ட கர்த்தர், செய்வதற்கு வாய்ப்புகளையும் வைத்திருந்தார். “தான் இதைச்செய்யக்கூடாது” என்று சுதந்திரமாய் அதை அவனே தெரிந்தெடுத்துக் கொள்ளட்டும் என்ற சுயாதீனம் கொடுத்ததைப் பற்றி என்ன நினைக்கின்றீர்கள்? கட்டாயத்தின்பேரில் அல்லது பயத்தினால் அல்ல, நாம் அவரைச் சுதந்திரமாய்த் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்பதே தேவன் நம்மில் கொண்டிருக்கும் விருப்பமாகும்.

பலவற்றை அனுபவிக்க பலவழிகள் இன்று நமக்குண்டு. என்றாலும் கர்த்தருக்குப் பயந்து, பரிசுத்த வழியில் அவருக்காக நடப்பதையே தெரிந்தெடுக்க இன்றும் நமக்கு வாய்ப்புகளும், சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. இதைச்சரியான வழியில் மிகவும் சரியாகச் செய்ய தேவன் நமது கைகளில் வேதாகமப் புத்தகத்தைக் கொடுத்திருக்கின்றார். நாம் வேதவசனங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து வாழ முற்படுவோமாக. “தெரிந்தெடுக்கும் உரிமையைத் தங்கள் சொந்த இச்சைப்படி பயன்படுத்தி தமக்கே அழிவை ஏற்படுத்திக்கொண்டார்கள் நமது ஆதிபெற்றோர்” இப்படியிருக்க தேவபிள்ளையே, நமக்கிருக்கும் தெரிந்தெடுக்கும் உரிமையை நன்மைக்கு பயன்படுத்துகிறோமா? தீமையான வழியில் செலவிடுகிறோமா? என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்ப்போமாக. நன்மையான வழியில் நடப்பதோடுகூடவே, தேவன் அருளிய திருவசனத்தைச் சரியாகப் புரிந்துகொண்டு, சரியான வழியில் சரியான தெரிந்தெடுப்புகளைச் செய்ய, தேவன்தாமே இன்றைய நாளிலே எமக்குக் கிருபை செய்வாராக.

“இயேசு சுவாமி, எனது தெரிந்தெடுக்கும் உரிமையை உம்பிடம் சமர்ப்பிக்கிறேன். நான் ஆபத்தில் விழுந்துவிடாதபடி உமது சத்திய கட்டளைகளுக்கு கீழ்ப்படிந்து நடக்க எனக்கு உதவிசெய்தருளும். ஆமென்.”

ஆசை

9

சரி

கர்த்தருடைய வேதம்

எனக்கு உணர்வைத் தாரும். அப்பொழுது நான் உமது வேதத்தைப் பற்றிக்கொண்டு, என் முழு இருதயத்தோடும் அதைக் கைக்கொள்ளுவேன். (சங். 119:34)

பலவித சோதனையான சூழ்நிலைகளை எதிர்கொள்ள நேரிடுகையில், “இது சரி” அல்லது “இது தவறு” என்று தெளிவாகத் தெரிந்தாலும் நாம் நமக்கு சாதகமான பதில் கிடைக்காதா என்று நாடி அதன் வழியில் செல்லுகிறவர்களாக இருக்கிறோம் அல்லவா? “இது சரி என்று வேத புத்தகம் சொல்லுவது உண்மை தானா?” “இது தவறு என்று கடவுள் சொல்லியிருக்கிறாரா” போன்ற கேள்விகள் நமக்குள் வருவது இயல்பான காரியமாகிவிட்டது. அவற்றை உண்மையிலேயே ஆராய்ந்து பார்த்து, மிகச்சரியான பாதையில் நடப்பது அவசியமான ஒன்று.

நமது நலனுக்காகவே, பரிசுத்த வேதாகமத்தை ஆவியானவர் எழுதி நமது கரங்களில் தந்திருக்கிறார் என்ற உண்மையை உணர்ந்துகொண்டோமானால், தேவையற்ற பாவ சந்தேக சோதனைகளை ஆரம்பத்திலேயே சாகடித்து விடலாம். நாம் வேதாகமத்திற்கு எவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றோமோ அவ்வளவாய் பாவத்திற்கு விலகியிருப்போம். எனவே நமக்கு மிக அவசியமானது தேவனுடைய வார்த்தை ஒன்றே. இதற்கு படிப்பு பட்டம் தேவையில்லை. நாளாந்தம் வேதாகமத்தை வாசித்து தேவனைப்பற்றி புரிந்துகொண்டு அதன்படி நடக்க முயற்சிப்பதே முக்கியம். வேதம் வாசிப்பதினாலும் அதைத் தியானித்துக் கற்றுக்கொள்வதினாலுமே வார்த்தை நமக்குள் படிந்திருக்கும். அப்போது பல சோதனைகள் நம்மைச் சுற்றிப்பிடித்தாலும் அதிலிருந்து தப்பிக்க தேவனுடைய வார்த்தை நமக்கு வழிகாட்டும் தீமாக இருக்கும்.

நமது பிரச்சனைகளுக்கு பதில் தருவோர், வழிகாட்டுவோர், அல்லது நமது உணர்வுகள், எழுத்துக்கள், பேச்சுக்கள் எதுவாக இருந்தாலும், வேத புத்தகம் சொல்கிற கடவுளின் வார்த்தைக்கு எதிராக இருந்தால் அது நம்மைச் சோதனைக்கே வழிநடத்தும். அந்த வார்த்தைகள் எவ்வளவு நன்மையாக தோன்றினாலும் அது வேத வார்த்தைக்கு எதிராக இருப்பின் அது சாத்தானிடமிருந்து வந்த ஒன்றே. தேவ வார்த்தைகள் மாறுபடுவதில்லை.

அருமையான தேவியின்னையே, “வேத புத்தகத்திற்கு இணையான ஒரு புத்தகம் இதுவரை இருந்ததில்லை. இனி இருக்கப்போவதில்லை.” ஆகவே, தேவன் நமது கைகளில் கொடுத்துள்ள இந்த கர்த்தருடைய வசனத்தை நாம் கவனமாக வாசிப்பதோடு நின்றுவிடாமல், தினமும் அதைக் கைக்கொண்டு வாழும்போது தேவன் நமக்கு உதவிசெய்ய வல்லவராகவே இருக்கிறார். நாம் மிகச் சரியானதை நமது வாழ்க்கையில் தெரிந்தெடுக்க தேவன் தமது சத்திய ஆவியானவரின் மூலமாக நமக்கு உதவிசெய்வார்.

“இயேசு சுவாமி, சரியானதைச் செய்ய அறிந்திருந்தும், அதைச் செய்யாமலும், பிழையானது என அறிந்திருந்தும் அதைச் செய்கின்றதுமான என் பாவ சுவாவத்தைப் போக்கி என்னைத் தூய்மைப்படுத்தும். ஆமென்.”

சூகஸ்
10
ரூபியூ

போதித்து நடத்துகின்ற தேவன்

‘உமது கட்டளைகளை நாங்கள் கருத்தாய்க்
கைக்கொள்ளும்படி நீர் கற்பித்தீர்.’ (சங்கீதம் 119:4)

தேவனாகிய கர்த்தர், பாவிசனாகிய நம்மைப் போதித்து நடத்துகிறார் என்பது எவ்வளவு ஆச்சரியமான காரியம். போதிக்கப்படவேண்டியவர்கள் யார்? அவர் ஏன் நம்மைப் போதித்து நடத்தவேண்டும்? இப்படியான கேள்விகளை நம்மை நாமே கேட்டுப்பார்த்தால், தேவன் நம்மைப் போதித்து நடத்த நாம் தகுதியானவர்களா என்பது விளங்கும்.

தம்மைத்தாமே வெறுமையாக்கி, அடிமையின் ரூபமெடுத்து, மனுஷர் சாயலானபோது, அதன் மூலமாக தேவன் நமக்கு எதைப் போதித்தார்? அவர் மரண பரியந்தம் தம்மைத்தாமே தாழ்த்தினாரே, ஏன்? தேவாதி தேவன் ஒரு தாசனாய், தாழ்மையின் கோலமாகி வந்து நமக்கும் அந்தத் தாழ்மையைப் போதித்தார். ஆம், நாமும் தம் வழி நடக்கவேண்டும் என்பதே அவர் விருப்பம். நாம் அவரின் வழியைப் பின்பற்றுகிறோமா? அல்லது அவரைத் தள்ளிவிட்டு நம்மை நாமே பெருமைப்படுத்துகிறோமா?

வானத்தையும் பூமியையும் படைத்த தேவன், தமது பரிசுத்தமான மகிமையை விட்டுவிட்டு பாவிசனான எமக்குப் போதிக்கும்படி ஒருபடி கீழிறங்கி வருவாராயின், நாம் எவ்வளவாய் அவருக்குக் கீழ்ப்படியவேண்டும்! அவருக்கு பணிவுடன் சேவைசெய்யக்கூட நாம் எண்ணிப் பார்ப்பதில்லை. சக மனிதருக்கு உதவிசெய்யவும் நமக்குத் தயக்கம். கிறிஸ்து போதித்து வாழ்ந்து காட்டிய பணிவும் சேவையும் பெலவீனமானதல்ல. ஏனெனில், கிறிஸ்துவும் இப்பூமியில் அவற்றை நிறைவேற்றினாரே. தேவனுடைய பார்வையில் அவருக்குப் பயந்து வாழ்கின்ற வாழ்க்கை நமக்கும் சமுதாயத்திற்கும் மிகுந்த பயனைத் தரும். எங்கள் பணிவும் சேவையுமே இவ்வுலகத்திற்கு கிறிஸ்துவை வெளிப்படுத்தி, இப்பூமியில் தேவனுக்கு மகிமை கொண்டுவருவதாக அமையும்.

உண்மையில், இப்படியாக தேவனுக்குப் பயப்படுகின்ற மனிதருக்கு தேவன் போதிக்கிறார். அவர்களை வழிநடத்துகிறார். அவரது கண்கள் எப்போதும் அவர்களை நோக்கியபடியே இருக்கும். அவர் தமது பண்பை, சிந்தனைகளை, குணாதிசயங்களை எமக்குப் போதிப்பார். அவற்றை செயற்படுத்த கிறிஸ்துவின் வாழ்வும் நமக்கு மாதிரியாக இருக்கிறது. அவரது பாதை கடின பாதையாக இருக்கலாம். இருக்கமானதாக இருக்கலாம். ஆனால் அதுவே தேவனிடம் வழிநடத்தும் மாதிரியாகும். தேவனுக்கு மகிமை கொண்டுவர, நாம் கீழ்ப்படிதல், பணிவு, தாழ்மை, சேவை ஆகிய குணாதிசயங்களை செயல்படுத்திப் பார்ப்போமாக! மரணபரியந்தம் தம்மைத் தாமே தாழ்த்திய அவருடைய பாதையில் நாமும் நடப்போமாக.

“என் தேவனே, நீரே என்னை நடத்துகிறவர். உம்மைப்போல் நானும் உம்மைப் பின்பற்றி வளர உதவிசெய்யும். இயேசுவின் நாமத்தில். ஆமென்.”

ஆகஸ்ட்

11

திங்கள்

கீழ்ப்படியக் கற்றுக்கொள்

‘அந்தப்படி. இளைஞரே. மூப்பருக்குக் கீழ்ப்படியுங்கள்.
...ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிந்து...’ (1பேது. 5:5)

தேவன் எம்மைப் போதித்து வழிநடத்துகிறார் என்பதை நேற்றைய தியானத்திலே கற்றுக்கொண்டோம். எப்பொழுதும் நாம் தமக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்பதைக் கர்த்தர் நம்மிடம் எதிர்பார்த்தவராகவே நமக்குப் போதிக்கிறார். அவரிடமிருந்து மெய்யான ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமானால் நாம் அவருக்குக் கீழ்ப்படிந்துதான் நடக்கவேண்டும்.

இயேசு ஒரு பணிவுள்ள சேவகன். ஏனெனில் அவர் தம்மை பிதாவான வரின் கைகளில் ஒப்புக்கொடுத்து சிலுவையையும் சுமக்கத் தயாராயிருந்தார். நாமும் அவரைப்போல தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியவேண்டுமென்பதையே இயேசு நமக்குக் கற்றுத்தந்தார். உண்மையில், இயேசுவைவிட நாம் அதிகமாக கீழ்ப்படிந்துவிட முடியாது. ஏனெனில் தமது பரிசுத்த மகிமையையே விட்டு இறங்கிக் கீழ்ப்படிந்தார். நாமோ நம்முடைய பாவத்தைவிட்டு மனந்திரும்பவே கஷ்டப்படுகிறோம். கீழ்ப்படியவில்லை பெலவீனராயிருக்கிறோம். மேலும் நமக்கு பரிசுத்தவான் களாக மாற மிகுந்த ஆசை. ஆனால், அவரோ பரிசுத்தத்திலும் பரிசுத்தராயிருந்தும் நமக்காகப் பாவியானவர். நாமோ பாவியிலும் பாவிகளாயிருப்பதினால் நாம் அவரைப்போல கீழ்ப்படிவதில் கற்றுக்கொள்ள எத்தனையோ விடயங்கள் உண்டு. அப்படியாயின் கீழ்ப்படிவு என்பது என்ன? கீழ்ப்படிவது மிகக் கடினமான காரியமா? இல்லை. கட்டாயத்தின்பேரிலோ அல்லது வெறுப்புடனோ அல்ல; முழுமனதோடு நம்மைத் தாழ்த்துவோமாயின் நம்மால் இலகுவாகக் கீழ்ப்படியக் கூடும். நாம் கீழ்ப்படிகிறவர்களாக இருப்பின் அது மென்மேலும் தேவனோடு நம்மை ஐக்கியப்படுத்தும். கிறிஸ்து மரணபரியந்தம் தம்மைத்தாமே தாழ்த்தக் கூடுமானால், தேவசாயலில் படைக்கப்பட்ட நாமும் தாழ்மையோடும் உண்மையோடும் அவருக்குக் கீழ்ப்படிவது அவசியமல்லவா?

கீழ்ப்படிந்து நடக்கின்ற தாழ்மையுள்ள தம் அடியவர்களுக்கு, தேவன் தம்முடைய கிருபையை அளிக்கிறார். அக்கிருபையை இழந்துபோகலாமா? நாம் பணிவுள்ள சேவர்களாக தேவனுடைய வார்த்தையை நம்பி கீழ்ப்படியும் போது தேவன் நம்மைப் போதித்து நடத்துவார். ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிந்து மனத்தாழ்மையைக் கற்றுக்கொள்ளுமாறு பேதுரு நமக்கு அழைப்பு விடுக்கிறார். ஏதேன் தோட்டத்திலே முதல் மனிதன் கீழ்ப்படியாமையாலே தேவனைவிட்டுப் பிரிந்தான். இயேசுவோ கீழ்ப்படிவினாலே நம்மைத் தேவனோடு இணைத்தார். கர்த்தர் தமக்குப் பயந்து நடக்கின்ற மனுஷனுக்கு தாம் தெரிந்துகொள்ளும் நல்வழியைப் போதிக்கின்றார். இன்று நாம் என்ன சொல்லுவோம். உமக்கே கீழ்ப்படிந்து நடப்பேன் என்று சொல்லுவோமா!

“இயேசுவைப்போல நானும் சுயத்தைவிட்டுவிட்டு கீழ்ப்படிய விரும்புகின்றேன். அன்பின் தேவனே, எனக்கு உம்முடைய வழிகளைப் போதியும். ஆமென்.”

சீதல்

12

வசவம்

ஐக்கியம்

'உங்களில் இரண்டுபேர்... பூமியிலே ஒருமனப்பட்டிருந்தால். பரலோகத்தில் இருக்கிற என் பிதாவினால் அது அவர்களுக்கு உண்டாகும்.' (மத்தேயு 18:19)

பலநேரங்களில் நமது அலுவலகத்தில் உயர் அதிகாரிகளுடன் நாம் ஐக்கியமாயிருப்பதைப் பார்க்கிலும், கீழ்ப்படிந்து இருக்கவே பிரயாசப்படுகிறோம். ஏனெனில் நம்மில் சிலருக்கு ஐக்கியத்தைத் தவிர்த்த கீழ்ப்படிதல் பயத்தினால் தானாகவே உருவாகிவிட்டது. ஆனால் தேவனோடுள்ள உறவிலே அவருக்குக் கீழ்ப்படிந்திருப்பதோடுகூடவே அவருடன் ஐக்கியமாகவும் இருப்பது அவசியம். இன்றைய வாசிப்பு பகுதியிலே, தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவருடனும் சக மனிதர்களுடனும் ஐக்கியமாயிருந்து ஜெபிக்கும்போது அவர்கள் நடுவில் தேவன் இருந்து அவர்களுக்குப் பதில்கொடுப்பாரென வாக்குப்பண்ணியுள்ளதை நாம் காண்கிறோம். ஆகவே, தேவனிடமிருந்து நாம் பெரிய காரியங்களை எதிர்பார்க்கிறோமென்றால், நமக்குள்ளே ஒருமனம் ஐக்கியம் அவசியமல்லவா. பிரிவினைகளை வைத்துக்கொண்டு ஜெபிப்பதில் என்ன பலன்?

தேவன் படைத்த ஆணும் பெண்ணும் ஒருவரிலொருவர் அன்பாக இருக்கவும், ஒருவருக்கொருவர் அன்புசெலுத்தவும் வேண்டுமென்றே தேவன் அவர்களைப் படைத்தார். தேவன் எந்த மனநிலையில் அவர்களைப் படைத்தாரோ அந்த மனநிலையில் அவர்களுடன் தேவன் பழக விரும்பினார். தமது சாயலை அவர்களுக்குக் கொடுத்தவர் கீழ்ப்படிதலோடுகூடிய ஐக்கியத்தையும் எதிர்பார்த்தார். ஆதாமுக்குப் பொருத்தமான துணையாக ஏவாளையும் அவர் கொடுத்ததோடு அவர்கள் நெருங்கிப் பழகக்கூடிய ஆற்றலையும் அவர்களுக்குக் கொடுத்தார். அவரும் அவ்வாறே ஆதாமோடும் ஏவாளோடும் நெருங்கிப் பழகினார். அவர்கள் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருந்தார்கள். அப்பொழுதெல்லாம் அவர்களுக்கு தேவாதி தேவனை விளங்கிக்கொள்வது ஒரு கஷ்டமான விடயமாக இருக்கவில்லை. அவர்கள் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவரது கட்டளைகளின்படி நடக்கும்போது தேவன் அவர்களைக் கவனித்து பராமரித்து வந்தார். அவர்கள் அவருடைய கட்டளையை மீறியபோதுதான் அவர்களது ஐக்கியம் உடைந்தது. அவர்கள் தேவனுக்குப் பயந்தார்கள். பாவம் செய்த அவர்கள் தேவனைவிட்டு ஒளிந்துகொண்டார்கள்.

இன்று நமக்கும் ஆண்டவருக்கும் உள்ள ஐக்கியம் எப்படிப்பட்டது? தேவனோடுள்ள ஐக்கியம் சரியாக இருக்குமானால் பிற மனிதரோடு நமக்குள்ள ஐக்கியமும் சீராக இருக்கும். பயம் ஐக்கியத்தைத் தராது. அன்பின் அடிப்படையில் இரண்டுபேரோ மூன்றுபேரோ கிறிஸ்துவின் நாமத்தில் ஐக்கியப்பட்டு ஜெபிக்கும்போது மெய்யாகவே பெரிய காரியங்களை எதிர்பார்க்கலாம்.

"தேவனே, உமக்குக் கீழ்ப்படிந்து நாள்தோறும் உம்மை விளங்கிக்கொள்ளவும், உமது சித்தத்தைச் செய்யவும், உம்முடன் ஐக்கியமாயிருக்கவும் விரும்புகின்றேன். இயேசுவின் நாமத்தில். ஆமென்."

ஆகஸ்ட்

13

ரதன்

தாழ்மை

...அப்படியிருந்தும். நான் உங்கள் நடுவிலே
பணிவிடைக்காரனைப்போல் இருக்கிறேன். (லூக்கா 22:27)

நாம் ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருக்கவும், ஒருவரோடொருவர் ஐக்கியமாயிருக்கவும், தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவும் வேண்டுமென்பதே நம்மைப் படைத்த தேவன் நம்மிடம் விரும்பும் காரியம் என்று கவனித்து வருகிறோம். ஆம், மண்ணிலிருந்து உருவாக்கப்பட்ட நாம், அன்பினால் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். எவன் தேவனுக்கு முழுமனதுடன் கீழ்ப்படிகிறானோ அவன் மூலமாகவே தேவன் தம்முடைய திட்டங்களை நிறைவேற்றுகிறார். தேவனுடைய நாமத்தினால் நாம் பிறரில் அன்புசெலுத்துவதும், ஒருமனப்பட்டிருப்பதும், தேவனோடும் மற்றவர்களோடும் தனிப்பட்டமுறையில் நம்முடைய ஐக்கியத்தைப் பேணுவதும் நம்முடைய ஆவிக்குரிய ஜீவியத்திற்கு மிகவும் அவசியம்.

ஆனால், அது மட்டும் போதாது. நம்முடைய தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் ஆண்டவருக்கு முதலிடத்தைக்கொடுத்து நம்மை தாழ்த்த நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். தாழ்மை இல்லாதவன் எப்படி ஆண்டவருக்கு முதலிடம் கொடுப்பான்? ஆண்டவருக்கு முதலிடம் கொடுக்காதவன் எப்படி கீழ்ப்படிவான்? கீழ்ப்படியாதவன் எப்படி ஆண்டவருடன் ஐக்கியமாயிருப்பான்? இயேசு கிறிஸ்து பிதாவுக்கே முதலிடம் கொடுத்து தம்மைத் தாழ்த்தி பிதாவின் சித்தத்தை நிறைவேற்றி தமது மாதிரியை வைத்து போயுள்ளார். அவர் நடந்த அந்தத் தாழ்மையின் பாதையில் நடக்க மனமுள்ளோரையே இன்றும் கிறிஸ்து தேடுகின்றார்.

இன்றைய வாசிப்புப் பகுதியிலே, ஒரு தலைவன் தான் தலைவன் என்ற பெருமையைவிட்டு, பணிவிடைக்காரனைப்போல் இருக்கவேண்டுமென கிறிஸ்து சுட்டிக்காட்டுகிறார். என்னுடைய அதிகாரி, சில காரியங்களைச் செய்வதைக் காணும்போது, “இவர் ஏன் இதைச் செய்கிறார்? இதை தமது கீழ் அதிகாரிகளிடம் சொன்னால் அதை அவர்கள் செய்வார்களே” என்று நான் எண்ணுவதுண்டு. ஆனால் தேவையமிக்க அந்த அதிகாரிகள் பணிவிடைக்காரரைப்போல் தம்மைத் தாழ்த்துவதில் இன்பம் காண்கிறார்கள். இயேசுவே தமது சீஷர்களின் கால்களைக் கழுவினாரானால் நாம் எவ்வளவாய் நம்மைத் தாழ்த்த கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

பிறரை நேசிப்பதும் கீழ்ப்படிவதும் ஐக்கியமாயிருப்பதும் தாழ்மையோடு பிறருக்கு சேவை செய்வதும் அவசியந்தானா? ஒரு நிமிடம் இதயத்தின் ஆழத்திலிருந்து மீண்டும் இந்தக் கேள்விகளைக் கேட்போம். நாம் யாவரும் பெரியவர்களாக இருக்கவே விரும்புகிறோம். அதைவிட்டு எப்போதும் தாழ்மையின் சிந்தையோடு ஒருவருக்கொருவர் சேவை செய்து தேவனை மகிழ்விப்போமாக.

“பிதாவே, எனக்குள்ளே இருக்கும் பெருமையை உதறித்தள்ளி தாழ்மையுடன் உமக்குக் கீழ்ப்படியவும் சேவைசெய்யவும் என்னை நீரே நடத்தும். ஆமென்.”

ஆகஸ்

14

வியாழன்

கர்த்தரே என் மேய்ப்பர்

கர்த்தர் என் மேய்ப்பராய் இருக்கிறார்.

(சங்கீதம் 23:1)

தேவன் நம்மைப் போதித்து வழிநடத்துகிற நல்ல மேய்ப்பனாக இருக்கிறார் என்பதில் நமக்கு எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை. ஆனால் அவர் யாருக்குப் போதித்து யாரை நடத்துகிறார்? அவருடைய வசனத்தைக்கேட்டு அதன்படி செய்கிறவர்களையே அவர் தமது வழிகளிலே போதித்து நடத்துகிறார்.

ஒரு ஞாயிறு பாடசாலையில் ஒரு ஆசிரியை தன்னுடைய மாணவரின் மனதை அறிய ஒரு விடயத்தைச் சொன்னார். ஒரு மனிதனுடைய மனதினுள் இரண்டுபேர் இருக்கிறார்கள். ஒன்று இயேசு. மற்றது அந்த நபர். அவருடைய மனதினுள் இரண்டு பொருட்களும் இருக்கிறது. ஒன்று சிலுவை. மற்றது ஒரு சிங்காசனம். இப்பொழுது அந்த ஆசிரியை அந்த மாணவர்களைப் பார்த்து, 'யாருக்கு எது சொந்தம்?' என்று கேட்டார். ஆசிரியர் கேட்ட கேள்விக்கு ஒரு புத்திசாலி மாணவன், "சிலுவை இயேசுவுக்கு" என்று பதிலளித்தான். அப்போது ஆசிரியர், அப்படியானால், "அந்த சிங்காசனம் யாருக்கு?" என கேட்டார். அவன் மெதுவாக, "மீந்திருக்கிற அது எனக்கு" என்றான். இன்றும் அநேக கிறிஸ்தவர்கள் களுடைய நடைமுறை பிரச்சனை இதுதான். சிலுவை யாருக்கு? சிங்காசனம் யாருக்கு? சிலுவை எம்முடையதாகவும் சிங்காசனம் கிறிஸ்துவினுடையதாகவும் மாறவேண்டியதன் அவசியத்தை அந்த ஆசிரியர் மாணவருக்குக் கற்பித்ததாக வண. நெல்சன் என்பவர் சத்தியவசனத்திற்கு வந்திருந்தபோது கூறினார்.

இன்று அநேகருக்கு 'கர்த்தர் என் மேய்ப்பராயிருக்கிறார்' என்பதில் மேய்ப்பராயிருக்கிறார் என்பதை சத்தமாக சொல்லவில் மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள். ஏனெனில் அவர்களுக்கு தமது தேவைகளைச் சந்திக்க ஒரு மேய்ப்பனே தேவை. ஆனால் 'கர்த்தர் என்' என்பதை வலியுறுத்திச் சொல்கிறவர்கள் சிலரே. ஏனெனில் கர்த்தர் நம்மை நடத்தும்போது, நாம் நடக்கவேண்டிய வழியைப் போதித்து அதிலேதான் நடத்துவார். அது சற்றுக் கடினமாகவும் இருக்கும். நமக்கு எல்லாமே இலகுவாகவும் நமது விருப்பத்திற்கு ஏற்றதாகவும் இருக்க வேண்டுமே! நமக்கு யார் வேண்டும்? வெறும் மேய்ப்பனா? அல்லது கர்த்தராகிய மேய்ப்பரா? நாம் வெறும் மேய்ப்பன் ஒருவனைத் தேடாமல், கர்த்தரையே நமது மேய்ப்பராகக் கொள்ளவேண்டும். சிங்காசனமல்ல, சிலுவைதான் முக்கியமானது என்பதை உணரவேண்டும். நமது வசதிகளுக்கேற்ற மேய்ப்பனாக நாம் கர்த்தரை கருதாமல், அவரைக் கர்த்தராகவே நாம் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். வசதியோ பாடுகளோ அவருடைய வசனத்தின்படி நடக்கின்ற மந்தைகள் மீதே கர்த்தர் பிரியமாயிருக்கிறார்.

"என்னுடைய அன்பின் தேவனே, நீரே என் மேய்ப்பன். நீர் எனக்கு வேண்டும். உமது மந்தையில் என்றும் என்னை மேய்த்து நல்ல பாதையில் நடத்துவீராக. ஆமென்."

சூகஸ்

15

வெள்ளி

கிறிஸ்துவே வாழ்வின் மையம்

‘கிறிஸ்துவுடனே கூடச் சிலுவையில்லறையப்பட்டேன். ஆயினும், பிழைத்திருக்கிறேன். இனி நான் அல்ல. கிறிஸ்துவே எனக்குள் பிழைத்திருக்கிறார்.’ (கலாத்தியர் 2:20)

“யாதொருவன் என்னிடத்தில் வந்து, தன் தகப்பனையும் தாயையும் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் சகோதரரையும் சகோதரிகளையும் தன் ஜீவனையும் வெறுக்காவிட்டால் எனக்குச் சீஷனாயிருக்கமாட்டான்” (லூக். 14:26) என்றார் கிறிஸ்து. அதாவது, கிறிஸ்துவின்மேல் நாம் செலுத்தும் அன்பானது நாம் பிறர்மீது செலுத்தும் அன்பைவிட மேலானதாக இருக்க வேண்டும். அதற்காக எல்லோரையும் முற்றாய் வெறுத்து விடவேண்டும் என்பதை இது குறிக்கவில்லை. மாறாக, கிறிஸ்துவையே நமது வாழ்வின் மையமாகக்கொண்டு நாம் வாழப் பழகவேண்டும். அதன்பின்பே மற்றவை யாவும். இதையே ஆண்டவர் நம்மிடம் எதிர்பார்க்கிறார். அதற்காக நமது ஆதாயத்திற்காக, சுயநலத்திற்காக கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுகிறவர்களாக நாம் இருக்கக்கூடாது. அவரை நேசிப்பதினால் அவரையே நமது வாழ்வின் மையமாகக்கொண்டு நாம் வாழப் பழகவேண்டும்.

கிறிஸ்து நமது வாழ்வின் மையமாகவேண்டுமானால் இதுவரை மையத்திலிருந்த எமது சுயம் அர்ப்பணிக்கப்படவேண்டும். சுயத்தை வெறுப்ப தென்பது, நம்மையே முழுமையாக தேவகரத்தில் ஒப்படைப்பதாகும். ஒரு போர்வீரன் தன்னையே அர்ப்பணித்து கடமையைச் செய்யவேண்டும். ஆனால் சிலசமயம், உள்ளத்தில் அந்த சேவைக்குத் தன்னை முற்றிலும் அர்ப்பணிக் காதவனாக கடமைக்காகவே தன் கடமையைச் செய்கிறவனும் உண்டு. ஆனால், கிறிஸ்தவ வாழ்விலே சுயத்தை வெறுப்பது என்பது உள்ளும் புறமும் நடக்கவேண்டிய விடயம். இதில் போலித்தனம் இருக்கமுடியாது.

‘சுயத்தை அர்ப்பணித்தல்’ என்பது சிருஷ்டிகரால் நமக்குக் கொடுக்க கப்பட்ட வாழ்வை திரும்பவும் அவருக்குக் கையளித்தலாகும். நாட்டுப்பற்றின் காரணமாக வீரர்கள் தங்கள் உயிரையே விடுகின்றனர். ஆனால் நமக்காகத் தம்மை அர்ப்பணித்த கர்த்தராகிய இயேசுவின் நிமித்தம் நமது சுயத்தை விட்டுவிடுவது ஏன் நமக்குக் கடினமாயிருக்கிறது? கிறிஸ்துவுடனே நான் சிலுவையில் அறையப்பட்டேன் என பவுல் தைரியமாய் முழங்கினாரே. எப்படி? அவர் தன்னை, தன் சுயத்தை சிலுவையில் முற்றமாக அர்ப்பணித்திருந்தார். ஆகவேதான் இனி நான் அல்ல, கிறிஸ்துவே எனக்குள் வாழுகிறார் என்று அவரால் சொல்லக்கூடியதாக இருந்தது. இன்று நம்மால் அப்படிச் சொல்ல முடியுமா? கிறிஸ்துவே நமது வாழ்வில் மையமாக இருந்தால் இந்த அர்ப்பணம் நமக்கு இலகுவாக இருக்கும். நமது சுயத்தைக் கட்டிப்போடுவ தும் இலகுவாக இருக்கும்.

“பிதாவே, எனது பெருமையெல்லாம் நீரே. நீரே என் வாழ்வின் மையம். என் சுயசித்தம் சிலுவையில் இன்றே அறையப்பட்டும். ஆமென்.”

சூகம்

16

சனி

எமது நல்லடக்கம்

‘நாம் இனிப் பாவத்துக்கு ஊழியஞ்செய்யாதபடிக்கு. ...நம்முடைய பழைய மனுஷன் அவரோடே கூடச் சிலுவையில் அறையப்பட்டதென்று அறிந்திருக்கிறோம்.’ (ரோமர் 6:6)

“கிறிஸ்துவுடனே கூட சிலுவையில் அறையப்பட்டேன். ஆயினும் பிழைத்திருக்கிறேன். இனி நான் அல்ல. கிறிஸ்துவே எனக்குள் பிழைத்திருக்கிறார்.” (கலா 2:20) சிலுவையில் என்னை, என் சுயத்தை அறைந்துவிடுவது என்பது மிகக் கடுமையானதும் கவர்ச்சியற்றதுமாக தோன்றினாலும், இந்த ஆவிக்குரிய மரணமே ஜீவனுக்கான வழியை உண்டாக்குகின்றதாயிருக்கிறது. இங்கு மரணம் என்பது சுயத்தைச் சார்ந்த பெருமையான சிந்தனைகளுக்கும், நாம் வாழ்ந்து வரும் தவறான வாழ்க்கைக்கும் மரிப்பதேயாகும். பாவமும் தீமையும் நிறைந்த உலகத்தில் சுயத்தை நாம் மரிக்கச்செய்யவேண்டும். இது எமது சொந்த பிரேத அடக்கத்திற்குச் சமமானது. அதுவரையில் மெய்யாகவே நாம் கிறிஸ்துவுக்குள் வாழும் வாழ்க்கையை வாழமுடியாது.

கிறிஸ்துவோடு கூட சிலுவையில் அறையப்படுதல் என்பது நமது சுயம் விசுவாசத்தாலே அறையப்படுதலாகும். இப்படிப்பட்டவர்கள் தமக்காக இனி வாழ மாட்டார்கள். பழைய வாழ்வு இவர்களுக்கு மரித்ததாகவேயிருக்கும். இப்படியிருக்க நாம் எப்படிப்பட்ட வாழ்க்கை வாழ்கிறோம்? உண்மையிலேயே கிறிஸ்து வோடு அறையப்பட்ட வாழ்வு வாழுகிறோமா? ஆரம்பத்தில் இது கடினமாகத் தோன்றினாலும் தன்னையே வெறுத்து சிலுவையை எடுத்துக்கொண்டு இயேசுவைப் பின் செல்வதினால் கிடைக்கும் பலன் நன்மையும் உன்னதமானதுமாக இருக்கும் என்பது நிச்சயம்.

ஹென்றி மார்ட்டின் என்பவர் “ஆண்டவரே என் சித்தம் என்பதே எனக்கு வேண்டாம். என் மெய்யான மகிழ்ச்சி வெளிப்புறமாக எனக்கு நேரிடக்கூடிய எதையும் ஒரு சிறு அளவிலாவது சார்ந்திருப்பதாக நான் கருதவும்வேண்டாம். உம் சித்தத்தோடு ஒன்றாகி நிற்பதைப் பொறுத்தே என்னுடைய மகிழ்ச்சியுள்ளது என்பதை நான் சிந்திக்கச் செய்தருளும்” என்று கூறினார். நம்மாலும் இப்படியாகக் கூறமுடியுமா? ஆம், கிறிஸ்துவுக்குள் நம்மை முழுவதுமாக அர்ப்பணித்தால் மாத்திரமே நாம் கிறிஸ்துவின் ஆளுகைக்குள் உட்பட்டிருப்போம். இதைத் தவிர்ந்த வேறு எந்த வழியிலும் மெய்யான மகிழ்ச்சியை நாம் காணமுடியாது.

கிறிஸ்துவுக்குள் அருமையான தேவபிள்ளையே, இப்போ நாம் என்ன செய்வோம். நமது பழைய மனுஷனை நாம் முற்றாக சிலுவையில் அறைந்து விடுவோமா? நமது நல்லடக்க ஆராதனையை மகிழ்ச்சியோடே நாமே நடத்தி வைப்போமா? அல்லது, இன்னும் அந்தப் பழைய வாழ்வை இரகசியமாக மனதில் ரசித்துக்கொண்டு தேவ அன்பை இழக்கப்போகிறோமா?

“பிதாவே, பழைய மனுஷனோடே போராடியது போதும். இன்றே என் அடக்க ஆராதனையை நீரே நடத்தி, எனக்கு புது ஜீவன் தந்தருளும். ஆமென்.”

ஆகஸ்ட்

17

சுவாமி

நம்மை அர்ப்பணிப்போமா!

தன் ஜீவனைக் காக்கிறவன் அதை இழந்துபோவான்.
என்னிமித்தம் தன் ஜீவனை இழந்துபோகிறவன் அதைக்
காப்பான். (மத்தேயு 10:39)

“என் பிதா எனக்குக் கொடுத்திருக்கிற துன்பமாகிய கோப்பையில் நான் குடிக்கவேண்டும்” என்றார் இயேசு. (WBTC மொழிபெயர்ப்பு). இந்தப் பாத்திரம் எது? அது ஒரு துயரக் கிண்ணம். இதை யார் கொடுத்தது? பிதாவாகிய தேவன் கொடுத்தது. யாருக்குக் கொடுத்தார்? கிறிஸ்து இயேசுவுக்கு. ஏன் கொடுத்தார்? உனக்காகவும் எனக்காகவும் தான்! இயேசு தமக்கு நேரிடப்போகிற சகலவிதமான துன்பங்களையும் ஏற்றுக்கொள்ள ஆயத்தமானார். “தந்தை எனக்குக் கொடுத்த துன்பக் கலயத்தில் நான் குடியாதிருப்பேனோ?” என்ற இயேசுவின் கேள்வியின் அர்த்தத்தை உணர்ந்திராத சீஷர்கள் அந்த துன்பகரமான நிகழ்வின் போது இயேசுவை விட்டுவிட்டு ஓடினார்கள். எதிரிகளான வேதபாரகரும் பரிசேயரும் ரோமவீரர்களும் யூதாஸ்காரியோத்தும் அவரைக் கைதுசெய்தார்கள். அதன் பின்பு இயேசுவானவர் தாம் மரணமடையும்வரை பாடுபடும்படி தம்மை அவர்களிடம் அர்ப்பணித்தார். இறுதியில் அவர் மகிமையடைந்தார்.

இந்த அர்ப்பணம் என்பது மிகவும் கடினமான விரும்பத்தகாத ஒரு விடயம். ஏனெனில் இங்கே சுயம் மரிக்கிறது. இப்படிப்பட்டதொரு மனப்பான்மை நம்மிலும் வளரவும், சுயநலத்திலிருந்து நாம் விடுவிக்கப்படவும் தேவனுக்கு ஒரு சந்தர்ப்பத்தை ஏன் கொடுக்கக்கூடாது! “தன் ஜீவனைக் காக்கிறவன் அதை இழந்துபோவான். என்னிமித்தம் தன் ஜீவனை இழந்துபோகிறவன் அதைக் காப்பான்.” ஆம், நமது சொந்த விருப்பங்களை தேவகரத்தில் அர்ப்பணிக்கும் போது, நாம் நமது சுயத்தையே தேவனுக்குள் இழந்துபோகிறோம். ஆனால், கிறிஸ்துவை நாம் தரித்துக்கொள்கிறோம். இது ஒரு மகா மேன்மையான அனுபவம். இதை ருசிபார்க்கிறவருக்குத்தான் அர்ப்பணத்தின் சந்தோஷம்புரியும்.

தேவனுக்கு நம்மை ஒப்புவித்துவிட்டோமானால் தொடர்ந்து நாம் நம்முடையவர்களாக இருக்கமுடியாது. பூமியில் சுதந்திரமாய் நடமாடினாலும் நாம் கிறிஸ்துவில் கட்டப்பட்டிருக்கிறோம் என்பது சத்தியம். அதுவே நமக்கு மகிமை நிறைந்த வாழ்வைத் தரும். வர்ணங்கள், ஓவியக்காரனின் கையில் இருந்தால் தானே அவை அழகிய ஓவியங்களாக மாறும். நாமும் இயேசுவின் கரத்தில் இருப்போமானால் அவருடைய சித்தத்தின்படியே மேன்மையான அலங்காரமான ஓவியமாக அல்லது அவருக்கேற்ற ஒரு மேன்மையுள்ள பாத்திரமாக அவர் நம்மை மாற்றிப்போடுவார். நாம் என்ன செய்வோம்? தேவனுக்கு நம்மை அர்ப்பணிப்போமா!

“இயேசு சுவாமி, உமது சித்தத்திற்கு எனது சுயத்தை அர்ப்பணிக்கிறேன். உமக்காக ஒவ்வொரு காரியத்தையும் செய்ய என்னுடைய விருப்பத்தை விட்டுவிட எனக்கு உதவி செய்தருளும். ஆமென்.”

ஆகம்

18

திங்கள்

எஜமானின் விருப்பம்

இவ்விதமாக, பிந்தினோர் முந்தினோராயும், முந்தினோர் பிந்தினோராயும் இருப்பார்கள். (மத்தேயு 20:16)

நாளொன்றுக்கு ஒரு பணம் கூலி பேசி தன் திராட்சைத் தோட்டத்தில் வேலைசெய்ய சில வேலையாட்களைக் கூலிக்குப் பேசிய திராட்சைத்தோட்ட சொந்தக்காரனைப் பற்றிய உவமையையே இன்று வாசித்தோம். திராட்சைத் தோட்டச் சொந்தக்காரன் வேலையை ஒரே நாளில் முடித்துப்போட நினைத்திருப்பான். வேலையை சீக்கிரமாக முடிக்க இன்னும் பலர் தேவையென அவன் தீர்மானித்தான். முன்றுமணிநேர இடைவெளிகளில் அவன் போய் மேலும் பலரை வேலைக்கமர்த்தினான். அவன் அவர்களோடு பேரம்பேசவில்லை. நியாயமானபடி கூலி கொடுப்பதாக வாக்குப்பண்ணினான். சூரியன் அஸ்தமிக்கும் வேளைக்கு ஒரு மணித்தியாலத்திற்கு முன்பும் இன்னும் அநேகரை வேலைக்கமர்த்தினான். இதனால் முந்தியவர்கள் செய்த பணி போதாது என்று அவன் குற்றம்சாட்டவில்லை. அவனுக்குத் தனது பணியை நேரத்திற்கு முடிக்கவேண்டியிருந்தது.

வேலை முடிந்து ஒவ்வொருவரும் தங்கள் கூலியைப் பெறுவதற்காக வரிசையில் நின்றனர். ஒவ்வொருவரும் கூலியாக ஒரு பணத்தைப் பெற்றபோது அவர்களது ஆச்சரியத்தைக் கற்பனைசெய்தும் பார்க்கமுடியாது. இது அநியாயம் என்று நினைத்தார்கள். ஒரு மணித்தியாலம் வேலை செய்தவர்களும் நாள் முழுவதும் வேலை செய்தவர்களின் கூலியையே பெற்றனர். இப்போ நாள் முழுவதும் அந்தத் தோட்டத்தில் வேலை செய்தவர்கள் முறுமுறுத்தார்கள். ஆனால் தோட்டச் சொந்தக்காரன் அவர்களது முறுமுறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. “என்னுடையதை என் இஷ்டபடி செய்ய எனக்கு அதிகாரமில்லையா” (வச 15) என்றே அவன் கேட்டான்.

ஒருவருக்கும் தேவன் ஒன்றுக்கும் கடனாளியல்ல. அவரது ஒவ்வொரு நன்மையும், ஈவும் அவருடைய சுத்த கிருபையின் செயலாயிருக்கிறது. தோட்டத்தில் நாள்முழுவதும் வேலை செய்தவர்களுக்கு இந்த ஒழுங்கு நேர்மையானதாகத் தோன்றவில்லை. அவர்கள் அதிகம் கிடைக்குமென எதிர்பார்த்தார்கள். இதெல்லாம் ஏன்? எப்படி? எப்போ? வேறு பலரும் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டதன் பின்னர்தானே இவ்வெண்ணம் அவர்களுக்குள் வந்தது. அவர்கள் விராதிருந்திருந்தால் தமக்குப் பேசிய கூலியைப் பெற்றுப் போயிருப்பார்கள். நமது எஜமானர் அநீதியுள்ளவர் அல்ல. நமக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பொறுப்பை நாம் சரியாகச் செய்வதே நமக்குரிய கடமை. அடுத்தவனைப்பற்றி நமக்கு ஏன் வீண் கவலை? சகலமும் எஜமானரின் விருப்பம். ஏனெனில் தோட்டம் அவருடையது. கடைசி மணிநேரம் எடுக்கப்பட்டவர்களும் முழுமையாகக் கூலி பெறுவதும் பெறாததும் எஜமானரின் விருப்பம். நாம் நமது வேலையைச் செய்வோமா!

“பிதாவே, நீர் ஒருபோதும் தவறு செய்யவரல்ல. நானும் உமது சித்தத்தை திறம்படச் செய்துமுடிக்க உதவிசெய்தருளும். இயேசுவின் நாமத்தில் ஆமென்.”

ஆகஸ்ட்

19

செவ்வாய்

உண்மையாயிருத்தல்

'மேலும் உக்கிராணக்காரன் உண்மையுள்ளவனென்று காணப்படுவது அவனுக்கு அவசியமாம்.' (1கொரி. 4:2)

உரிய வேலை கிடைத்தும் அதை அசட்டையாக எண்ணி, நேரத்தை வீணடித்துக்கொண்டு இருக்கிறவர்களைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? அல்லது கிடைத்த வேலை எதுவானாலும் அதை ஏற்றுக்கொண்டு அதில் உண்மையாய் இருந்து நாள்முழுவதும் கஷ்டப்பட்டு உழைத்து வேலைசெய்யும் உழைப்பாளிகளும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். இவர்களில் எஜமானரின் பாராட்டைப் பெறுபவர் யார்? பிந்தியவன்தானே!

இங்கு கவனிக்கத்தக்க விடயம் என்னவெனில் எல்லாத் தருணத்திலும் நாம் உண்மையாயிருக்கவேண்டும் என்பதே. தேவன் எம்மிடம் எதிர்பார்க்கின்ற காரியங்களில் இதுவும் ஒன்று. இதற்காகவே ஆண்டவர் உங்களையும், என்னையும் அவருடைய திராட்சைத் தோட்டத்திற்குள் அழைத்திருக்கிறார். அவர் தரும் வேலையை நாம் செய்யவேண்டும் என்ற ஒரேயொரு காரியமே நம்மில் நிறைந்திருக்கவேண்டும். அதன்படி முழுமுச்சுடன் நமக்கு இடப்பட்ட பணியைச் செய்யவேண்டும். எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் உண்மையாயிருக்கிற பொழுது ஏற்பலன் கிடைக்கும். ஆம், நாம் உண்மையுள்ளவர்களாக இருப்பதைப் பொறுத்தே கூலி தரப்படுகிறது. நம்முடைய கூலியை இன்னொருவருடைய கூலியுடன் ஒப்பிடக்கூடாது. கடைசி மணித்தியாலத்தில் அழைக்கப்பட்ட போது அந்த அழைப்புக்குக் கீழ்ப்படிந்து உள்ளே போன ஊழியக்காரன் அந்த ஒரு மணித்தியாலத்தில் உண்மையுள்ளவனாக இருந்து வேலையைச் செய்தான் என்ற அடிப்படையிலேயே அவனுக்குக் கூலி கொடுக்கப்பட்டது என்பதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

இவ்வுலகத்தைப் படைத்த தேவனுக்கு எல்லாவிதமான உரிமைகளும் இருக்கிறது. அவர் ஒருவரே உண்மையுள்ள மனிதருக்கு ஏற்ற வெகுமதியைக் கொடுப்பவர். இது வேலைக்கு ஏற்ற பலன். திராட்சைத்தோட்டத்தில் வேலை செய்ய அழைக்கப்பட்டவர்கள் சோம்பேறிகளாய் சுற்றித்திரிந்தவர்கள் அல்ல. அவர்கள் வேலைக்குக் காத்திருந்தவர்கள். அழைக்கப்பட்டபொழுது அவர்கள் எல்லாரும் தோட்டத்திற்குள் வந்தார்கள். கடினமாய் உழைத்தார்கள். அதனால் தான் அவர்களுக்குரிய கூலியை எஜமான் பேரம்பேசியபடியே கொடுத்தார். ஆரம்பத்திலே தோட்டத்திற்குள் வேலைசெய்யப் போனவனும், நாள்முழுவதும் தான் செய்த தன்னுடைய வேலையில் உண்மையுள்ளவனாயிருந்தான். அதன் விளைவாகவே அவனும் தனது கூலியைப் பெற்றுக்கொண்டான்.

"நான் உண்மையுள்ளவனாயிருக்கும் பட்சத்தில், எனக்குரிய சம்பளத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள நான் தகுதியுள்ளவனாயிருக்கிறேன் என்பதை இன்று எனக்கு உணர்த்தியதற்காக உமக்கு நன்றி. தொடர்ந்தும் நான் உண்மையுள்ளவனாக உம்முடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்ற எனக்கு உதவியெய்தருளும். ஆமென்."

யோவான் கண்ட மகிமை

‘நான் அவரைக் கண்டபோது செத்தவனைப்போல அவருடைய பாதத்தில் விழுந்தேன்.’ (வெளி. 1:17)

இயேசு கிறிஸ்து உலகில் வாழ்ந்த காலத்தில் இயேசுவின் சீஷனாக இருந்த யோவான், அவருடைய அன்பான சீஷன் என அழைக்கப்பட்டவர். இயேசு தமது சீஷர்களின் கால்களைக் கழுவினபின் அவருடைய மார்பிலே சாய்ந்துகொண்டு தனது அன்பைக் காட்டியவர் (யோவான் 13:23). இப்பொழுது, வயதுசென்றவராக, தனிமையில் பத்மு எனப்பட்ட தீவிலே தேவவசனத்தினி மித்தமும், இயேசு கிறிஸ்துவைப்பற்றிய சாட்சியின் நிமித்தமும் சிறைப்பட்டிருந்த போது கிறிஸ்துவின் மகிமையைக் கண்டார். இதுவரை இயேசுவுடன் ஒன்றாக உண்டு, குடித்து, பேசி, பழகி, வாழ்ந்த யோவான் இந்த தீவில் கண்டது என்ன?

“நான் அவரைக் கண்டபோது செத்தவனைப்போல அவருடைய பாதத்தில் விழுந்தேன்” என்பதாக தன்னுடைய உணர்வை எழுதுகிறார் யோவான். தேவனுடைய மகிமைக்கு முன்னே யோவானால் நிற்க முடியவில்லை. நான் பழகிய, மார்பிலே உரிமையோடே சாய்ந்திருந்த அந்த இயேசுதானே என்று அவரால் அலட்சியப்படுத்தவும் முடியவில்லை. உலகில் இயேசுவோடு ஒன்றாகவே வாழக் கிடைத்த யோவானுக்கு, சர்வ மகிமையுடன் வெண்வஸ்திரம் தரித்து, அக்கினி ஐவாலைபோல ஒளிவீசும் கண்களுடன் தமது வலது கரத்திலே ஏழு நட்சத்திரங்களையும் ஏந்திக்கொண்டு சூரியனைப்போல பிரகாசமாய் வெளிப்பட்ட கிறிஸ்துவைக் கண்டபோது அவரால் நிற்கவே முடியவில்லை; முகங்குப்புற விழுந்தார். இன்று நாம் இயேசுவைக்குறித்து என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்?

தேவாதி தேவனுடைய மகிமைக்கு ஒப்பானதொன்றுண்டோ? அவர் சர்வ வல்லமையுள்ளவர். ஆனால் நாமோ, அவரை மாட்டுக்கொட்டிலில் பிறந்த சிறு பால்களாகவும், சீஷர்களுடைய கால்களைக் கழுவின சேவகராகவும், சிலுவையில் அறையப்பட்ட அடிமையாகவும், இன்னும் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் அவருடைய உண்மையான மகிமையானது மிகவும் பயங்கரமானது. இதை நாம் உணரவேண்டும். அப்போஸ்தலனாகிய யோவானே அவரது மகிமையைக் கண்டு பயந்து, அவரது பாதத்தில் விழுந்தாரெனில் நமது காரியம் என்ன? ஆனால் ஆண்டவரோ யோவானைப் பார்த்து, “பயப்படாதே. நான் முந்தினவரும் பிந்தினவரும் உயிருள்ளவருமாயிருக்கிறேன்” என்றார். நம்முடைய பாவங்களுக்காக மரித்த அவரே நமது தேவாதிதேவன் என்பதை உணர்ந்து பயத்துடனே அவரைச் சேவிப்போம். நடுக்கத்துடனே அவர் பாதம் முத்தம் செய்வோமாக (சங். 2:11-12).

“என் இயேசுவே, உமது மகிமைக்கு முன்னே யார் நிற்பான்? இதோ இப்போதே உம் பாதம் பணிகின்றேன். என்னையும் ஏற்றுக்கொள்ளும். ஆமென்.”

ஆகஸ்ட்

21

வியாழன்

முக்காலத்திற்கும் தேவன்

...இருக்கிறவரும் இருந்தவரும் வருகிறவருமான...
(வெளி. 1:4)

கிறிஸ்து யோவானுக்குத் தம்மை வெளிப்படுத்திய சம்பவம் இன்னும் நம்மைப் பெலப்படுத்துகின்றதாயிருக்கிறது. அவர் இருக்கிறவர், இருந்தவர், வருகிறவர். ஆம், அவர் முக்காலத்திற்கும் தேவன். நம்முடைய தேவன் ராஜாதி ராஜாவாக இருக்கிறவராகவே இருக்கிறவர். இனி வரப்போகிறவராகவும் இருக்கின்றார்.

'இருக்கிறவரும்' 'இருந்தவரும்' ஒருவரே. ஆம், அவர் ஆதி அந்தம் இல்லாதவர். அவருக்குத் தொடக்கமும் இல்லை, முடிவும் இல்லை. இந்த உலகமும் அண்டசராசரங்களும் அவர் கரத்தினாலேயே சிருஷ்டிக்கப்பட்டன. குரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்கள், கிரகங்கள் சகலத்திற்கும் அப்பாற்பட்ட அவரைக்குறித்து நாம் என்ன சொல்லுவோம்? மாத்திரமல்ல, அன்று ஆயிரகாம் விசுவாசித்தவரும், மோசே தரிசித்தவரும், தாவிது பாடித் துதித்தவரும், தானியேலைக் காத்தவரும், இஸ்ரவேலின் தேவனும் இவரே. இவரே இன்றும் நமது தேவனுமாயிருக்கிறார். இன்று நமக்கு ஜீவன் தந்து நம்மை வாழ வைத்திருக்கிறவரும் அவரே.

இந்த தேவனே தம்மை 'வருகிறவருமானவர்' என்று வெளிப்படுத்துகிறார். அவர் எப்போ வருவார்? எப்படி வருவார்? அவர் வரும் நாளை பிதா தவிர அவரே அறியமாட்டார். அவர் தம்முடைய மகிமையிலே வரவிருக்கிறார். அவரது மகிமையை வர்ணிக்க வார்த்தைகள் இல்லை. அவர் மகா வல்லமையுள்ளவரும் நீதியுள்ள நியாயாதிபதியுமாக இந்தப் பூமிக்கு வரவிருக்கின்றார். இந்த வார்த்தைகள் சத்தியம். இவை சீக்கிரத்தில் சம்பவிக்கப்போகின்ற அவரது இரண்டாம் வருகையையும் அவரது ஆயிரவருட அரசாட்சியையும் புதிய பூமி, வானத்தையும் குறிக்கிறதாயிருக்கிறது. அவர் தம்முடைய மக்களை தம்முடன் சேர்த்துக்கொள்ளவே வரப்போகிறார். அவரது வருகையில் இணைந்துகொள்ளும் வாய்ப்பு நமக்கு உண்டா? அவருடைய மகிமையின் வருகையில் நாம் அவர் முன்னே நிற்போமா?

அருமையான தேவியிள்ளையே, "இருக்கிறவரும் இருந்தவரும் வருகிற வருமாகிய சர்வ வல்லமையுள்ள கர்த்தரான அவர் அல்பாவும் ஒமெகாவும் ஆதியும் அந்தமுமாக இருக்கிறார். முதலும் அவரே. முடிவும் அவரே." இது ஆதித் திருச்சபை மக்களுக்கு மாத்திரமல்ல இன்று நமக்கும் ஆறுதலான செய்தியல்லவா? இந்த தேவனை உன் சொந்த இரட்சகராக அறிந்துள்ளாயா? அவரது வருகைக்கு உன்னை ஆயத்தப்படுத்திக்கொள்வாயா?

"ஆதியும் அந்தமும், இருந்தவரும் இருக்கிறவரும் வருகிறவருமான எங்கள் தேவனே, உம்மோடு இணைந்திடும் பாக்கியத்தைப் பெற்றிட என்னையும் பரிசுத்தப்படுத்தியருளும். ஆமென்."

சீக்கள்

22

வெள்ளி

உன் பொக்கிஷங்கள் எங்கே?

பூமியிலே உங்களுக்குப் பொக்கிஷங்களைச் சேர்த்து வைக்கவேண்டாம். ...பரலோகத்திலே உங்களுக்குப் பொக்கிஷங்களைச் சேர்த்து வைப்புகள்...' (மத்தேயு 6:19-20)

கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவுக்கு சீஷனாயிருக்க விரும்புகின்ற ஒருவன் தன்னையே வெறுத்துவிடவேண்டும் என்று கற்றுத்தந்த இயேசுவானவர், பூமியிலே நமக்குப் பொக்கிஷங்களைச் சேர்த்து வைக்கவேண்டாம் என்றும் கூறுகின்றார். சற்றுக் கடினமானாலும் இந்த உண்மைகளை நாம் சிந்தித்துப் பார்ப்பது அவசியமானது.

நேற்றும் இன்றும் என்றும் மாறாத கர்த்தர் கூறிய வார்த்தைகள் மாறாதவைகள்; சத்தியமானவைகள். நமக்கென யாவற்றையும் பூமியில் சேர்த்து வைக்க இது ஒன்றும் நமக்கு சொந்தமானதல்ல. நாம் இங்கு தற்காலிகமாகக் குடியிருப்பவர்கள். நம்முடைய தேவன் நமக்காக பரலோகத்தில் ஒரு வீட்டைக் கட்டி அதையே நமக்குச் சொந்தமாக தர ஆயத்தமாயிருக்கிறார். அப்படியாயின் இவ்வுலக வாழ்வு ஒரு நிழலே. நிஜமான வாழ்வை தேவன் தர ஆயத்தமாக இருக்கிறார். ஆகவே பூமியிலே சேர்த்து வைக்கவேண்டாமென்று அவர் கூறும் வார்த்தைகளை நாம் கடைபிடிப்பது கடினமாக இருந்தாலும் கடுமையான இந்த நிபந்தனையை நாம் எவ்வளவுதான் கடுமையாக எதிர்த்தாலும், 'நிறைவேற்ற முடியாததும் விவேகமற்றதுமான' கொள்கையாக எண்ணி இதனை ஏற்க மறுத்தாலும் இது கடவுளுடைய வார்த்தை. அந்த உண்மையை நாம் ஒருபோதும் மாற்றமுடியாது.

"அப்படியே உங்களில் எவனாகிலும் தனக்கு உண்டானவைகளை யெல்லாம் வெறுத்துவிடாவிட்டால் அவன் எனக்குச் சீஷனாயிருக்கமாட்டான்." (லூக்.14:26) என்றார் இயேசு. "எனக்குச் சீஷனாயிருக்கமாட்டான்" என ஆண்டவர் திட்டவாட்டமாகக் கூறிவிட்டார். இவ் வார்த்தைகளை, இந்தப் பூமியில் பற்றுள்ள வர்களையும், இப் பூமியில் சொத்துக்களைச் சேர்த்து வைப்பவர்களையும் பார்த்தே ஆண்டவர் கூறுகிறார். நாம் கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுகிறவர்களானால் நிச்சயமாக இந்த உலக ஆசைகளையும் இன்பங்களையும் நம்மை விட்டுத் தூரமாக விலக்கி வைப்போம். நாம் அப்படிச் செய்கிறோமா?

இது கடின உபதேசம் அல்ல. ஆதித் திருச்சபை மக்களும் பல தேவதாசர்களும் பக்தர்களும் இதைச் செய்தார்கள்? மாத்திரமல்ல, சாதாரண விசுவாசிகளும் மக்களும்தான் இதைச் செய்தார்கள். அப்படியானால் நம்மால் ஏன் அது முடியாது? நமது வாழ்வில் நாம் என்ன பொக்கிஷங்களைச் சேர்க்கிறோம்? எங்கே சேர்க்கிறோம்? சிந்தித்துப் பார்ப்போம். நமது குடியிருப்போ பரலோகத்தில் இருக்கிறது என்பதை மறவாதிருப்போமாக.

"அன்பின் தகப்பனே, என் வாழ்க்கையில் நான் எனக்கென்று எதையும் சேர்த்து வைக்காமல், உமக்கென்றும் உமக்காகவும் யாவற்றையும் அர்ப்பணிக்க எனக்கு உதவி செய்தருளும். ஆமென்."

காத்திருப்போமா!

‘ஸ்திரீயே. எனக்கும் உனக்கும் என்ன,
என் வேளை இன்னும் வரவில்லை.’ (யோவான் 2:4)

ஒரு பூந்தோட்டத்திலே எத்தனை வகையான பூக்கள். ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொருவிதம். இயேசு செய்த அற்புதங்களும் ஒவ்வொன்றும் வித்தியாசமானவை; இன்பமானவை. கல்யாண வீட்டிலே திராட்சரசம் குறைவுபட்டபோது, மரியாள் இயேசுவிடம் சென்றார். உடனே அவர் கிரியைசெய்ய முன்வரவில்லை. பிதாவின் வேளைக்காக அவர் அமர்ந்திருந்தார் என்பதை அவருடைய பதிலிலே நாம் காண்கிறோம். ஆனால் மரியாளோ வேலையாட்களைப் பார்த்து, “இயேசுவின் உத்தரவின்படிச் செய்யுங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டார். பூதர்களின் சுத்திகரிப்பு முறைமைக்காக ஒவ்வொன்றும் இரண்டு மூன்று குடம் தண்ணீர் கொள்ளத்தக்க ஆறு கற்சாடிகள் இருப்பது வழக்கம். அந்தச் சாடிகளை தண்ணீரினால் நிரப்பும்படி இயேசு சொன்னார். அதன்பின்னர் இயேசு முதலாம் அற்புதத்தைச் செய்தார். அந்த முதலாவது அற்புதத்தைச் செய்யவே இயேசு தமது வேளைக்காகக் காத்திருந்தார் என்றால், எல்லாவற்றிலும் அவசரப்படும் நமக்கு அது இன்று ஒரு பாடமாக இருக்கட்டும். இயேசு, தமக்குரிய நேரம் வரவில்லை என்று கூறியதைப் பற்றிய குறிப்புகளை யோவான் 5தடவை தமது சிவசேஷ நூலில் குறிப்பிடுகிறார் (2:4; 7:6; 7:8; 7:30; 8:20).

காத்திருத்தல் என்பது நமக்குக் கடினமான ஒரு காரியம். ஆனால் ஆண்டவரோ, தம்மை உலகுக்கு வெளிப்படுத்தவே ஏறக்குறைய 30 ஆண்டுகள் காத்திருந்தார். ஏன்? பிதாவின் வேளை அதுதான். அவருடைய சீஷர்களும் பரிசுத்தாவியானவரைப் பெற்றுக்கொள்ள எருசலேமிலே பெந்தேகொஸ்தே நாளுக்காகக் காத்திருந்தார்கள் (அப்.1:14). ஏன்? அன்றுதான் பரிசுத்தாவியானவர் இறங்கும் நாள். தேவதாசர்கள் மிஷனரிகள் வாழ்வைப் பார்த்தால், அவர்களும் பிதா தமக்குக் குறித்த காலத்திற்காகக் காத்திருந்தார்கள் என்பது தெரியவரும். இப்படியிருக்கும்போது நாம் ஏன் அவசரப்படவேண்டும். தேவன் நமக்குப் பெரிய காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமானால் அவருக்காக நாம்தான் காத்திருக்க வேண்டும். அவர் சரியான வேளையில் யாவற்றையும் சரியாகச் செய்வார். யாவற்றையும் சம்பூரணமாக்குவார்.

இன்று நமது வாழ்க்கை எதினால் நிறைந்திருக்கின்றது? தேவனுடைய ஜீவ வார்த்தைகளினாலே உன்னுள்ளம் நிரம்பியிருக்கின்றதா? நமது தேவைகளை வேண்டுகலைகளை அவரிடம் நேரடியாக தெரிவித்துவிட்டு அவருக்காகக் காத்திருப்போமா. அவரே காரியங்களை வாய்க்கச் செய்யவர். நாம் சூழ்நிலைகளைப் பார்த்து அவசரப்படலாகாது. ஏற்றவேளையில் தண்ணீரைத் வார்த்தையாலே திராட்ச ரசமாக்கியவர், உங்கள் வாழ்விலும் ஏற்றவேளையில் வார்த்தைகளினூடாகச் செயற்படுவார். அவருடைய வேளைக்காகக் காத்திருப்போமா!

“இயேசு சுவாமி, உமது வேளைக்குக் காத்திருக்கப் பெலன் தாரும். உமது வார்த்தை நிச்சயமாகவே கிரியை செய்யும் என்று விசுவாசிக்கிறேன். ஆமென்.”

சூகஸ்

24

சூழிற்

வார்த்தைகளில் கவனம்

‘உன் ஜனங்களுக்குள்ளே அங்குமிங்கும்
கோள்சொல்லித் திரியாயாக.’ (லேவியராகமம் 19:16)

“மனுஷர் பேசும் வீணான வார்த்தைகள் யாவையும் குறித்து நியாயத் தீர்ப்புநாளிலே கணக்கொப்புவிக்கவேண்டும் என்று மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்” என்றார் இயேசு (மத்.12:36). ஒரு பொழுதுபோக்குக்காக இல்லாததையும் பொல்லாததையும் பேசுகிற மக்கள் மத்தியில் வாழுகின்ற நம்மைப் பார்த்தே, “சீர்கேடான பேச்சுக்கு விலகியிரு” (2தீமோ. 2:16) என்று கர்த்தருடைய வார்த்தை நம்மை எச்சரிக்கிறது.

அடுத்தவரின் புகழைக் கெடுக்கவும் நிம்மதியைக் குலைக்கவும் தக்கதாக பிறருக்கு விரோதமாக அவதூறு பேசுவது ‘கோள் சொல்லுதல்’ ஆகும். இப்படிப்பட்டவர்கள் ஒரு சிலரைப்பற்றி எப்பொழுதும் புகழ்ந்துகொண்டே இருக்க இன்னும் ஒருசிலரை வெறுத்துப் பேசியபடி இருப்பார்கள். இப்படியாக புரளி பேசுவதும், பிறர் சொல்வதை அப்படியே நம்புவதும், அதைப் பிறருக்குப் பரப்புவதும், பொய்யைப் பிரஸ்தாபப்படுத்தும் செயலாகும். ஆனால் நமது ஆண்டவரோ சத்தியத்திற்குச் சாட்சி கொடுக்க வந்தார் என்று பரிசுத்த வேதாகமம் கூறுகிறது. அப்படியிருக்க, அவரைப் பின்பற்றுகிறோம் என்று சொல்லுகின்ற நாம் மற்றவர்களைப் பற்றி எவ்விதமான சாட்சி கூறுகின்றோம்? நாம் ஒருவருக் கொருவர் அவயவங்களாக இருக்கின்றபடியால், பொய்யைக் களைந்து, அவனவன் பிறனுடனே மெய்யைப் பேசி(எபே. 4:25). உள்ளதை உள்ளதென்றும் இல்லாததை இல்லாததென்றும் சொல்லி(மத்.5:37). கிறிஸ்துவின் பிள்ளைகளாக நடப்போமாக. தற்புகழ்ச்சி, பொய்யான வாக்குறுதிகள், முகஸ்துதி, வீண்பேச்சு, சாக்குப்போக்கு, கோள்சொல்லுதல், பொய்ச்சாட்சி போன்ற உலகத்தாரின் வழக்கங்கள் நம்மிடம் காணப்படாதபடி நம்மைக் காத்துக்கொள்ளவேண்டியது மிகவும் அவசியம். இன்றைய நாளிலே, நம்முடைய வாயில் பிறக்கிற ஒவ்வொரு சொற்களைக் குறித்தும் சிந்தித்துப் பார்ப்போமாக.

அதேமாதிரி, நாழும் பிறரிடமிருந்து புகழ்ச்சியான வார்த்தைகளைக் கேட்க விரும்பாமல் வாழப் பழகவேண்டும். “உன்னிடத்தில் நீ அன்புகூருவது போல பிறனிடத்திலும் அன்புகூருவாயாக” (லேவி.19:18) என்ற அதி முக்கியமான கட்டளையை சிந்தித்துப் பார்ப்போம். நாம் அன்புகூருகிறோம் என்று கூறியும் பிறரைப்பற்றி கசப்பு கொண்டிருந்தால் தேவஅன்பு நமக்குள் நிலை கொள்கிறதெப்படி? (1யோவான் 3:17) நமது சுயத்தை நாம் வெறுக்கும்போது நமது வார்த்தைகளும் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வரவேண்டும். பிறரைக் குறித்து கேலியாகப் பேசுவதையும் குற்றப்படுத்திப் பேசுவதையும் நிறுத்திப்போடுவோமாக. பிறரைத் துக்கப்படுத்துவதில் நமக்கு என்ன சந்தோஷம்?

“அன்பின் ஆண்டவரே, என் நாளைக் கட்டுப்படுத்தி, நல் வார்த்தைகளைப் பேசி, பிறரை மகிழ்விக்கிற பிள்ளையாக வாழ உதவி செய்யும். ஆமென்.”

ஆதாம்

25

திங்கள்

தேவனியு

'தேவன் நம்மேல் வைத்த அன்பு வெளிப்பட்டது'
(1யோவான் 4:9)

தேவனுக்காக வாழ்ந்த அடியார்களுடைய வாழ்க்கையைக் கவனித்துப் பாருங்கள். கிறிஸ்துவின் பின்னே செல்வதற்காக தமக்குள்ள அனைத்தையும் விட்டுவிட்டவர்கள் அநேகர். பிற கிறிஸ்தவர்களின் தயவையும் ஆதரவையும் நாடி நின்ற ஏழைகள் அல்ல அவர்கள். அவர்கள் கிறிஸ்துவுக்காக தம்மையே ஏழ்மையாக்கிக்கொண்ட பக்தர்கள் என்பதை அவர்களது வாழ்வுமுறையிலிருந்து நாம் காணலாம். இப்படி வாழக் காரணம் என்ன? அவர்களுக்குள் தம்மையே கொடுத்த அன்புள்ள தேவனுடைய அன்பு இருந்தது.

தேவன் தமது குமாரனைக் கொடுத்து தமது அன்பை வெளிப்படுத்தினார். அந்த தேவனுக்கு நாம் எதைக் கொடுத்து நமது அன்பை வெளிப்படுத்தப் போகிறோம்? தம்மைக் கொடுத்து வாழ்கின்ற ஒருவரும் குறைவுபட்டுப் போவதில்லை என்பதற்கு வேதாகமம் உறுதி அளிக்கின்றது. அது பல அடியார்களின் அனுபவ சாட்சியும் கூட. ஒரு மனிதன் கடவுளுக்குக் கீழ்ப்படியும்போது கர்த்தர் அவனுடைய தேவைகள் யாவற்றையும் பார்த்துக்கொள்கிறார் என்ற நம்பிக்கை ஜிம் எலியட் என்ற மனிதனை உயிர்ப்பித்தது. அதை அவர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்: "பிதாவே, நிலையற்ற எல்லாவற்றின் மேலுமுள்ள என் பிடி தளர்த்தக்கவாறு நான் பெலன்றவனாகட்டும். என் வாழ்க்கை, என் மதிப்பு, என் உடமைகள் இவற்றை இறுகப் பற்றுகிற என் கையின் வலிமையை, கர்த்தாவே நான் இழந்துவிட்டும். கிறிஸ்துவின் கரங்கள் திறக்கப்பட்டதுபோல என் கைகளும் கல்வாரியின் ஆணிகளை ஏற்கத் திறக்கப்பட்டும். இவ்வாறு நான் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிடுவதால் இப்போது என்னைக் கட்டியுள்ள எல்லாவற்றிலிருந்தும் நான் விடுதலையாகட்டும். இயேசுவானவரும் விண்ணுலகத்தையும் இறைவனுக்குச் சமமாயிருப்பதையும் தனக்கென்று பிடித்து வைத்துக்கொள்ளக் கூடியதொன்றாக கருதவில்லை. எனவே என் பிடியும் தளரட்டும்." மேலும், "தான் இழக்கமுடியாத ஒன்றைப் பெறுவதற்காக தான் பிடித்து வைத்துக்கொள்ளக் கூடாத ஒன்றைக் கொடுத்து விடுகிறவன் அறிவற்றவன் அல்ல" என்றும் அவர் கூறினார்.

"நாம் எவ்வளவுதான் நம்மை கிறிஸ்துவின்மீதம் வெறுத்தாலும் அதைக் கல்வாரி வெளிச்சத்தில் நாம் காணும்போது அது ஒன்றுமே இல்லை" என்று வில்லியம் மக்டானல்ட், உண்மையான சீஷத்துவம் என்ற நூலிலே கூறுகிறார். நாம் தேவனுக்காக வாழவேண்டியது அவசியம். அது அவரிடம் நாம் கொண்டுள்ள அன்பின் அடித்தளத்திலிருந்து வெளிவரவேண்டும். அந்த அன்பு நமது உள்ளத்திலிருந்து ஊற்றெடுக்கவேண்டி நம்மைத் தேவகரத்தில் இன்றே ஒப்புவிப்போமா!

"அண்ட சராசரங்களை படைத்தவரே, உமக்காக இழப்பது ஒன்றும் இழப்பல்ல. உம் அன்புக்கீடாக வாழ என்னைத் தகுதிப்படுத்தியிருளும். ஆமென்."

சீகன்ஸ்

26

செவ்வாய்

உனக்கு இயேசு யார்?

'நம்மிடத்தில் அன்புகூர்ந்து, தமது இரத்தத்தினாலே... பாவங்களற நம்மைக் கழுவி, தம்முடைய பிதாவாகிய தேவனுக்கு முன்பாக நம்மை ராஜாக்களும் ஆசாரியர்களுமாக்கின...' (வெளி. 1:6)

தனிப்பட்ட வாழ்வில் நீங்கள் தேவனுடைய மகிமையை உணர்ந்திருக்கிறீர்களா? ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட மனித வாழ்வின் மையத்திலும், அவனுடைய மரணத்திலும் கூட அவனோடே இருக்கிறவர் கிறிஸ்து ஒருவரே. கிறிஸ்து இல்லாதவன் உயிரோடே செத்தவன். அவரே மனுஷ வாழ்வின் உரிமையாளர். இது எந்த மனிதனுக்கும் பொதுவானது. ஆண்டவர் தம்மைக் கொடுத்து நம்மை மீட்டதால் அவரே நமக்கு எழுமானரானார்.

கிறிஸ்து இயேசுவின் வாழ்க்கையை அறிந்து அவரை பலவிதங்களில் கற்பனை பண்ணி வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் கிறிஸ்துவர்கள் அநேகர். சிலரது பார்வையில் மாட்டுத்தொட்டிலில் பிறந்த கிறிஸ்துவாகவே இயேசு தென்படுகிறார். சிலருக்கு அவர் சிலுவையில் மரித்த ஒருவராகவும் சிலருக்கு தீர்க்கதரிசிகளில் ஒருவராகவும் இயேசு கருதப்படுகிறார். இப்படியிருக்க நமக்கு இயேசு யாராய் இருக்கிறார்?

இவ் உலக வாழ்வில் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் இயேசுவானவர் தேவை. அவரில்லாமல் நம்மில் யாருக்கும் நித்திய ஜீவன் இல்லை. நாம் அவரை எமது கற்பனையிலுள்ளபடி சித்தரிக்கமுடியாது. உலகத்திலிருக்கிறவர்கள் உலகத்திற்குரிய விதமாக பேசுவார்கள். நாமும் அவர்களோடு இணைந்து பேசக்கூடாது. வேதம் நமக்கு கிறிஸ்துவை எப்படி வெளிப்படுத்துகின்றதோ அதுவே சத்தியம்.

இயேசுவோடு கூட வாழ்ந்த யோவான் தன்னையும் சேர்த்துக்கொண்டே பின்வரும் வசனங்களைக் கூறுகிறார், "நம்மிடத்தில் அன்புகூர்ந்து தமது இரத்தத்தினாலே நம்முடைய பாவங்களற நம்மைக் கழுவி, தம்முடைய பிதாவாகிய தேவனுக்கு முன்பாக நம்மை ராஜாக்களும் ஆசாரியர்களுமாக்கின அவருக்கு மகிமையும் வல்லமையும் என்றென்றைக்கும் உண்டாயிருப்பதாக" என்கிறார். ஆம், அப்படியே ஆகட்டும். பாவிளாகிய நம்மையே ராஜாக்களும் ஆசாரியர்களுமாக்குகிறார் என்றால் கிறிஸ்துவின் மகிமைக்கு நாம் எதை ஒப்பிடலாம்? அந்தக் கிறிஸ்துதான் நமது வாழ்வின் எல்லாமாயிருக்கிறார். அந்த இயேசு நமக்கு யாராய் இருக்கிறார்?

நமது கற்பனை இயேசுவை இந்த நாளிலே விட்டுவிடுவோமாக. வேதாகமம் இயேசுவை என்னவாக நமக்கு வெளிப்படுத்துகிறதோ, அதைப் புரிந்துகொள்வோமாக. நம்மை ஆசாரியரும் ராஜாக்களுமாக பிரகடனப்படுத்திய அவரின் மகிமையை நமது வாழ்வில் வெளிப்படுத்துவோமாக.

"அன்பின் இயேசுவே, என் கற்பனையில் உமது மகிமையை அடக்கிவைக்க முடியாது என்பதை உணர்ந்தேன். உமக்கே மகிமையையும் கனத்தையும் செலுத்தி, உமக்கு சாட்சியாக வாழ உதவிசெய்தருளும். ஆமென்."

சூகஸ்

27

புதி

கனி கொடுக்கும் வாழ்க்கை

‘நீங்கள் மிகுந்த கனிகளைக் கொடுப்பதினால் என் பிதா மகிமைப்படுவார். எனக்கும் சீஷர்களாயிருப்பீர்கள்.’ (யோவா 15:8)

பழமரங்களை நாட்டி, அதன் மூலமாக சந்தோஷப்படுகிற முதியவர்களை என் சிறுவயதில் கண்டு சந்தோஷப்பட்டிருக்கிறேன். “பிள்ளைகளே, உங்களுக்காகத்தான் இந்த மரங்களை நாங்கள் நாட்டி மகிழ்கிறோம்” என்று சொல்லி, அந்த மரங்களின் பழங்களை சிறுபிள்ளைகளாகிய நமக்குப் பறித்துத் தருவதிலும் அவர்களுக்கு ஒரு தனி சந்தோஷம்.

ஒரு தோட்டக்காரன் தன்னுடைய தோட்டத்தில் மிகுந்த ருசியுள்ள, நல்ல பழவகைகளையே நாட்ட விரும்புவான். அப்படியே அந்த மரங்களும் ருசியுள்ள பழத்தைக் கொடுக்கவேண்டும் என்றே எதிர்பார்ப்பான். அந்த எதிர்பார்ப்புடனேயே தண்ணீர் பாய்ச்சுவான். அதைச் சுத்திகரிப்பான். இப்படி ஒரு சாதாரண தோட்டக்காரனே தன்னுடைய தோட்டத்தில் நல்ல பழ வகைகள் கிடைக்கும்படியாக பிரயாசியும்போது, நம்முடைய பரமபிதா தம்முடைய தோட்டத்தில் எத்தனை நல்ல மரங்களை வைத்திருப்பார்; அத்தனை மரங்களும் அவருக்கு சாட்சியாக நல்ல கனி கொடுக்கவேண்டும் என்றும் விரும்புவார் என்பதை நாம் சிந்திப்பதில்லை. அவருடைய தோட்டத்தில் நாம் நாட்டப்பட்டிருப்பது உண்மையானால் நாம் எப்படிப்பட்ட கனி கொடுக்கிறோம்?

கிறிஸ்துவுக்குள் அன்பானவர்களே, தேவனின் பிள்ளைகளான நாமும் இன்றும் பரமபிதா என்னும் தோட்டக்காரரால் பராமரிக்கப்பட்டு வருகின்றோம். தோட்டக்காரராகிய பரமபிதாவின் நாமம் நம் வாழ்க்கையில் மகிமைப்படவேண்டுமானால் நாம் நல்ல கனிகளைக் கொடுப்பது அவசியமன்றோ? இதை எதிர்பார்த்தே பிதா நம்மைப் பராமரித்து வளர்த்து வருகின்றார். ஆவியின் கனியை பிதாவானவர் நம்மில் காணாத பட்சத்தில் அவர் நம்மை வெட்டி அக்கினியிலே தள்ளிப்போட அவருக்கு அதிகாரம் உண்டு. எனினும் அவர் நாம் கனிகொடுக்க வேண்டுமென்றே வேத வசனங்கள், தேவ செய்திகளுக்கூடாக நம்முடன் பேசுகிறார். திரும்பத்திரும்ப அவருடைய வசனத்திற்கூடாக நம்மை உணர்த்துகின்றார். நாம் அவரது சத்தத்திற்கு செவிகொடாவிட்டால், அவரது எதிர்பார்ப்பின்படி கனிகொடாவிட்டால் நமது நிலைமை என்னவாகும் என்பதை நாம் ஏன் உணருவதில்லை. நமக்கும் தேவனுக்கும் இடையிலான தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டு நாம் முற்றாய் பலன்கொடாத செத்த மரங்களாகிவிடுவோமானால் அதன் முடிவு என்னவென்பது நமக்குத் தெரியும்.

கிறிஸ்துவுக்குள் அருமையானவனே, கிறிஸ்துவின் அன்பு சந்தோஷம் சமாதானம் நீடியபொறுமை நம்மில் வெளிப்படுகிறதா? நம்மை ஆராய்ந்து பார்க்க தூயஆவியானவர் கரத்தில் இந்த நாளில் நம்மை ஒப்புவிப்போமா!

“பிதாவே, நீர் என் வாழ்வில் எதிர்பார்க்கின்றபடி, நான் நல்ல கனிகொடுக்கும் வாழ்க்கை வாழ எனக்கு உதவிசெய்தருளும். ஆமென்.”

ஆகஸ்ட்

28

வியாழன்

இலையுதிரா மரம்

'அவன் ...இலையுதிராதிருக்கிற மரத்தைப் போலிருப்பான்'
(சங்கீதம் 1:3)

சாதாரண மரங்கள் மாரி காலத்தில் செழிப்பாகவும், கோடை காலத்தில் இலைகளை உதிர்த்து வறட்சியாகவும் காணப்படும். இதற்குக் காரணம் அந்த மரங்கள் யாவும் காலநிலையை சார்ந்து வாழ்கின்றன. அந்த மரங்கள் மழை நீரை மட்டுமே நம்பி வாழமானால், அவை மழை காலத்தில்மட்டும் செழிப்பாகக் காணப்படும். கோடை காலத்தில் அந்த மரத்திற்குப் போதிய நீர் கிடைக்காமல் போவதினால் அம்மரம் இலையுதிர்ந்து வறண்டுவிடுகின்றது. ஆனால், நீர்க்கால் வாய்களின் ஓரமாய் நடப்பட்டுள்ள மரத்தைக் கவனித்திருக்கிறீர்களா? அந்த மரங்கள் வித்தியாசமானவை. அவை கோடை காலமானாலும் மாரிகாலமானாலும் எப்பொழுதும் செழிப்பாகவே இருக்கும். இவை வந்துபோகும் மழை நீரை மட்டும் நம்பியிராமல், வற்றிப்போகாத நீரோடைகளின் அருகில் நிலைத்திருப்ப தனாலேயே எப்போதும் செழிப்பாய் இருக்கின்றன.

ஒரு நீர்க்கால்வாய்களின் ஓரமாக நடப்பட்டு இருப்பதன் அருமை சாதாரண மரத்திலேயே, வெளிப்படையாகத் தெரியும்போது, கிறிஸ்தவர்களாகிய நாம் வற்றாத ஜீவந்தியாகிய தேவனில் தங்கி வாழவேண்டும் என்பது எவ்வளவு முக்கியமானது. கிறிஸ்தவனது ஆவிக்குரிய வாழ்வானது நீர்க்கால்வாய் ஓரமாக நடப்பட்ட மரத்திற்கே ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது. பசுமையான காலத்தில் எப்படியோ அவ்வாறே வறட்சியும் உபத்திரவமும் நிறைந்த காலத்திலும் கர்த்தருக்குள் அவன் மகிழ்ச்சியாக புஷ்டியாக இருப்பான் என்பதுவே வாக்குறுதி. அவன் எப்பொழுதும் ஆசீர்வாத மழையை மட்டும் நம்பி வாழுவதில்லை. பாடுகள் நிறைந்த சூழ்நிலைகள் வந்தாலும் வேதவசனமான ஜீவ நதிபோரமாக தங்கியே வாழுவான். ஆகவேதான் அவன் வறண்டுபோவதில்லை. எனவே ஒரு கிறிஸ்தவ னுடைய வாழ்வானது கர்த்தருக்குள் கனிகொடுக்கின்ற மரமாக இருக்குமாயின், உலகப் பிரகாரமான வறட்சியான வேளையிலும் ஆவிக்குரிய போராட்டம் நிறைந்த வேளையிலும் எப்பொழுதும் கர்த்தரையே தன் நம்பிக்கையாக கொண்டு செழித்திருக்கும்.

ஒருவேளை ஆசீர்வாத மழையை மாத்திரமே நம்பி, அது இன்று நின்று போனதால் வறண்டுபோயிருக்கிறீர்களா? இன்று எந்த நிலையிலிருந்தாலும் ஜெபம், வேத வாசிப்பு, நம்பிக்கை, விசுவாசம் போன்ற விசுவாச இலைகள் காய்ந்து உதிர்ந்துவிடாதபடி ஆவியானவருடைய பெலனில் மாத்திரம் தங்கிவாழ நம்மைக் கர்த்தரிடத்தில் ஒப்புவிப்போமாக. அவர் நம்மை ஜீவ நீருற்றின் ஓரமாக நடட்டும். தேவையற்ற இலைகளை கொப்புகளை அகற்றட்டும். நாம் நம்முடைய தேவனுக்காக என்றும் வாடாதிருந்து கனிகொடுக்கவேண்டாமா!

“பிதாவே, இலையுதிரா வாழ்பு வாழ, உமது ஊற்றிலே என்றும் திளைத்திருந்து கிறிஸ்துவுக்காய் கனிதர என்னைப் பெலப்படுத்தியருளும். ஆமென்.”

சீக்கள்

29

வெள்ளி

நல்ல கனி கொடுக்க...

‘ஒருவன் என்னில் நிலைத்திராவிட்டால், வெளியே எறியுண்ட
கொடியைப்போல அவன் எறியுண்டு உலர்ந்துபோவான்.’
(யோவான் 15:6)

எந்தவொரு தோட்டக்காரனும் நல்ல பலனைப் பெற்றுக்கொள்ளவே பாடுபடுகிறான். அதிலும் திராட்சத்தோட்டத்திலே எப்போது கிளைகள் செழித்து பச்சைப் பசேலென்று இலைகளைக் கொடுக்கின்றதோ அப்போது தோட்டக்காரன் உஷாராகிவிடுவான். பார்ப்பதற்கு அழகாக இருந்தாலும் பலனை எதிர்பார்க்கும் தோட்டக்காரன் அழகை அல்ல பலனையே விரும்புவதால் அந்த செழிப்புமிக்க கொடிகளை வெட்டி செதுக்கி சுத்திகரிக்கின்றான். மேலும், கனிகொடுக்காத கிளைகளைக் கவனித்து, சில நாட்கள் பொறுமையாக இருந்தும் ஏற்ற பலன் காணப்படாவிட்டால் அவற்றையும் வெட்டிப்போட அவன் தயங்குவதில்லை. இப்படி ஏற்றகாலத்தில் நறுக்கப்பட்டு துப்பரவு செய்யப்பட்ட கொடிகள்தான் தோட்டக்காரன் விரும்புகின்றபடி எதிர்பார்க்கின்ற கனியைக் கொடுக்கிறது.

இன்றைய வாசிப்புப் பகுதியிலே ஆண்டவர் அதனையே விளக்குகிறார். ஆக, நமது வாழ்விலே நல்ல கனி வெளிப்படவேண்டுமானால் செழிப்பல்ல, கிறிஸ்துவாகிய செடியில் ஆழமாக நிலைத்திருக்கிறோமா என்பதே காரியம். அப்படி ஒருவன் நிலைத்திராவிட்டால், வெளியே எறியுண்ட கொடியைப்போல எறியுண்டு உலர்ந்து போவது உறுதி. இந்த வார்த்தைகளை ஆண்டவர் தமது சீஷர்களிடம் உறுதிபடக் கூறுவதை அவதானிக்கவும். ஆக, நாம் கிறிஸ்தவர்கள் என்று சொன்னால்மட்டும் போதாது; கிறிஸ்துவில் நிலைத்திருக்கிறவர்களாக இருக்கவேண்டும். இன்னுமொரு விடயம், நம்மிலுள்ள செழிப்பை, கனிகொடாத பகுதிகளை ஆண்டவர் வெட்டி சீர்ப்படுத்தும்போது நமக்கு மிகுந்த வேதனையையும் வெறுப்பையும்கூட அவை ஏற்படுத்தலாம். ஆனால் கனிகொடுக்க வேண்டுமானால் அந்தச் சுத்திகரிப்பு நமது வாழ்விற்கு இன்றியமையாதது.

தேவனுடைய பிள்ளையே, இன்னுமொரு விடயத்தையும் ஆண்டவர் நமக்கு உணர்த்துகிறார். நாம் சாதாரண கனிகொடுக்கிறவர்களாக அல்ல; மிகுந்த கனிகொடுக்கிறவர்களாக வாழவேண்டும் என்பதே பிதாவின் விருப்பம். ஏன் தெரியுமா? ஒன்று, தேவனுடைய நாமம் அதினால் மகிமைப்படும். அடுத்தது, அவர் சித்தத்திற்கேற்ப ஐயப்போம். அப்போது நாம் கேட்கிறவைகள் நமக்குக் கிடைக்கும். அடுத்தது, நீடியபொறுமை, சிலுவை சுமத்தல், சுயநலமற்ற அன்பு போன்ற கனிகள் நம்மில் வெளிப்படும்போதுதான் நாம் இயேசுவின் சீஷர்களாகி ரோம். இப்போ நாம் என்ன சொல்லுவோம். கர்த்தாவே, எப்படியாவது என்னைச் சுத்தம்செய்து, உமக்கேற்ற கனிகொடுக்கும் வாழ்வைத் தாரும் என்போமா? அல்லது, என் செழிப்பை எனக்கு விட்டுவிடும் என்போமா?

“பிதாவே, நீர் நியாயம் தீர்க்கும் நாளிலே, நான் அறுப்புண்டு போகாதபடி இன்றே என்னிலுள்ள உமக்குப் பிரியமற்ற செழிப்புகளையும், கனிகொடாத பகுதிகளையும் வெட்டி என்னைத் தூய்மைப்படுத்தும். ஆமென்.”

சீதன்

30

சரி

இருக்கும் வண்ணமாகவே...

'சத்தியத்தின்படி செய்கிறவனோ, தன் கிரியைகள் தேவனுக்குள்ளாய்... வெளியாகும்படிக்கு ஒளியினிடத்தில் வருகிறான்.' (யோவான் 3:21)

பாமா தேசத்தில் ஊழியம் செய்த அதோனிராம் ஜட்சனின் மனைவியார் அவரைத் திருமணம் முடிக்கும்முன் தன் டயரியில் இப்படி எழுதி வைத்திருந்தார்: "நான் கடவுளுக்குச் சொந்தம். அவருடைய பார்வையில் நலமானதைச் செய்ய அவருக்கு உரிமையுண்டு. என் இதயம் அவர் கையில் இருக்கிறது. நான் துயரத்தை அனுபவிக்க நேரும்போதும், சோகம் என்னை அயர்வுறச்செய்யும் போதும் அவரது கரம் என்னைத் தேற்றும்! எல்லாவற்றையும் இனி அவரிடமே ஒப்புவித்துவிட்டேன். இவ்வலக இன்பத்தைவிட்டு துன்பம் நிறைந்த வாழ்க்கை நடத்துவது கடவுளது சித்தமானால் நான் அவ்வாழ்க்கையையே நடத்துவேன்."

ஆம், ஆண்டவருக்காக சாதிக்கவேண்டுமானால், அவரது சித்தப்படியே நமது வாழ்க்கையை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். இன்பமோ, துன்பமோ, பாடுகளோ, உபத்திரவமோ, எவ்விதமான சூழ்நிலையிலும் தேவனுக்காக வாழ முற்படவேண்டும். சிலவேளைகளில் இழப்பை சந்தித்தாக வேண்டியிருக்கும். அவை கடினமான காரியம்தான். தானியேலின் நண்பர்கள் மற்றவர்களைப் பார்க்கிலும் பத்து மடங்கு(தானி.1:20) சமர்த்தராகக் காணப்பட்டதன் இரகசியம் என்ன? அவர்கள் தேவனின் நிமித்தம் உணவினால் தம்மை அசுத்தப்படுத்திக் கொள்ளாமல் தம்மைக் காத்துக்கொண்டு, சத்தியத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு தம்மை தேவனுக்கென்று ஒப்புவித்ததேயாகும். இவ்விடயம் அன்று பிரதானிகளின் தலைவனுக்கும் தெரியாது. நேபுகாத்நேச்சார் ராஜாவுக்கும் தெரியாது. ஆனால் தேவனுக்காக இவர்கள் கொண்டிருந்த வைராக்கியம் தேவனுக்கு வெளிச்சமாயிருந்தது. ஆகவே, அவர்கள் வெளியே வந்த நாளிலே எல்லோரும் அதிசயிக்கத் தக்கதாக சமர்த்தர்களாகக் காணப்பட்டார்கள். அவர்கள் சிங்கக்குகையிலும் அக்கினிச்சூரையிலும் தள்ளப்பட்டபோதும் தேவன் அவர்களைப் பாதுகாத்தார். கடைசியில் நடுங்கியது ராஜாவேதான்.

கிறிஸ்துவுக்குள் அன்பானவனே, கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டும் இருளுக்குள் இருப்பது ஏன்? போலித்தனமான காரியங்களை விட்டு வெளியேறுவோமாக. பொல்லாப்பு செய்கிறவன் கிறிஸ்துவினிடத்தில் வரான். ஆனால் நாமோ பொல்லாப்புக்குள் இருந்துகொண்டும் கிறிஸ்துவின் பிள்ளைகள் என்று பயமின்றி சொல்லுவது எப்படி? சத்தியத்திற்காக வாழுவதும், சத்தியத்தினிமித்தம் நமது சுயத்தை வெறுப்பதும், தேவை ஏற்பட்டால் சத்தியத்தின் நிமித்தம் நமது ஜீவனைக் கொடுப்பதும் நமக்கு மகிமையையே தரும். அன்று தானியேலின் வாழ்வில் நண்பர்கள் வாழ்வில் தேவன் மகிமைப்பட்டார் அல்லவா! ஆகவே, நாமும் இருக்கிறவண்ணமாகவே தேவகரத்தில் அவருடைய சித்தத்திற்குள் நம்மை ஒப்புவிப்போமாக.

"அன்பின் தேவனே, நான் இருக்கும் வண்ணமாகவே உம்மனை வருகின்றேன். உமது நாமத்தினிமித்தம் என்னை உபயோகியும். ஆமென்."

ஆகஸ்ட்

31

நாயிறு

நாம் விசேஷித்தவர்கள்

'ஆகாயத்துப் பட்சிகளைக் கவனித்துப் பாருங்கள்.
...அவைகளைப் பார்க்கிலும் நீங்கள் விசேஷித்தவர்கள்
அல்லவா.' (மத்தேயு 6:26)

என்னத்தை உண்போம், எதைக் குடிப்போம், எப்படி உடுப்போம் என்ற கவலையே இன்று அநேகருடைய வாழ்க்கையை சித்திரவதை செய்து கொண்டிருக்கிறது. அடுத்தவேளை என்னசெய்வதென்ற கவலை சிலருக்கு; அதிகம் கிடைப்பதினால் அதை எப்படி செலவு செய்வதென்ற கவலை இன்னும் சிலருக்கு. ஆனால் இவற்றைக்கொண்டு நாம் விசேஷித்தவர்களா இல்லையா என்று ஆண்டவர் கூறவரவில்லை. மாறாக, நாம் விசேஷமாக இருப்பதினாலேயே கவலைகளை விட்டுவிடும்படி கூறுகிறார். நமது வாழ்வு தேவன் கொடுத்தது. அவர் தம்மையே நமக்காகக் கொடுத்திருக்கிறார். இன்னும் நமக்காக யாவையும் செய்து முடித்த அவர் நித்தியத்திலும் நமக்காக யாவையும் ஆயத்தப்படுத்தியும் வைத்திருக்கிறார். இப்போது சொல்லுங்கள், நாம் விசேஷித்தவர்களா இல்லையா?

தேவன் வானம், பூமி, அண்டசராசரங்கள் யாவற்றையும் சிருஷ்டித்த பின்னரே மனிதனை சிருஷ்டித்தார், அவனை விசேஷமானவனாக சிருஷ்டித்தார். அவனுக்குத் தமது ஜீவகவாசத்தை ஊதினார். அவரது ஜீவகவாசத்தை பெற்றவர்களான நாம் மாத்திரமே விசேஷித்தவர்கள். தேவன் படைத்த எத்தனை எத்தனையோ ஜீவராசிகள், பொருட்கள் இருக்கின்றபோதிலும் அவரை நோக்கிப் பார்க்கும் மனுஷரையே அவர் விசேஷித்தவர்களாகக் காண்கிறார். அவன் பாவத்தில் விழுந்துவிட்டபோதும் அவனை மீட்கும்படி ஒரு திட்டத்தை ஏற்படுத்தி, அதை ஏற்றவேளையிலே செயற்படுத்தினார். நாம் விசேஷித்தவர்களா இல்லையா?

பிரியமானவர்களே, ஆகாரமும், உடையும் நமக்கு அவசியம்தான். ஆனாலும், மண்ணினாலே உருவாக்கப்பட்டாலும் தாம் வாழுவதற்கென்று இன்று நமது சரீரத்தை தமது ஆலயமாக்கி அதைத் தமதாக்கிக்கொண்டாரே, அதைக்குறித்து சிந்தித்துப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? இந்த தேவன், தாம் வாசம் பண்ணும் சரீரத்தையே உடுத்துவியாமல் விடுவாரா? ஆகாயத்துப் பறவைகளையும் பிழைப்பூட்டுகிற தேவன், இத்தனை விசேஷமிக்க தமது பிள்ளைகளாகிய நம்முடைய தேவைகளை சந்திக்காமல் போவாரா? நமது தேவை என்ன என்பதை நம்மிலும் பார்க்க, அவர் அதிகமாக அறிந்திருக்கிறார். இன்று உடை இல்லை என்ற கவலையைவிட எந்த உடையை உடுத்துவது என்ற கவலைதான் அதிகம். இது ஆபத்திலே கொண்டுவோய் விட்டுவிடும். ஆகவே, உணவையும், உடையையும் பார்த்து, ஜீவனையும் சரீரத்தையும் பராமரிக்க வல்லவரான கர்த்தரை மறந்துவிடாதிருப்போமாக. நாம் விசேஷித்தவர்களானபடியினால் ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாமல் அவரில் மட்டும் என்றும் சார்ந்திருப்போமாக.

"தகப்பனே, நான் விசேஷித்தவன் என்பதை இன்று எனக்கு நீர் கற்றுத்தந்த படியினால் உம்மை நன்றியோடே துதிக்கின்றேன். ஆமென்."

அனுதினமும் தேவனுடன்

64

சத்தியவசன வெளியீடு

ஸப்

1

திங்கள்

உதவியாயிரு

‘அப்பொழுது அவர்கள் ஜனங்களுக்கும் தேவனுடைய ஆலயத்திற்கும் உதவியாயிருந்தார்கள்.’ (எஸ்றா 8:36)

ஏதோ ஒருவிதத்தில் மனித உதவி இன்னுமொரு மனிதனுக்கு அவசியம் தேவைப்படுகிறது. தேவையில் உள்ள ஒருவருக்கு சரியான நேரத்தில் அது கிடைக்காவிட்டால், அது அவரை நிச்சயம் பாதிக்கும். நமது அன்றாட வாழ்வில் நமக்கு உதவுவோர் பலர். ஒருநாளில் இரவு படுக்கைக்கு போகுமுன் அந்த நாள் முழுவதும் நமக்கு உதவி செய்தோரை பட்டியலிட்டு பார்ப்போமானால் நமக்கு அதன் பெறுமதி விளங்கும்.

எமது தியானப் பகுதிக்காக வாசித்த பிலேமோன் புத்தகத்தில் தனக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்தில் உதவும்படி பவுல் கேட்கிறார். இவர் இந்த இடத்தில் கேட்கும் உதவி சற்றுக் கடினமானதாகத் தோன்றுகின்றது. அதாவது, ஏதோவொரு விதத்தில் பிலேமோனுக்கு நஷ்டத்தை ஏற்படுத்தி, அவருடைய வீட்டைவிட்டுச் சென்றவன் அடிமையாகிய ஒநேசிமு. இப்போது பவுலின் மூலமாக கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவை தன்னுடைய சொந்த இரட்சகராக ஏற்றுக்கொண்டான். இப்போ எஜமானாகிய பிலேமோன் ஓடிப் போன அடிமையான ஒநேசிமுவை கிறிஸ்துவுக்குள்ளான ஒரு சகோதரனாக திரும்பவும் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். இதுவே பவுல் பிலேமோனிடம் கேட்ட உதவி. இன்னுமொருவருக்காகப் “பரிந்துபேசும் உதவி” என இதனைச் சொல்லலாம். நாம் ஏற்கனவே தியானித்த எஸ்றாவின் புத்தகத்தில் 8:36 ம் வசனமும் “அவர்கள் ஜனங்களுக்கும் தேவனுடைய ஆலயத்துக்கும் உதவியாயிருந்தார்கள்” என குறிப்பிடுகிறது.

இந்நாட்களில் நமக்கு இதுவரை உதவியாய் இருந்தோரைக்குறித்து சிந்திப்போம். அதுமாத் திரமல்ல, நாம் மற்றவர்களுக்கு உதவியாக இருக்கின்றோமா என்பதையும் ஆராய்ந்து பார்ப்போம். நாம் பிறருக்கு உதவிசெய்ய முடியாது போனாலும் பரவாயில்லை, அவர்களுக்கு உபத்திரவமாவது கொடுக்காமலிருப்பதே உத்தமம். இன்றைய நாளிலே, எவ்விதத்தில், எப்படி யெல்லாம் நாம் மற்றவர்களுக்கு உதவியாய் இருக்கலாம் என்பதைக் குறித்து சிந்திப்போமாக.

உதவிசெய்யும் வாஞ்சை நம்மிலே காணப்படுகின்றதா? பிறர் உதவி செய்வதினாலேயே நாம் சுகமாயிருக்கிறோம். பிறருக்கு உதவிகளைச் செய்வ தினாலேயே அவர்களும் கிறிஸ்துவை நமக்கூடாக அறிந்துகொள்ளக்கூடும். யார் நமக்கு உதவிசெய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும், இதுவரை நமது வாழ்வில் உதவின எபினைசர் இனியும் நமக்கு உதவிடுவார் என்னும் நம்பிக்கையோடு இப்புதிய மாதத்திற்குள்ளாக பிரவேசிப்போம்.

“பரம தகப்பனே, ஜனங்களுக்கும் தேவனுடைய ஆலயத்துக்கும் பிறருக்கும் உதவியாய் இருக்கும்படி எனது கரங்களைப் பலப்படுத்தும். ஆமென்.”

செப்

2

வசவவாய்

விலகியிரு!

‘புத்தியினமும் அயுத்தமுமான தர்க்கங்கள் சண்டைகளைப் பிறப்பிக்குமென்று அறிந்து, அவைகளுக்கு விலகியிரு.’
(2தீமோத்தேயு 2:23)

வேதபாரகனாகிய எஸ்றாவினிடத்தில் பிரபுக்கள் வந்து சொல்லும் ஒரு முறையீட்டைக்குறித்தே நாம் இன்று வாசித்தோம். தேவனுடைய பார்வையில் இஸ்ரவேல் ஜனங்கள் சோரம்போய்விட்டார்கள் என்பதே அந்த முறையீடாகும்.

தேவனால், தனது சொந்த ஜனமாகப் பிரித்தெடுத்தெடுக்கப்பட்ட இஸ்ரவேல் ஜனமானது எப்பொழுதும் அவர்களை சூழவுள்ள மற்ற அந்நியரோடு எவ்விதத்திலும் சம்பந்தங் கலக்கக்கூடாது. குறிப்பாக திருமண விஷயத்தில் அவர்கள் அந்நியரோடு எவ்விதத்திலும் சம்பந்தங் கலக்கவே கூடாது; அப்படி அவர்கள் அந்நியருடன் கலந்தால் அது அவர்களுக்கே பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் என தேவன் ஆரம்பத்திலிருந்தே அவர்களை கண்டிப்பாக எச்சரித்திருந்தார். ஏனென்றால், அவர் தெரிந்துகொண்ட அந்த தேவ ஜனம் பரிசுத்த ஜனமாக இருக்கவேண்டும் என்பதே தேவதிட்டமாகும்.

தேவனிடமிருந்து அநேக ஆசீர்வாதங்களை நேரடியாகப்பெற்று அநேக எதிர்ப்புக்களின் மத்தியிலும் தேவாலயத்தை வைராக்கியத்தோடு கட்டி முடித்து தேவனுக்கேற்ற பலிகளையெல்லாம் அவருக்கு பயபக்தியுடன் செலுத்திய இந்த ஜனங்கள் திடீரென தமது நடைமுறை வாழ்வை மாற்றி தேவனுக்கு துரோக மிழைத்து விடுகின்றனர். இதனால்தான் இஸ்ரவேல் ஜனங்களுக்கு முரட்டாட்டமுள்ள ஜனங்கள் என்றும் வணங்காக் கழுத்துள்ள ஜனங்கள் என்றும் கலக விட்டார் என்றும் அநேக பட்டப்பெயர்கள் தீர்க்கதரிசிகளினால் இடப்பட்டது.

பரிசுத்த வித்தானது, உலக மக்களோடு கலந்துவிடாதபடி தங்களைத் தாங்களே காத்துக்கொள்வது அவசியமானது. இன்றும் கிறிஸ்துவுக்குள் வாழுகின்ற தேவபிள்ளைகள் இதைக்குறித்து மிகவும் அவதானமாயிருப்பது அவசியம். பரிசுத்த வித்தை தங்களுக்குள் காத்துக்கொள்ளும்படி, புதிய ஏற்பாட்டின் காலத்திலே, “ஒரு ஸ்திரீயை இச்சையோடு பார்க்கவும் கூடாது” என்று இயேசு சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். பவுல் தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதும்போதுகூட “புத்தியினமும் அயுத்தமுமான தர்க்கங்களுக்கு விலகி” இருக்கும்படியாக கூறுகிறார். இதை வாசிக்கும் அன்பானவரே, இன்னும் உங்களுக்கும் சந்தர்ப்பம் ஒன்றுண்டு. இந்த விஷயத்தில் சிந்தித்து செயற்படாவிட்டால் பின்னர் கண்ணீர் விடநேரிடும். பரிசுத்த தன்மையில் மிகவும் அவதானமாக இருக்கவேண்டிய நாம் விலகியிருக்க வேண்டியவற்றை எப்பொழுதும் விலக்கி வைப்போம்.

“அன்பின் பிதாவே, எனது வாழ்விலும் விலகவேண்டிய காரியங்களைக் கண்டு பிடித்து அவை உணர்த்தப்படும்போதே உணர்ந்து அவற்றை விலக்கிவிட கிருபை தாரும். ஆமென்.”

செப்

3

புத்தன்

உட்கார்ந்திரு

‘நீங்கள் அமர்ந்திருந்து நானே தேவனென்று அறியுங்கள்.’
(சங்கீதம் 46:10)

நாம் அமைதியாக, நமது சிந்தனையை ஒருமுகப்படுத்தி, ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும்போது தேவன் நமக்குச் செய்தவற்றை அல்லது நமது வாழ்வில் நடைபெற்று முடிந்த ஏதாவது ஒரு சம்பவத்தை நம்மால் நினைவுகூரக் கூடியதாயிருக்கும். ஆனால், அவசர அவசரமான வாழ்க்கைக்குப் பழகிவிட்ட நமது இந்தச் சமுதாய வாழ்வில் அமைதியான நிலையைக் காண்பது மிகவும் அரிதான ஒன்றாகிவிட்டது.

ஆனால், எஸ்றாவின் வாழ்வில், சொல்லப்பட்ட துர்செய்தியானது ஆழ்ந்த துக்கத்தை அவருக்கு ஏற்படுத்தியது. அதன் பிரதிபலிப்பே அவரது செயல்களில் காணப்பட்டது. வஸ்திரத்தையும் சால்வையையும் கிழிக்கிறார். தலையிலும் தாடியிலும் மயிரைப் பிடுங்குகிறார். திகைக்கிறார். உட்கார்ந்து சிந்திக்கிறார். இதற்கெல்லாம் காரணம் என்னவாக இருந்தது? இஸ்ரவேல் ஜனங்களின் கீழ்படியாத செயலே. எஸ்றாவோடுகூட இன்னுமொரு கூட்டமும் கூடிக்கொண்டார்கள். அவர்கள் யார் தெரியுமா? தேவனின் வார்த்தைகளுக்கு நடுங்குகிறவர்களே. எஸ்றாவோடு இணைந்துகொண்ட இந்தக் கூட்டத்தார் செய்த காரியம் என்ன? தேவ மனிதனோடு கூடவேயிருந்து அந்திப் பலியைச் செலுத்தினார்கள். தேவ சந்நிதியில் அமர்ந்திருப்பதை தனது வாழ்வில் ருசித்த சங்கீதக்காரனினால் இராகத்தலைவனுக்கு ஒப்புவிக்கப்பட்ட பாடல், “நீங்கள் அமர்ந்திருந்து, நானே தேவனென்று அறிந்துகொள்ளுங்கள். ஜாதிகளுக்குள்ளே உயர்ந்திருப்பேன். பூமியிலே உயர்ந்திருப்பேன்.” என்கிறார்.

ஆகவே, சங்கீதக்காரனைப்போலவே நாமும் இந்நாட்களில் அதிகமதி கமாக தேவனுடைய சமூகத்தில் அமர்ந்திருப்போம். நமது வாழ்வில் அவரது மகத்துவமான கிரியைகளை சற்றே சிந்தித்துப் பார்ப்போம். தனியாளாக மாத்திரமல்ல, குறிப்பாக தேவனின் வார்த்தைக்கு நடுங்குகிற கூட்டத்தினரோடு எப்போதும் இணைந்து கொள்வோம். எஸ்றா தனக்காக இந்த நிலையில் அமரவில்லை. இஸ்ரவேல் ஜனத்தாரின் கீழ்ப்படியாத நிலைமையின் நிமித்தமே அவர் இவ்வாறாக முழங்காற்படியிட்டு உட்கார்ந்திருந்தார்.

நாமும், தேவனுக்கு விரோதமாக செயற்படும் ஜனக்கூட்டத்தாரின் மத்தியிலே, அவர்களோடு நம்மையும் அடையாளப்படுத்திக்கொள்ளாமல், தேவ னுடைய பாதத்தண்டை சேருவோம். தேவ மக்களோடு கூடி அவரை ஆராதிப் போம். “பரியாசக்காரர்” உட்காரும் இடத்தில் உட்காராதபடியும் “பாவிகள்” நிற்கும் வழியில் நிற்காதபடியும், “துன்மார்க்கர்” கூறுகின்ற ஆலோசனையில் நடவாமலும் நமது வாழ்வைக் காத்துக்கொள்வோமாக.

“பிதாவே, உமக்குள் நானும் அமர்ந்திருந்து நீரே தேவன் என்பதை எல்லா சூழ்நிலையிலும் அறிந்துக்கொள்ள கிருபையருளும். ஆமென்.”

செப்

4

வியழ்வு

முழங்காற்படியீடு

‘அந்திப்பலி நேரத்திலே நான் துக்கத்தோடே எழுந்து.
...முழங்காற்படியீட்டு. என் கைகளை என் தேவனாகிய
கர்த்தருக்கு நேராக விரித்து’ (எஸ்றா 9:5)

முழங்காற்படியீடுதல் என்பது தேவனுக்கு முன்பாக எம்மைத் தாழ்த்தும் முறைகளில் ஒன்றாகும். பாடசாலைகளிலும்கூட மாணவர்கள் வீட்டுப்பாடம் ஏதும் செய்யாது வந்திருந்தால் அவர்களை ஆசிரியர் வகுப்பறையிலோ, வெளியிலோ, மைதானத்திலோ முழங்காலில் நிற்கவைப்பதுண்டு. சிலவேளைகளில் நமது பிள்ளைகள் கீழ்படியாமல் செய்யும் குற்றத்திற்கு சிட்சையாககூட நாம் அவர்களை முழங்காலில் நிற்கவைப்போம். பாரம்பரிய தேவாலயங்களில் கூட அவரவர் அமரும் ஆசனத்திற்கு முன்பாக பணிந்து முழங்காற்படியீடுவதற்கென்றே மெத்தைகள் இருப்பதுண்டு.

தானியேலைப் பொறுத்தவரை தவறாது முழங்காற்படியீட்டு மூன்று நேரமும் தேவனை நோக்கி ஜெபிப்பது அவரது வழமையான செயலாக இருந்தது. இக்காரியத்தை எப்படியாவது தடுத்து நிறுத்தவேண்டும் என்பதே பிரதானிகள் மற்றும் தேசாதிபதிகளது எண்ணமாய் இருந்தது. ஆனால் எஸ்றா வின் வாழ்வில் அவரது மிஞ்சின துக்கத்தின் அடிப்படையில்தான் இப்பொழுது அவர் முழங்காற்படியீடுகின்றார். அவரால் தாங்கமுடியாத துக்கத்தை அவர் தேவனிடம் மாத்திரம் சொல்லிவிட தீர்மானிக்கிறார்.

நாம் ஜெபிக்கும்போது இவ்விதமான சூழ்நிலைகளைக் கடந்துவந்து இருக்கின்றோமா என்பதைக்குறித்து சிந்தித்துப் பார்ப்போம். எமக்குமுன் வாழ்ந்த அநேக தேவபிள்ளைகள் அவரது வார்த்தைகளை வாசித்து தியானிக்கும்போது கூட முழங்காற்படியீட்டுள்ளனர் என்பதை அவர்களது வாழ்க்கை சரித்திரத்தை வாசிக்கும்போது அறியலாம். இன்று நாம் என்ன செய்கிறோம்? நாகரீகத்தில் ஊறிவிட்ட இக்காலத்தில், தேவபிள்ளைகளான நாம் ஜெபிக்கும் நேரத்தில் கதிரைகளில் அமர்ந்து கால்களையும் ஆட்டிக்கொண்டிருப்பது எவ்வளவு வேதனையான காரியம்? இதனை நாம் எப்போது சரிசெய்யப் போகிறோம்?

நாம் எப்போது இறுதியாக தேவசமூகத்தில் முழங்காற்படியீட்டோம்? எஸ்றாவைப்போல மற்றவர்களின் அக்கிரமத்திற்காக எப்போது கதறினோம்? இதனை இன்றைய நாளிலே சிந்தித்துப் பார்ப்போம். முழங்காற்படியீட்டு ஜெபிக்கும் பழக்கத்தை நாம் செய்யும்போது, நம்மைப் பின்பற்றும் நமது பிள்ளைகளும் அதனையே பின்பற்ற தவறமாட்டார்கள். நாம் எப்பொழுதும் தேவனுக்கு முன்னிலையில் எம்மைத் தாழ்த்துவோமாக. தேவசமூகத்தில் முழங்கால்களை தயக்கமின்றி முடக்குவோமாக.

“கர்த்தாவே, உமக்கு முன்னே யார் நிற்கக்கூடும். எனது முழங்கால்கள் உமக்கு முன்பாக எப்போதும் முடக்கப்பட என்னை உம் கரங்களில் முற்றாய் அர்ப்பணிக்கிறேன். ஆமென்.”

செப

5

வெளி

அறிக்கையிடு

'நம்முடைய பாவங்களை நாம் அறிக்கையிட்டால். பாவங்களை நமக்கு மன்னித்து' (1யோவான் 1:9)

நடைபெற்ற ஒன்றை அது நடைபெற்றவாறே, அதாவது உள்ளதை உள்ளவாறு உரைப்பதே அறிக்கையாகும். குறிப்பாக ஒரு தவறை, அந்தக் குற்றத்தை, நாம் யாருக்கு விரோதமாய் செய்தோமோ, அவரிடம் அறிக்கை செய்யவேண்டும். அதுமட்டுமின்றி, எல்லா நேரத்திலும் நம்மையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் கர்த்தரிடமும் அறிக்கைசெய்து அதை விட்டுவிடவேண்டும்.

எஸ்றா, தேவனுக்கு முன்பாக தன்னுடைய முகத்தைக்கூட ஏறெடுக்க முடியாமல் வெட்கி கலங்குகிறார். அதற்குக் காரணம், 'எங்கள் அக்கிரமங்கள்' என்று சொல்லுகிறார். இதைப்போலவே தேவனால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட ஏசாயாவும் கூட, "உங்கள் அக்கிரமங்களே உங்களுக்கும் ...தேவனுக்கும் நடுவாக பிரிவினை உண்டாக்குகிறது. உங்கள் பாவங்களே அவர் உங்களுக்குச் செவிகொடாதபடிக்கு அவருடைய முகத்தை உங்களுக்கு மறைக்கிறது (ஏசா.59:2) என்கிறார். எஸ்றா, தன்னுடைய அறிக்கையில் ஏதோ தற்செயலாகவோ அல்லது இப்போது நிகழ்காலத்தில் மட்டும் என்றோ குறிப்பிடாமல், பிதாக்களின் நாட்கள்முதல் இந்நாளவரைக்கும் இந்நிலை காணப்படுவதாகக் குறிப்பிடுகிறார். இவ்விதமான அவர்களது அக்கிரமத்தின் நிமித்தமாகவே, அவர்கள் அந்நிய தேச ராஜாக்களின் கையினாலே, பட்டயம், சிறையிருப்பு, கொள்ளை, வெட்கம் ஆகிய அடிமைத்தனத்திற்குள் ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டு விட்டதாகவும் கூறுகிறார். இவ்விதமாகத்தான் இஸ்ரவேல் ஜனங்களுக்கு தேவன் தண்டனை கொடுத்து வந்தார். (2சாமுவேல் 13:24 ஐ வாசித்துப் பாருங்கள்.)

ஆனால், புதிய ஏற்பாட்டுக் காலத்தில், யோவான், நமது பாவங்களை நாம் அறிக்கையிடவேண்டும் என்று குறிப்பிடுகிறார். அதாவது பாவ மன்னிப்பை ஒவ்வொரு தனி நபரும் பெறவேண்டும் என்கிறார். அறிக்கையிடுவது முக்கியமானது. ஏதோ வாரமொருமுறை அல்லது மாதம் ஒருமுறை இராப்போஜனத்தில் பங்குபெறுமுன் மாத்திரமல்ல, நாம் அறிந்தும் அறியாமலும் செய்துவிட்ட சகல தவறுக்காக உடனே அறிக்கையிட்டு திரும்பவும் அதைச் செய்யாதிருக்கத் தீர்மானிக்கவும் வேண்டும். இன்று நாம் எஸ்றாவைப்போல, ஏசாயாவைப்போல உண்மையாகவே அறிக்கையிடுகிறோமா? நமது அறிக்கை எப்படிப்பட்டது? சிந்தித்துப் பார்ப்போம். உண்மையான மனத்திரும்புதலோடுகூட பாவங்களை அறிக்கை செய்வோமானால் நாம் நிச்சயம் அவரது மன்னிப்பையும் பெறுவோம்.

"கர்த்தாவே, எனது பாவ அறிக்கை உமது முன்னிலையில் எவ்வாறு உள்ளது என்பதைச் சிந்திக்க வைத்தவரே, அது என்றும் உண்மையானதாக இருக்க கிருபை செய்யும். ஆமென்."

செய்

6

சுவி

கிடைத்த கிருபை

'நோவாவுக்கோ. கர்த்தருடைய கண்களில் கிருபை
கிடைத்தது.' (ஆதியாகமம் 6:8)

கிருபை என்ற இச்சொல்லை எழுதும்போதே இதை பெற்றுக் கொண்ட தேவபிள்ளைகள் எவ்வளவு பாக்கியம் பெற்றவர்கள் என எண்ணத் தோன்றுகிறது. இதை தனது வாழ்வில் அனுபவித்த பவுலும் எபேசியருக்கு நிருபத்தை எழுதும்போது, "கிருபையினாலே விசுவாசத்தைக்கொண்டு இரட்சிக்கப்பட்டீர்கள். இது உங்களால் உண்டானதல்ல. இது தேவனுடைய ஈவு" எனக் குறிப்பிடுகிறார். அதாவது நமது இரட்சிப்பின் ஆரம்பம் தேவனது ஈவாகிய கிருபையே தவிர, வேறல்ல.

பழைய ஏற்பாட்டிலே, கிருபை கிடைக்கப்பெற்ற தேவ ஜனத்தைக் குறித்தே எஸ்ரா பேசுகிறார். இன்றைய வாசிப்புப் பகுதியிலே, தேவன் கிருபை பாராட்டின ஐந்து காரியங்களை அவர் குறிப்பிடுகிறார். முதலாவது, 'தப்பின சிலரை மீதியாக வைத்தார்.' ஆம், இன்னும் நாம் ஜீவனோடிருப்பது அவரது கிருபையே. இரண்டாவது, 'தம்முடைய பரிசுத்த ஸ்தலத்தில் ஒரு குச்சைக் கொடுக்க.' அதாவது நாமனைவரும் அவரது பரிசுத்த ஸ்தலத்தில் எப்போதும் தைரியமாய் சேர்ந்து அவரைத் தரிசிக்கச் செய்வது இக் கிருபையே. மூன்றாவது, 'கண்களைப் பிரகாசிப்பித்து'. இன்னும் இப்பிரபஞ்சத்தின் அதிபதியினால் குருடாக்கப்பட்டிருக்கும் மனக்கண்களை திறக்கச் செய்து பிரகாசிப்பிப்பதும் அதே கிருபைதானே. நான்காவது, 'அடிமைத்தனத்திலே கொஞ்சம் உயிர்கொடுக்க.' இப்போதும் உலகம், மாமிசம், பிசாசு, போன்ற இவ்வுலக அடிமைத்தனங்களினின்று விடுவித்து நமக்கு நித்திய ஜீவனையே தந்துள்ளதும் அவரது அளவிட முடியாத கிருபையே. ஐந்தாவது, 'அடிமைத்தனத்திலும் கைவிடாமல்' அதாவது, 'பாழாய்ப்போன ஆலயத்தைப் புதுப்பிக்க புறஜாதி ராஜாக்களின் சமூகத்தில் தயை கிடைக்கச் செய்தது தேவ கிருபையே' என்கிறார். இந்த வசனங்களில் அவர் தேவனுடைய கிருபையை எண்ணியே ஜெபிக்கிறதை நாம் உணரலாம். இப்போதும் நமது இருதயமாகிய அவரது ஆலயத்தைப் புதுப்பிக்க நாம் தேவ கிருபைக்கு இடம் கொடுக்கின்றோமா? சிந்தனை செய்வோம்.

தேவனாகிய கர்த்தருடைய கண்களில் இவ்வாறெல்லாம் கிருபை கிடைத்தது என்று எஸ்ரா பகிர்ந்துகொள்கின்றாரே; நாம் ஒவ்வொருவரும் எம்முடைய தனிப்பட்ட வாழ்விலே கிரியை செய்துள்ள அவரது மகா பெரிய கிருபையை எப்போதாவது நினைத்துப் பார்த்துள்ளோமா? இதை கிடைக்கப் பெற நாம் என்னதான் செய்தோம்? எதுவுமே இல்லை. இது அவரது இவ்வுலக இலவச ஈவு. அதற்காக அவருக்கு நன்றியைச் செலுத்துவோமாக.

"கிருபையினால் எம்மை இரட்சித்தவரே, இதை மறவாது நன்றியுடன் வாழ தயைசெய்யும் ஆமென்."

செய்

7

நியமம்

நித்திய உரிமை

'...உன் தேவனாகிய கர்த்தரின் கண்கள் அதின்மேல் வைக்கப்பட்டிருக்கும்.' (உபாகமம் 11:12)

தேவனால் எம் ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்துவமான உரிமைகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றை நாம் புதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும். இவ்வுலகத்திற்குரிய உரிமைகளைவிட மேன்மையான நித்திய உரிமைகள் எமக்காக வைக்கப்பட்டுள்ளன. பலவேளைகளில் நாம் அவற்றை இழப்பதற்கு நாமே காரணமாகிவிடுகின்றோம்.

தனது மகனுடைய குடிபோதை ஜீவியத்தினால், அவனுக்கென்று வேறுபிரிக்கப்பட்ட காணி அநியாயமான விதத்தில் விற்கப்பட்டதையும், அந்த நிலத்தில் விளைந்த மாம்பழங்கள், அந்நிலத்தை வாங்கியவர்களினால் உரிமையோடு பிடுங்கப்படுவதையும் பார்த்த ஒரு தாயார் ஏக்கபெருமூச்சு விட்டதை எனது கண்களால் பார்த்தேன். அவர்களுடைய உரிமை தன் மகனின் நடத்தையினால் இப்பொழுது அந்நியர் வசமாகிவிட்டது.

தேவனால் நியமிக்கப்பட்ட கற்பனை ஒருபோதும் மீறப்படக்கூடாது. அப்பொழுதுதான் அவருடைய உரிமைகளை நாம் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். அவ்வாறே, தமது ஜனங்கள் பலத்தவர்களாய் இருக்கவேண்டும் என்பதிலும் அவர் கரிசனையுள்ளவர். தேவன், தேசத்தின் நன்மைகளை அவர்களே புசிக்க வேண்டும் எனவும் எதிர்பார்த்தார். அந்த நன்மைகள் அவர்களுக்கும் அவர்களது பிள்ளைகளுக்கும் உரிமையாகவேண்டும். எவ்விதத்திலும் மற்ற அந்நியர் வசமாகக்கூடாது. அது அவர்களுக்கே உரித்தான நித்திய உரிமை. அவர்கள் தான் அவற்றை சுதந்தரிக்கவேண்டும். அவர்கள் சுதந்தரிக்கப்போகிற தேசத்தைக் குறித்து தேவன் குறிப்பிடும்போது மலைகள், பள்ளத்தாக்குகள் உள்ள தேசம் எனவும், வானத்தின் மழைத் தண்ணீரைக் குடிக்கும் தேசம் எனவும், தேவனால் விசாரிக்கப்படும் தேசம் எனவும், குறிப்பாக கர்த்தரின் கண்கள் வருஷத்தின் துவக்கமுதல் முடிவுவரை அந்தத் தேசத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் எனவும் குறிப்பிடுகிறார். ஆகவே நித்திய உரிமையான அத்தேசத்தின் பங்குகள் எவ்விதத்திலும் அந்நியர் வசமாகக்கூடாது என்பதுவே தேவனது அநாதி தீர்மானமாயிருந்தது.

இன்று ஒருவேளை இப்பூமியில் நமக்கென்று உரிமை பாராட்ட எதுவும் எமக்கு இல்லாமல் இருக்கலாம். அல்லது எவ்விதமான உரிமையும் மறுக்கப்பட்டவர்களாக நாம் வாழ நேரிடலாம். ஆனால், எமக்காக வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற நமது நித்திய நித்தியமான சிறப்பான உரிமையை எவ்விதத்திலும் நாம் அசட்டைபண்ணாமல், அவற்றை நித்தியத்திலே பெற்றுக் கொள்ளத்தக்கதாக வாழ்வதே சாலச்சிறந்தது.

"நித்திய உரிமையை உமது பிள்ளையாகிய எனக்கு வாக்குப்பண்ணினவரே, நான் அதைப் பெறும்வரை என்னைத் தொடர்ந்து தகுதிப்படுத்தும். ஆமென்."

செப

8

நிங்கள்

இது ஒரு கட்டளை

‘அந்நிய நுகர்த்திலே அவிசுவாசிகளுடன் பிணைக்கப்படாதிருப்
பீர்களாக. நீதிக்கும் அநீதிக்கும் சம்பந்தமேது? ஒளிக்கும்
இருளுக்கும் ஐக்கியமேது?’ (2கொரி 6:14)

திருமணம் என்பது தேவனுக்கு முன்பாக ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து உடன்படிக்கை செய்துகொள்வதாகும். இந்த விஷயத்திலே, தேவன் தம்மால் பிரித்தெடுக்கப்பட்ட ஜனக்கூட்டத்திற்குரிய கற்பனைகளை நியமித்துள்ளார். அதற்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கவேண்டியது அவசியமாகும். பொதுவாக, “எந்த ஒரு இடத்திலும் ஒருவரும் இல்லாதபோது எதிர்பாலரோடு இரண்டு நிமிடத்திற்குமேல் தனிமையாக நின்று பேசுவது நமது வாழ்வில் விபரீதத்தை ஏற்படுத்தலாம்” என ஒரு தேவ ஊழியர் நான் வாலிபப் பருவத்தின் ஆரம்பநாட்களில் இருந்தபோது சொல்லிக்கொடுத்தது இன்னமும் என்னுடைய ஞாபகத்தில் உள்ளது. இவ்விதமான ஆலோசனைகளை நான் அடிக்கடி நினைவுபடுத்திக் கொள்ளும்போது மெய்யாகவே அவை எனது வாழ்வை பாதுகாத்துள்ளதை அனுபவித்துள்ளேன்.

தேவன் சுதந்திரமாகக் கொடுக்கின்ற தேசத்திலுள்ள அந்நியரோடு திருமண விஷயத்தில் ஒருபோதும் சம்பந்தம் கலக்கக்கூடாது என்பதுவே தேவனால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கட்டளை. ஏனெனில், அந்நியர்கள் வாழும் அந்த தேசம் முழுவதும் விரும்பப்படாத அசிங்கத்தினாலும், அருவருப்புகளினாலும், அசுத்தத்தினாலும், தீட்டுபட்டதாய் இருந்தது. அந்த தேசத்தை தேவஜனங்கள் சுதந்தரிக்கும்போது, அவர்கள் அத்தேசத்தவர்களுடன் எவ்விதத்திலும் தொடர்புகளை வைத்தால் அவர்களும் அருவருப்புகளுக்குள் இழுவுண்டு தேவனை விட்டு விலகிவிடக்கூடிய அபாயம் ஏற்படும்.

தேவன் தமது சொந்த ஜனங்களுக்கு நியமித்த இந்தக் கற்பனை அன்றிலிருந்து இன்றுவரை மிக முக்கியமானது. ஆகவேதான் பவுலும் கொரிந்து சபையாருக்கு எச்சரிப்பாக, அந்நிய நுகர்த்திலே இணைக்கப்படாதிருங்கள் என்று எழுதுகிறார். இஸ்ரவேல் ஜனத்தாரால் மீறப்பட்ட இந்தக் கற்பனையைக் குறித்து எஸ்ரா மிகவும் வேதனைப்பட்டார். கொரிந்து சபையாரும் இவ்விஷயத்தில் ஞானமாக செயற்படவேண்டியிருந்தது.

இன்று நமது நிலைமை என்ன? இக் கட்டளை மீறப்படாதபடி மிக அவதானமாக நாமும் நமது குடும்பத்தினரும் செயற்படுவோம். நமது வருங்கால சமுதாயத்தினரையும் பாதுகாக்கவேண்டியது நமது பொறுப்பல்லவா! இன்று திருமணம் என்பது ஒரு விளையாட்டுக் காரியமாகிவிட்டது. திருமணம், குடும்பம் என்பன தேவனுடைய அநாதி திட்டம் என்பதை உணர்ந்து, எச்சரிக்கையோடு நடப்போமாக.

“பிதாவே, உமது கட்டளையை உதாசீனப்படுத்திவிடாமல் அதற்குக் கீழ்ப்படிந்து வாழ ஞானம் தாரும். ஆமென்.”

செப்

9

செவ்வாய்

தப்புவிக்கும் தேவன்

‘உலகத்தை ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்கும்படி ...அனுப்பாமல். அவராலே உலகம் இரட்சிக்கப்படுவதற்காகவே அவரை அனுப்பினார்.’ (யோவான் 3:17)

இப்பூமியில் வாழும் ஒவ்வொரு மனிதனும் தேவனுக்கு விரோதமாக செயற்படும் விதத்தை நாம் பார்த்தோமானால் தேவன் எவ்வளவு பொறுமையாக மனிதனுடைய வாழ்வில் இடைபடுகிறார் என்பதை அறியலாம். அவ்விதமாக தன்னையும் தன்னோடு சேர்ந்த கூட்டத்தையும் தேவன் தப்பவிட்ட நிலைமையை இன்றைய வாசிப்புப் பகுதியிலே எஸ்றா குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

எஸ்றா இந்த இடத்தில், தான் ஏதோ ஒரு பரிசுத்தவான் என்பதைப் போல் காட்டிக்கொள்ளாது, “எங்கள் பொல்லாத செய்கைகள்”, “எங்கள் பெரிய குற்றம்”, “எங்கள் அக்கிரமம்” என தன்னையும் அக்கூட்டத்தினரோடு இணைக்கின்றார். எஸ்றாவைப் பொறுத்தவரை இஸ்ரவேல் ஜனங்கள், ஆசாரியர், லேவியர் இப்படி இருக்கிறார்கள் என்ற செய்தியைத்தான் அவர் கேள்விப்பட்டார். ஆனாலும், தேவனிடம் முறையிடும்போது அவர் தன்னையும் இணைத்து தாழ்த்தி ஜெபிக்கிறார். “நான் அல்ல, அவர் தான்” என்று மூன்றாம் நபரைக் குற்றஞ்சாட்டுவதில் ஆதாம் ஏவாள் மாத்திரமல்ல இன்று நம்மில் அநேகரும் சமர்த்தர்களாகிவிட்டோம். தேவன் மாத்திரமே எங்களை தப்ப வைத்துள்ளதாக குறிப்பிடுகிற எஸ்றாவைப்போல, நாம் நம்மைத் தாழ்த்துகிறவர்களாக குற்றத்தை ஏற்றுக்கொண்டவர்களாக இருக்கின்றோமா என்பதை சிந்தித்துப் பார்ப்போமாக.

அப்போஸ்தலனாகிய யோவானும், “உலகத்தை ஆக்கினைக்குள்ளாக தீர்ப்பதற்கு அல்ல, உலகமானது இரட்சிக்கப்படுவதற்காகவே தனது குமாரனை பிதாவானவர் அனுப்பினார்” என்கிறார். ஆம், கிறிஸ்துவையைன்றி வேறொரு வராலும் நமக்கு இரட்சிப்பு இல்லை. அவர் ஒருவரே உலக மக்களை மீட்கும் கிருபாதார பலியானார்.

இன்று நாம் அனைவரும் தப்பி வாழ்வதற்குக் காரணம் அவரது அநாதி தீர்மானமேயாகும். இதுவரை நம்மை, பலவிதமான சூழ்நிலைகளுக்குத் தப்ப வைத்துள்ளவரை ஒரு கணம் நன்றியுள்ள உள்ளத்தோடு ஸ்தோத்தரிப்போம். அத்தகைய சூழ்நிலையில் நாம் தப்புவிக்கப்படாது இருந்திருப்போமானால் இன்று நமது கதி என்னவாகியிருக்கும் என்பதைச் சிந்திப்போம். அவ்வாறான சகலவிதமான நிலையிலிருந்து ஏன் நம்மைத் தேவன் தப்பவைத்துள்ளார் என்பதையும் சிந்தித்து கிறிஸ்துவுக்குள் நமது வாழ்வை சீர்ப்படுத்துவோமாக.

“கர்த்தாவே, நாம் அழிந்திடாமல் இதுவரை எம்மைத் தப்புவித்தவரே உமக்கு நன்றி. நமது குற்றங்களை உணர்ந்து, மனந்திரும்பி, நீர் தந்த தருணங்களை பிரயோஜனப்படுத்த நீரே என்னை நடத்துவீராக. ஆமென்.”

செப்

10

புதன்

நீதியுள்ள தேவன்

கர்த்தர் தமது நீதியினிமித்தம் அவன்மேல் பிரியம் வைத்திருந்தார். அவர் வேதத்தை முக்கியப்படுத்தி அதை மகிமையுள்ளதாகக் குவார். (ஏசாயா 42:21)

நமது தேசத்தின் தற்போதைய பொருளாதார நிலைமைகளைக் குறித்து ஒரு சகோதரனுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது, “கடவுளும் இவற்றைக் கவனிக்கிறார் இல்லையே” என்று அவர் ஆதங்கப்பட்டார். உடனே நான், “இல்லை, நமது தேவன் நிச்சயமாக எல்லாவற்றிலும் நீதி செய்பவர். ஒருவேளை சற்றுத் தாமதமானாலும், ஏழைகளின் பெலனானவர் அவர் மட்டும்தான்” என்று பதில் உரைத்தேன்.

தேவனது நீதியைக் குறித்து எண்ணும்போது, என்றா தனதும் தனது ஜனத்தினதும் நிலைமைகளைச் சிந்திக்கின்றார். தேவனது கற்பனைகளை வீணாக்கி, அருவருப்புள்ள ஜனங்களோடு சம்பந்தங் கலப்பதினால், என்றும் தேவனின் கோபத்திற்கு ஆளாகவேண்டிவரும் என்றும், அதனால் யாவரும் நிர்மூலமாகி போவோம் என்றும், தேவனுடைய நீதியினிமித்தம்தான் கொஞ்ச பேராகிலும் மீந்திருப்பதாகவும், ஆனாலும் அவர்கள் தேவனுக்கு முன்பாக நிற்கத்தக்கவர்கள் அல்ல என்றும் சொல்லி நெஞ்சருக பிராத்திக்கிறார்.

இன்றைய நாளின் தியானத்திற்காக நாம் வாசித்த சம்பவத்திலே தனது தந்தை தாவிதுடைய உண்மை, நீதி, நேர்மை இவற்றின் நிமித்தம் சாலொமோன் ராஜா தனக்கு தேவனால் கொடுக்கப்பட்ட தேவ ஜனங்களை நீதியாக நியாயம் விசாரிக்கத்தக்கதாக ஞானமுள்ள இருதயத்தைக் கேட்டார். அந்த விண்ணப்பமானது, நீதியுள்ள நமது தேவனுக்கு முன்பாக உகந்ததாய் இருந்தது. அதனால் அவர் தேவனிடம் கேட்டதைவிட அதிகமாகவே சகல காரியங்களையும் தேவனிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டார்.

நம்முடைய தேவனுடைய நீதியை எப்போதாவது நாம் சிந்தித்துப் பார்த்துள்ளோமா? எங்கும் அநீதி காணப்படும் இக்காலகட்டத்தில் அநேகரை நீதிக்குட்படுத்துகிறவர்களாக, தீமையை நன்மையினாலே ஜெயிக்கிறவர்களாக நம்மை அழைத்த தேவன் முன்னிலையில், நாம் என்ன பதில் உரைப்போம்? தற்போதைய சூழ்நிலைகளைப் பார்த்து கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் தேவ பிள்ளையே, இன்றே நீதியுள்ள தேவனிடத்தில் உன்னை அர்ப்பணித்து, அவருக்கு முன்பாக உண்மையாயிருக்க பிரயாசப்படு. அவர் ஏற்றநேரத்திலே சகல காரியங்களையும் நன்மையும் செம்மையுமாக நிறைவேற்றித் தருவார். சாலொமோனின் வாழ்விலே கிரியை செய்த அதே தேவன், நமது வாழ்விலும் கிரியை செய்யத்தக்கதாக நாம் நம்மை பரிசுத்த ஜனங்களாக காத்துக்கொள்வது எவ்வளவு முக்கியமானது?

“நீதியுள்ள என் தகப்பனே, என் சூழ்நிலைகளைக் குறித்து கவலைப்பட்டுக் கொண்டிராமல், உமது நீதியைப் பின்பற்றி இப்பூமியில் நன்மை செய்து வாழ கிருபை தாரும். ஆமென்.”

செப்

11

வியாழன்

கண்ணீரின் ஜெபம்

என்றா இப்படி விண்ணப்பம்பண்ணி. அறிக்கையிட்டு அழுது. தேவனுடைய ஆலயத்துக்கு முன்பாகத் தாழ் விழுந்து கிடக்கையில் ...ஜனங்கள் மிகவும் அழுதார்கள். (என்றா 10:1)

தேவ சமூகத்தில் தன் மிகுதியான விசாரத்தினாலும் கிலேசத்தினாலும் வாய்விட்டுச் சொல்லி அழுமுடியாமல் இருதயத்திலே பேசி வெகுநேரம் விண்ணப்பம் பண்ணிய அன்னாள் எனும் ஸ்திரீயைக் குறித்து (1சாமு.1:12-16) வேதாகமத்தில் வாசிக்கிறோம். அழுகையோடு பண்ணும் விண்ணப்பத்தினால் தம்மோடு இருப்பவர்களையும் அசைக்கக்கூடிய உண்மையுள்ள தேவ பிள்ளைகள் இன்றைக்கும் தேவை. என்றாவின் ஜெபத்தைக் கடந்தநாட்களில் தியானித்த நாம், அவரது ஜெபத்தின் ஆழமான நிலையினை இங்கு காண்கிறோம். இந்த ஜெபமானது மகா பெரிய சபையாகிய ஜனத்தையே அழச்செய்தது.

தன்னைச் சந்திக்கும்படி வந்த எபேசுவின் மூப்பரோடு பவுல் பேசிய போது அவரது இறுதி உரையில் கண்ணீரோடு இரவும் பகலும் புத்தி சொன்னதாக வாசிக்கிறோம். அந்த உரையைக் கேட்ட எபேசுவின் மூப்பர்களும் அவரது ஜெபத்தின் இறுதியில் மிகவும் அழுதார்கள். காரணம் என் முகத்தை இனிப் பார்க்கமாட்டீர்கள் என்று பவுல் கூறியதினால் உண்டான துக்கமேயாகும். பவுல் ஜெபத்தில் கூறிய வார்த்தைகள் குறிப்பிடப்படாவிட்டாலும், அவரது ஜெபமும், கற்பித்த வார்த்தைகளும் அவர்களது உள்ளத்தை உடைத்தது என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

தேவ சமூகத்தில் தேவபிள்ளைகள் அழுது ஜெபிக்கும்போது அவர்களோடு இணைந்து கண்ணீர்விட்ட அனுபவம் ஏதும் உங்களுடைய தனிப்பட்ட வாழ்வில் ஏற்பட்டதுண்டா? இன்று நாம் எதற்கெல்லாமோ அழுகிறோம். அல்லது மற்றவர்களை அவசியமற்ற காரியங்களுக்காக அழ வைக்கிறோம். நாம் அவசியமற்ற காரியங்களுக்காக அழுவதும் பிறரை அழவைப்பதும் வீணென்று அறியீர்களா? தேவனுடைய சமூகத்திலே உங்கள் உணர்வுகளைக் கொட்டிவிடுவதே மேலானது. நமக்காக நாமே அழுதுகொண்டிருப்பதுபோதும். நமது சொந்த ஜனத்துக்காக தேவசமூகத்தில் என்றாவைப்போல அறிக்கையிட்டு அழுது, விண்ணப்பம் பண்ணி, இருதயத்தை ஊற்றி கண்ணீர் விடுவோமாக. நமது ஜனங்களுக்காக விண்ணப்பம்பண்ணக் கிடைக்கும் சலாக்கியத்தைப் பயன்படுத்திக்கொள்வோம். அன்னாளின் ஜெபத்தைக்கேட்டவர், பவுலின் ஜெபத்திற்குப் பதிலளித்தவர், என்றாவின் ஜெபத்தை ஏற்றுக்கொண்டவர் நிச்சயமாக எமது கண்ணீருக்கும் பதிலைத் தருவார். அந்த நிச்சயத்தோடுகூட தேவபிள்ளைகளாக தேவஊழியரோடு இணைந்து ஜெபம்பண்ண நேரத்தை ஒதுக்குவோமாக.

“உமது பிள்ளைகளின் கண்ணீரின் ஜெபத்தை கேட்பவரே, உமக்கு நன்றி. எமது தேசத்தாரின் அக்கிரமங்களை மன்னிப்பீராக. ஆமென்.”

செப்

12

வெள்ளி

மெய்யான அறிக்கை

‘அப்பொழுது ஏலாமின் புத்திரரில் ஒருவனாகிய செக்கனியா...
...எங்கள் தேவனுக்கு விரோதமாகப் பாவஞ்செய்தோம்
என்றான்.’ (எஸ்றா 10:2)

தேவ ஊழியர் ஒருவர், ஒரு வீட்டிலே ஜெபிக்கும்படி சென்றார். தேவ வார்த்தைகளுக்கூடாக அவர்களோடு பேசினார். அப்போது அந்த வீட்டிலுள்ள சகோதரி தன் வாழ்வில் உள்ள அனைத்து அந்தரங்கமான பாவங்களையும், தான் செய்த அக்கிரமங்களையும் மனம்திறந்து அப்படியே அறிக்கையிட்டதைக் கண்டேன். ஆம், அவரது வாய் பாவத்தை அறிக்கையிட்டது. பரிசுத்தஆவியானவர் எங்கே இருக்கிறாரோ அங்கே நிச்சயம் விடுதலை உண்டு. பாவங்களை உணர்த்துபவரல்லவா அவர்.

எஸ்றாவோடு இருந்த சபையாரின் அழகையானது, செக்கனியா எனும் ஏலாமின் புத்திரரில் ஒருவனது வாயினூடாக, எங்கள் தேவனுக்கு விரோதமாகப் பாவம் செய்தோம் என்று மெய்யாகவே அறிக்கை பண்ணவைத்தது. செய்த தவறுகளை பாவங்களை உணர்ந்து சொல்வதே மெய்யான பாவஅறிக்கை.

யோசுவா தேவனுடைய பாதத்தில் ஜெபித்த ஜெபத்திற்கு, உடனடியான பதில் மறுநாள் அதிகாலமே ஆகானின் வாயிலிருந்து வந்தது. யுத்தத்திற்கு ஆயத்தத்தோடு இருந்த இஸ்ரவேல் மக்கள் புறஜாதியினரால் தோற்கடிக்கப்பட்ட தன் காரணம் அப்போது வெளிப்பட்டது. ஆகான் தான் செய்தது இன்னது என்று கூறினான். குற்றமுள்ள மனச்சாட்சி குறுகுறுக்கத்தான் செய்யும். எரிகோவில் இருந்து சாபத்தீடான பொருட்களை எடுத்ததை ஒருவரும் காணவில்லை என்று யோசித்து அதைக் கூடாரத்துக்குள் கொண்டுவந்து புதைத்து வைத்தான். அவனுக்குள் இருந்த பொருட்களின்மீதான இச்சையானது சாபத்தீடானது என்று தெரிந்திருந்தும் அதை எடுத்து ஒளித்துவைக்க அவனைத் தூண்டியது. அதே பிரகாரம் அந்நியரோடு சம்மந்தம் கலக்கக்கூடாது என்று தேவன் கட்டளை கொடுத்திருக்கிறார். அத்தோடு இஸ்ரவேலருக்குள் பெண்கள் இல்லையா என்ன? அப்படியிருந்தும் ஆசாரியரும் ஜனங்களும் தேவகட்டளையைத் தெரிந்து மீறி இருந்தார்கள். அது பாவமாயிருந்தது. இந்த வேளையில் எஸ்றாவின் உள்ளம் உடைந்த ஜெபம் ஜனத்தின் உள்ளத்தை உடைத்தது. அவர்கள் தமது பாவத்தை உள்ள உள்ளபடியே அறிக்கையிட்டார்கள்.

இன்றும் சாட்டுப்போக்குகளை அல்ல; மெய்யான பாவஅறிக்கையையே தேவன் நம்மிடமும் எதிர்பார்க்கிறார். அப்பொழுதுதான் தேவனிடமிருந்து இரக்கத்தைப் பெறமுடியும். அருமையான தேவபிள்ளையே, நம்மையும் நமது பாவங்களையும் தேவனிடம் அறிக்கைசெய்வோம். மனந்திரும்புவோம். அவர் காட்டும் பாதையில் முன்செல்வோம். அப்பொழுது தேவ சமாதானம் நமது வாழ்வில் ஆசீர்வாதத்தைக் கொண்டுவரும்.

“பிதாவே, உமக்கு மறைவானது எதுவுமே இல்லை என்பதை உணர்ந்தேன். எப்போதும் மெய்யான அறிக்கையைச் செய்துவிட கிருபைதாரும். ஆமென்.”

செப்

13

சனி

வாழ்வில் ஒரு நம்பிக்கை

‘ஆகிலும் இப்பொழுது இந்தக் காரியத்திலே இன்னும் இஸ்ரவேலுக்காக நம்பிக்கை உண்டு.’ (எஸ்றா 10:2)

மெய்யான அறிக்கை நடைபெறும் இடத்தில், ஏதோ ஒருவிதத்தில் அதன் அடுத்தபடியில் நம்பிக்கை உருவாகிவிடும். உதாரணமாக, நமது பாவங்களை தேவசமூகத்தில் அறிக்கையிட்ட மறுநொடியில் ‘நான் தேவனுடைய பிள்ளை’ எனும் நம்பிக்கை நமக்குள் துளிர்விடுகிறது. எத்தனாக ஏமாற்றுபவனாக வாழ்ந்த யாக்கோபுவின் பெயரையும் தேவன் ‘இஸ்ரவேல்’ என்று மாற்றியபோது, அது அவரது வாழ்விலும் ஒருவித மனமாற்றத்தையும் நம்பிக்கையையும் ஏற்படுத்தியது.

தீவிரமாய் யுத்தஞ்செய்து எரிகோ பட்டணத்தைக் கைப்பற்றிய இஸ்ரவேலருக்கு மிகச் சிறிய பட்டணமாகிய ஆயியைப் பிடிக்கமுடியாமல் போனது ஏன்? ஜனங்கள் மத்தியில் சாபத்தீடான பொருளானது காணப்பட்ட தனால்தானே. நமது வாழ்விலும் கூட இது பொருந்தும். என்றாலும் ஆகாணையும் அவனுக்கு உரிமையான சாபத்தீடான அனைத்தையும் அழித்துவிட்ட பின், ஆயியைப் பிடிப்பதற்கான நம்பிக்கையை யோசுவாவும் இஸ்ரவேல் ஜனங்களும் பெற்றார்கள். அவர்களது நம்பிக்கை செயற்பட்டபோது ஆயி பட்டணத்தாரில் ஒருவரும் தப்பி மீந்திராதபடிக்கு அனைவரும் வெட்டுண்டு போனார்கள் என்று இன்று வாசித்தோம்.

நமது வாழ்விலும் தோல்விகள் ஏற்படும்போது பிறரைக் குற்றம்சாட்டிக் கொண்டிராமல், நம்மை முதலில் ஆராயவேண்டும். தேவனையும் நம்மையும் பிரிக்கின்ற காரியங்களை இனங்கண்டு, அவற்றை வேரோடு அறுத்து, தேவனின் பக்கமாகத் திரும்பவேண்டும். அப்போதுதான், தேவனுடைய உதவியோடு நாம் வெற்றிபெறலாம். “நாம் தேவனுக்கு விரோதமாய் பாவஞ் செய்தோம்” என அறிக்கையிட்ட செக்கனியா அதேவசனத்தின் இறுதிப்பகுதியில் “ஆகிலும் இப்பொழுது இந்தக் காரியத்திலே இன்னும் இஸ்ரவேலுக்காக நம்பிக்கை உண்டு” என்கிறார்.

ஒருவேளை இத்தியானப்பகுதியை வாசிக்கும் நீங்களும் கூட வாழ்க்கையில் தோற்றுப்போய், தேவனுக்கு விரோதமாய்ச் செயற்பட்ட காரியத்தைக்குறித்து உணர்ந்து, கலங்கி நிற்கலாம். தவறை உணரும் ஒவ்வொருவருக்கும் நிச்சயமாக நம்பிக்கை உண்டு. ஆகவே தேவன் தருகின்ற தருணங்களை அசட்டை செய்யாமல், மனந்திரும்பவேண்டிய இடங்களை ஆராய்ந்து அறிக்கைசெய்து விட்டுவிட முன்வருவோம். நொருங்குண்ட மனதை தேவன் ஒருபோதும் புறக்கணியார். அவரே நமக்கு வாழ்வில் நிச்சயமாக நம்பிக்கையும் தருவார்.

“இஸ்ரவேலின் நம்பிக்கையானவரே, எனது வாழ்விலும் நீர் அளித்துள்ள நம்பிக்கைக்காக உம்மைத் துதிக்கிறேன். ஆமென்.”

செப்

14

சூரிய

கிருபைக்கு உட்பட்டிருக்கிறோமே!

'இப்பொழுதும் அந்த ...எல்லாரையும் ...அகற்றிப்போடுவோம்.
...நியாயப்பிரமாணத்தின்படியே செய்யப்படுவதாக.' (எஸ்றா 10:3)

"நல்ல கணவனுக்கோ, அருமையான மூன்று ஆண்குழந்தைகளுக்கோ என் உற்றார் உறவினருக்கோ, அயலவர்களுக்கோ, அவர்களை எனக்குத்தந்த கடவுளுக்கோ அல்லது வேறு யாருக்குமோ எவ்வித தீங்கும் செய்யாத எனக்கு ஏன் இப்படிப்பட்ட உபத்திரவம்?" என்று கடவுள் பக்தியுள்ள, தன் சபையின் சட்ட திட்டங்களைக் கவனமாகக் கைக்கொள்ளுகின்ற ஒரு சகோதரி கூறினாள்.

சபையின் சட்டத்திட்டங்களைக் கிரமமாகக் கைக்கொள்வதால் தமக்கு எவ்வித கஷ்டமும் ஏற்படக்கூடாது என எண்ணுவோர் உண்டு. அப்படிப்பட்ட வாழ்க்கைக்காக சபை சட்டத்திட்டங்களைக் கைக்கொண்டு வாழ்வோரும் உண்டு. வாழ்க்கையிலே வேதனைக்குமேல் வேதனை வரும்போது சலிப்புடைந்து போகிறவர்களும் உண்டு. சட்டத்திட்டங்களைக் கைக்கொள்வது பிரச்சனை அற்ற வாழ்வு கிடைக்கும் என்பதற்காகவா? சட்டத்திட்டங்களைக் கைக்கொள்வதால் பிரச்சனை வராமல் விட்டுவிடுமா?

எஸ்றாவின் புத்தகத்திலே, இப்பொழுது தேவனுக்கு விரோதமாய் செயற்பட்ட ஜனங்கள் ஒரு தீர்மானத்திற்குள் வருகிறார்கள். இரண்டு காரியங்களின் அடிப்படையில் அவர்களது தீர்மானம் அமைகிறது. முதலாவது, ஆண்டவருடைய ஆலோசனை; இரண்டாவது, தேவனுடைய கற்பனை. அதாவது மொத்தத்தில் நியாயப்பிரமாணம் மீறப்படக்கூடாது. இதன் அடிப்படையில் அந்த ஸ்திரீகள் அவர்களிடத்தில் பிறந்த யாவரையும் அகற்றிப்போடுவோம் என்றார்கள். அதாவது தேவன் அருவருக்கின்ற ஒன்றும் தம் மத்தியில் இருக்கக்கூடாது என்றும், தேவனோடு மாத்திரம் உடன்படிக்கை பண்ணுவோம் என்றும் தீர்மானிக்கிறார்கள். நியாயப்பிரமாணம் கொடுக்கப்படுவதற்கு முன்னும் உலகத்தில் பாவம் இருந்தது. நியாயப்பிரமாணம் இல்லாதிருந்திருந்தால் பாவம் எண்ணப்பட்டிராது என்று பவுல் விளக்குகிறார். மனிதன் வாழத்தகுந்த ஒழுங்குமுறையைக் கற்பிக்கவே நியாயப்பிரமாணம் கொடுக்கப்பட்டது. ஆனால் இப்போது தேவனுடைய கிருபைக்கு உட்பட்டிருக்கிறோமே! பாவம் எப்படி நம்மை மேற்கொள்ளும்?

நியாயப்பிரமாணத்தை மீறி பாவஞ்செய்தோமே என்று அன்று மக்கள் மனம் வருந்தினார்கள். இன்று கிருபைக்கு உட்பட்டிருக்கிற நாம் என்ன சொல்லுவோம்? பாவத்துக்கு உட்பட்டு தேவகிருபையை அவமதிக்கலாமா? தேவனுக்கு விரோதிகளாக மாறிவிடாதபடி நம்மை ஒப்புவிப்போமா!

"தகப்பனே, உமக்கு விரோதமாக செயற்பட்ட சந்தர்ப்பங்கள் இன்னும் எனது வாழ்வில் காணப்படுமாயின் மனந்திரும்பி உம் பாதம் சரணடைகிறேன். என்னை மன்னித்து ஏற்றுக்கொள்ளும். ஆமென்."

செப்

15

திங்கள்

திட்ப்படுத்துவோமாக!

எழுந்திரும். இந்தக் காரியத்தை நடப்பிக்கிறது உமக்கு அடுத்தது. நாங்களும் உம்மோடுகூட இருப்போம். நீர் திடன்கொண்டு இதைச் செய்யும் என்றான். (எஸ்றா 10.4)

ஏதாவது பொறுப்பில் உள்ளவர்கள் முதலில் தாங்கள் திடனாய் இருந்தால் மாத்திரமே மற்றவர்களைத் திட்ப்படுத்தமுடியும். அல்லது கூட இருப்பவர்கள் பொறுப்பில் உள்ளவர்களோடு கைகோர்த்தால் மட்டுமே தைரியமாக காரியங்களை முன்னெடுக்கமுடியும். அநேக சூழ்நிலை மாற்றங்களின்போது என்னைத் திட்ப்படுத்திய தேவபிள்ளைகளை எனது வாழ்வில் மறக்கமுடியாது. நான் இந்தத் தியானத்தை எழுதுவதற்கு நான்கு நாட்களுக்கு முன், தற்செயலாக பொலிஸாரினால் கைதுசெய்யப்பட்ட தனது மருமகன், இன்னமும் விடுதலையாகாத நிலையில் கலக்கத்தோடிருந்த ஒரு தாயிடம், “அம்மா, நீங்கள் திடனாயிருந்து மகளை ஆறுதல்படுத்துங்கள்” என்று கூறி, அநேகர் அவர்களைத் திட்ப்படுத்தியதைக் கவனித்தேன். அது அவர்களுக்கு மிகுந்த ஆறுதலையும் நம்பிக்கையையும் கொடுத்தது.

அவ்வாறே, ஒரு குறிப்பிட்ட காரியத்தைச் செய்யும்போது நம்மோடு மற்றவர்களும் உள்ளனர் எனும் நிலையானது நம்மைத் திட்ப்படுத்தும், பெலப்படுத்தும். ருபனியர், காத்தியர், மனாசேயின் பாதிக்கோத்திரத்தாருக்கு அவர்களுக்குரிய சுதந்திரப்பங்கு கிடைத்தபோதும், தமது சகோதரருக்கு உதவிசெய்யவேண்டும் என்று யோசுவா கேட்டார். அதற்கு அவர்கள் அளித்த பதிலைத்தான் இன்றைய நாள் வேதபகுதியில் வாசிக்கிறோம். “நீர் எங்களுக்குக் கட்டளையிடும்; எல்லாவற்றையும் நாம் செய்வோம். உமக்குச் செவி கொடுப்போம். கர்த்தர் உம்மோடுகூட இருப்பாராக. நீர் பலன்கொண்டு திடமனதாய் இரும்” என்கிறார்கள். யோசுவா தனது ஜனத்தோடு சுதந்திர தேசத்தை அடையும் முயற்சியில் இந்த வார்த்தைகளானது அவரை மிகவும் திட்ப்படுத்தி பெலப்படுத்தியிருக்கும். அவரது பணியைத் தொடருவதற்கு ஊக்கத்துடன் உறுதியையும் அளித்திருக்கும். செக்கனியாவும் இவ்விதமாகவே, “நாங்கள் உம்மோடுகூட இருப்போம். நீர் திடன்கொண்டு இதைச் செய்யும்” என்று எஸ்றாவிடம் கூறினார்.

பிறரையும் ஊக்குவித்து நாமும் ஊக்கமாக உழைக்கவே நாம் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். அப்படியிருக்க, அடுத்தவர் நமது வார்த்தைகளால் புண்பட்டு நொருங்குண்டு திடனற்றுப்போக நாம் காரணமாகலாமா? “இக்காரியத்தை நீர் செய்யும், நாங்கள் உம்மோடு இருப்போம்” என நாமும் பிறரைத் திட்ப்படுத்தி அவர்கள் வாழ்வை மலரச்செய்யும் ஊக்கமருந்தாக இருப்போமாக. “எல்லாச் சூழ்நிலையிலும் நான் திடனாய் செயற்பட இதுவரை காரணமாய் இருந்தவரே, நானும் அநேகரைத் திட்ப்படுத்தி, ஊக்கமடையச்செய்ய என்னை நீரே பயன்படுத்தும். ஆமென்.”

செப்

16

செவ்வாய்

உறுதியாயிருப்போம்!

‘அப்பொழுது எஸ்றா எழுந்திருந்து.அனைவரும் இந்த வார்த்தையின்படி செய்யும்படிக்கு, அவர்களை ஆணையிடச் சொன்னான். அவர்கள் ஆணையிட்டார்கள்.’ (எஸ்றா 10:5)

சட்டரீதியாக நடைபெறும் எந்தவொரு திருமண வைபவத்திலும் மணமகன், மணமகள் வீட்டார் என இருதரப்பினரின் சார்பிலும் பெரியவர்கள் கையொப்பமிட்டு. அத்திருமண அத்தாட்சிப் பத்திரத்தை உறுதிப்படுத்துவது வழக்கம். அதற்குக் காரணம், இணைந்து வாழ இருக்கின்ற இப்புதுமணத் தம்பதியினருக்கு, இன்னமும் அதிக உறுதியை ஏற்படுத்துவதோடு அந்தத் திருமண பந்தத்தை உறுதிப்படுத்துவதுமாகும்.

எஸ்றா, ஜனங்கள் வாக்களித்த வார்த்தையின்படி செய்யும்படிக்கே அவர்களை ஆணையிடச் சொன்னான். அவர்களும் அவ்வாறே செய்தார்கள். நாம் வாசித்த வேதப் பகுதியிலும், ஆபிரகாம் தன் முதிர்வயதில், தேவன் தன்னை சகல காரியங்களிலும் ஆசீர்வதித்து வந்த நாட்களின்போது, தனது ஒரே நேசகுமாரனாகிய ஈசாக்கின் வாழ்வைக் குறித்த காரியத்தில் தனக்கு இருந்த எல்லாவற்றிற்கும் அதிகாரியான எலியேசரிடம் ஆணையிடுவித்துக் கொண்டார். ஆபிரகாமுக்கு இருந்த ஒரே உறுதி, தனது மகனுக்கு தன் தேசத்திலும் இனத்திலும் பெண்கொள்ளவேண்டும் என்பதாகும். எலியேசரும் அதற்கு உறுதிமொழி அளித்துச் சென்றபோது, தேவன் எலியேசரின் பிரயாணத்தை வாழ்க்கப்பண்ணி, ரெபேக்காளைச் சந்திக்கவும் காரியங்களை சுமுகமாகச் செய்துமுடிக்கவும் உதவிசெய்தார்.

“உத்தமனாய் நடந்து, நீதியை நடப்பித்து, மனதார சத்தியத்தைப் பேசுகிறவன், ஆணையிட்டதில் தனக்கு நஷ்டம் வந்தாலும் தவறாமல் இருப்பான் என்றும், அவனே கர்த்தருடைய கூடாரத்தில் தங்கி வாழும் தகுதியைப் பெறுவான்.” என்றும் தாவீது பாடிவைத்துள்ளார்.

இன்று நாம் என்ன காரியத்தைக் குறித்து தேவனோடும் மற்ற மனிதரோடும் உறுதிசெய்துள்ளோம் என்று சிந்தித்துப் பார்ப்போம். ஒருவேளை நமக்கு நஷ்டமே ஏற்பட்டாலும் அதிலே தவறக்கூடாது என்று உறுதியாய் இருக்கிறோமா? நாம் சொல்லும் வார்த்தைகளில், எடுக்கும் தீர்மானங்களில் உறுதியாக இருக்கின்றோமா? சிந்தித்துச் செயல்படுவோம். நம்மால் செய்ய முடியாதவற்றை முடியாது என்று சொல்லவும், நம்மால் செய்யக்கூடியதை தயங்காது செய்யவும் நாம் பின்நிற்கக்கூடாது. தேவனுக்கு முன்பாக பொருத்தனை ஏதும் செய்திருந்தால் அந்தக் காரியங்களிலே உண்மையாக இருப்போம். அப்பொழுது நிச்சயமாக கர்த்தர் நம்மை ஆசீர்வதிப்பார்.

“உமது சமூகத்தில் ஆணையிடுவித்த காரியத்திலே ஏதும் தவறியிருந்தால் இப்போது அதை எனக்கு உணர்த்தும். திரும்பவும் அதனைச் சரியாக நிறைவேற்ற அடியேனுக்கு உதவி செய்யும்.” ஆமென்.”

செப

17

புக்

தேவனுக்கேற்ற துக்கம்

'அதன்பின்பு எஸ்றா ...சிறையிருப்பிலிருந்து வந்தவர்களுடைய குற்றத்தினிமித்தம் அப்பம் புசியாமலும் தண்ணீர் குடியாமலும் துக்கித்துக்கொண்டிருந்தான்.' (எஸ்றா 10:6)

இன்றைய மனிதர்கள் பலவிதமான எண்ணங்களினால், எதற்கோ எல்லாம் துக்கப்படுகிறார்கள். அவர்களது மேலதிக துக்கத்தினால், புசிப்பதற்கும் குடிப்பதற்கும் கூட மனமற்றவர்களாகிவிடுகிறார்கள். இவை உலகப்பிரகாரமான துக்கத்தினால் உண்டாகும் விளைவுகள். இத்தகைய துக்கம் தேவனுக்கேற்ற துக்கமல்ல. நமது வாழ்வில் நிகழும் நிகழ்வின் அடிப்படையில், அல்ல; ஒரு மனிதனுக்கு ஏற்படும் பாவத்திற்கான மனமாற்றத்தின்போது ஏற்படும் துக்கமே தேவன் நம்மிடம் எதிர்பார்க்கும் துக்கம்.

கொரிந்திய சபைக்கு அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் எழுதும்போது, அவர்கள் மனந்திரும்புதலுக்கு ஏதுவாகத் துக்கப்பட்டதற்காகவேதான், தான் சந்தோஷப்பட்டதாக எழுதுகிறார். ஆம், இவ்விதமான இரட்சிப்பிற்கேதுவான மனந்திரும்புதல், தேவனுக்கேற்ற துக்கம், ஐக்கிரதை ஆகியவற்றில் மிகவும் அவதானமாயிருக்கவேண்டும். குற்றத்தை மறைத்து நியாயம் சொல்லுவதையும், வெறுப்புள்ள மனதையும் முற்றுமாக அகற்றிவிடவேண்டும். ஆம், தீமையை வெறுப்பதே கர்த்தருக்கு பயப்படும் பயம்.

ஒருவனுடைய வாழ்விலே, தேவனுக்கேற்ற துக்கமானது, தேவனைப் பிரியப்படுத்தி வாழவேண்டும் என்கிறதான விருப்பத்தையும் அதனாலுண்டான பக்தி வைராக்கியம், சாட்சி ஆகியவற்றையும் ஏற்படுத்தவேண்டும். அத்துடன் இன்னும் அதிகமாக தகப்பன் பிள்ளை என்ற உறவுக்குள் வேரூன்றுவதற்கான மனந்திரும்புதலுக்கு ஏதுவானதாக நாம் வளரவேண்டும். தேவனுக்கு ஏற்ற துக்கமானது இவ்வனைத்து காரியங்களையும் ஏற்படுத்தும். சிறையிருப்பிலிருந்து வந்தவர்களுடைய குற்றத்தினிமித்தம் புசியாமல், குடியாமல் துக்கித்து கொண்டிருந்த எஸ்றாவிலே தேவனுக்கேற்ற அந்த துக்கத்தை காண்கிறோம்.

நீங்கள் அதிக துக்கப்பட்டு, கலங்கிப்போனது எப்பொழுது என்பதைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். மனந்திரும்புவதற்கான துக்கம் அடைந்திருந்தால், அது இரட்சிப்பை உண்டாக்கும். அத்தோடு மேலே தியானித்த காரியங்களையும் நம்மில் உருவாக்கும். எமது ஆத்துமாவிலே, சந்தோஷத்தையும் சீர்திருத்துதலையும் தருகிற இந்த தேவனுக்கு ஏற்ற துக்கமானது வரவேற்கத் தக்கது. அதை நாம் அனுபவித்துள்ளோமா? அது பாவத்தினால் உண்டான துக்கமல்ல. அது பாவத்தைக் குறித்த துக்கம். தேவன் அத்தகைய நொருங்குண்ட நருங்குண்ட இருதயத்தையே நோக்கிப் பார்க்கிறார். இன்றே உலக துக்கத்தைத் தள்ளிவிட்டு தேவபாதம் சேருவோமா!

“நல்ல தகப்பனே, நான் இப்பூமியிலே வாழ்கின்ற ஒவ்வொரு நாளும் உம்மைச் சந்தோஷப்படுத்தி வாழ்ந்திட கிருபை தாரும். ஆமென்.”

எஸ்
18
வியாழன்

ஒரே தீர்மானம்

‘சபை கூடிவருதலைச் சிலர் விட்டுவிடுகிறதுபோல நாமும் விட்டுவிடாமல். ஒருவருக்கொருவர் புத்திசொல்லக்கடவோம்’
(எபிரெயர் 10:25)

சாதாரணமாக நடைபெறுகின்ற குடும்பகூடுகையோ, ஆசிரியர், மாணவர் அல்லது தொழிற்சங்க கூடுகையோ, சபைகூடுகையோ எதுவாக இருந்தாலும் நமது கலந்துரையாட்டின் இறுதியில் ஒரு தீர்மானத்திற்குள் வரவேண்டியது அவசியமாகின்றது. கருத்துக்கள் முரண்பட்டாலும் விட்டுக் கொடுத்து இறுதி தீர்மானம் எடுப்பதே மேலானது.

இங்கே எஸ்றாவினதும் ஜனங்களினதும் கூடுகையானது அவர்களை ஒரு தீர்மானத்திற்குள் வரச் செய்தது. சிறையிருப்பிலிருந்து திரும்பிவந்த அனைவரும் எருசலேமில் வந்து ஒன்றுகூடவேண்டும் என்பதுவே அவர்களது இறுதித் தீர்மானமாகும். “ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு” என்பது பழமொழி. ஒன்றாகக் கூடி, ஒரே மனதுடன் ஒரே காரியத்தில் ஈடுபடுவது நல்லதொரு காரியமாகும். புதிய ஏற்பாட்டிலே ஆதி அப்போஸ்தலர்கள் அனைவரும் எப்போதெல்லாம் ஒருமனப்பட்டார்களோ அந்நேரத்திலெல்லாம் மிகவும் வல்லமையான காரியங்களை நடப்பித்தார்கள். இயேசு கிறிஸ்துவும் மத்தேயு 18:20ல், “இரண்டுபேராவது மூன்றுபேராவது என் நாமத்தினாலே எங்கே கூடி இருக்கிறார்களோ, அங்கே அவர்கள் நடுவிலே இருக்கிறேன்” என தமது சீஷர்களுக்கு உறுதியான வாக்கைக் கொடுத்திருக்கிறார்.

“திருச்சபை கூடிவருதல்” என்பது தேவனுடைய பிள்ளைகள் அனைவரும் தமது வாழ்வில் கடைபிடிக்கவேண்டிய ஒரே தீர்மானமாகும். அப்படியே, கிறிஸ்து இயேசுவின் நாமத்தினிமித்தம் நாம் ஒருமனப்பட்டு செய்கின்ற சகல காரியங்களிலும் தேவன் கூடவே இருக்கின்றார். அவ்வாறே “நாம் ஒருவருக்கொருவர் புத்திசொல்லுவதற்கும், அன்பிற்கும் நற்கிரியை களுக்கும் நாம் ஏவப்படும்படி ஒருவரையொருவர் கவனித்துக் கொள்வதற்கும் ஏதுவாகும்.” என்று எபிரெய நிருபத்தின் ஆக்கியோன் எழுதுகிறார்.

இன்று முதலாவது இந்தக் கூடுகைகளைக்குறித்து பொறுப்புடன் நாம் நடந்துகொள்கின்றோமா என்பதுதான் நாம் கேட்கவேண்டிய முதற்கேள்வி. நமக்கு அந்தப் பொறுப்புணர்வு வேண்டும். அடுத்தது, அந்தக் கூடுகையிலே சண்டைசெய்து குழப்பம் விளைவிக்கிறோமா அல்லது ஒரே மனதுடன் நல்ல தீர்மானங்களை எடுக்கிறோமா? எடுத்தால், தேவனுடைய காரியங்களுக்காக எடுக்கும் தீர்மானங்களில் உறுதியாக செயற்படுகிறோமா, அல்லது அலட்சியமாக ஏனோதானோ என்று அடிக்கடி நமது வசதிக்கேற்ப அதனை மாற்றிக் கொள்கிறோமா? ஒரே தீர்மானத்தில் உறுதியோடு செயற்படத்தக்கதாக இன்றே நாம் தேவ ஒத்தாசையை வேண்டுவோமாக.

“கர்த்தாவே, உறுதியான தீர்மானங்கள் எடுக்கவும், அதிலே நிலைத்து நின்று உழைக்கவும் என்னை நீரே நடத்தும். ஆமென்.”

செப்

19

வெள்ளி

துணிகரம் வேண்டாம்!

‘பயத்துடனே கர்த்தரைச் சேவியுங்கள். நடுக்கத்துடனே களிகூருங்கள்.’ (சங்கீதம் 2:11)

“தேவனை அண்டிக்கொள்ளுகின்ற யாவரும் பாக்கியவான்கள்” என்று கூறுகின்ற சங்கீதக்காரன், “பயத்துடனே கர்த்தரைச் சேவியுங்கள், நடுக்கத்துடனே களிகூருங்கள்” என்றும் பாடுகின்றார். ஆனால், ஒரு தத்துவஞானியோ, “என்னை நேசிக்கும் மக்களினூடாக கடவுள் என் மீது காட்டும் அன்பினை அனுபவிக்கின்றேன். அவ்வாறே என் விரோதிகளினூடாக கடவுள் எவ்வளவு பயங்கரமானவர் என்பதையும் காண்கின்றேன்” என்று புலம்பினார்.

தமக்குப் பயந்து தமது வார்த்தைக்கு நடுங்குபவனை நோக்கிப் பார்ப்பவர் நமது தேவன். இன்று நம்மில் அநேகர் எவ்வளவு துணிகரத்தோடு தேவ பயமற்றவர்களாய் அநேக நேரங்களில் தேவ சமூகத்தில் நிற்கிறோம். எவ்விதமான பயமோ நடுக்கமோ சற்றேனும் நம்மில் காணப்படுவதில்லை.

அன்று இஸ்ரவேல் ஜனங்களனைத்தும் எருசலேமிலே குறிப்பிட்ட இடத்தில் கூடுவதற்கு மூன்று நாட்கள் சென்றது. அவர்கள் அனைவரும் தேவனுடைய ஆலயத்தின் வீதியிலே கூடினார்கள். அவர்கள் இரு காரியங்களின் நிமித்தம் நடுங்கிக்கொண்டிருந்ததாக வாசிக்கிறோம். ஒன்று, அவர்களது பிழையான நடத்தை. இன்னும் அவர்கள் அதை அகற்றவில்லை. இரண்டாவது, பெய்துகொண்டிருந்த அடைமழையும் அவர்களது நடுக்கத்திற்குக் காரணமாய் இருந்தது. உள்ளத்தில் உணர்த்தப்பட்ட காரியத்தின் பிரதிபலிப்பு தான் அவர்களது வெளித்தோற்றத்தில் காணப்பட்டது. தேவனின் சந்நிதியில் அனைவரும் நடுநடுங்கினார்கள்.

ஏன் நாம் தேவசமூகத்தில் பயப்படவேண்டும்? பயம் நமது பாவத்தால் உண்டாகலாம். ஆனால் அதுமாத்திரமல்ல; நாம் நிற்பது தேவாதி தேவனுடைய சமூகம். சர்வத்தையும் படைத்து ஆண்டு நடத்துகின்ற சர்வவல்லவர். நம்மைப் படைத்தவர் அவர். நமது வாழ்வு மாத்திரமல்ல, அதன் முடிவும் அவருடைய கரத்திலேதானே இருக்கிறது. அவர் கர்த்தர். அவரே சகலத்தையும் அதனதன் காலத்தில் செய்துமுடிக்கிறவர். அவருடைய மகிமைக்கு முன்னே யார் நிலை நிற்பான்? அவருடைய வார்த்தை ஜீவனுள்ளது. அதுவே நமது மூச்சு. அப்படி இருக்கும்போது, நாம் பயந்து நடுங்க தேவன் பொல்லாதவரா என்று நாம் கேட்கலாமா? அந்த தெய்வீக பயத்துடனே தேவசந்நிதியில் களிகூரவே நாம் அழைக்கப்பட்டுள்ளோம். மாறாக துணிகரத்தோடு தேவசமூகத்தில் நிற்கத் துணிய வேண்டாம். நமது பாவங்களைவிட்டு அவருக்குச் சேவை செய்ய நம்மை அர்ப்பணிப்போமாக.

“கர்த்தாவே, உமது சந்நிதியில் துணிகரத்தோடு வராதபடிக்கும் பயத்தோடு உம்மையே சேவிக்கும்படிக்கும் என்னைப் பெலப்படுத்தும். ஆமென்.”

செப்
20
சனி

குற்றங்கள் உணர்த்தப்படும்.

‘அப்பொழுது ஆசாரியனாகிய எஸ்றா ...இஸ்ரவேலின் மேலிருக்கிற குற்றத்தை அதிகரிக்கப்பண்ண ...பாவஞ் செய்தீர்கள் ...என்றான்’ (எஸ்றா 10:10)

சாதாரணமாகவே எந்தவொரு இடத்திலும் ஒரு கூட்டம் கூடுவார்களா னால் ஏதாவது காரணம் அதற்கு இருக்கக்கூடும். அவ்வாறே, கூடுகின்ற மக்கள் கூட்டத்தின் மத்தியில், நடைபெற்றுது என்ன என்பதை ஆராய்வதும், அதை உணர்த்துவதும், விளக்குவதும் முக்கியமானது. உணர்த்தப்படும்போது, அதற்குரிய விளைவுகளும் இருக்கவேண்டும்.

ஐனங்களெல்லாரும் கூடியிருந்த இடத்திலே, எஸ்றா எழுந்திருந்து அவர்கள் செய்தது என்ன என்பதை விவரிக்கின்றார். தேவனிடம் அறிக்கையிட வேண்டியதை அறிக்கையிட்டவர், இப்போது ஐனங்கள் மத்தியில் இவ்வளவு நாளாக நடைபெற்றுவந்ததும், இஸ்ரவேலின் குற்றத்தை மேலும் அதிகரிக்கப் பண்ணியதுமான ஒரு சம்பவத்தையே கூறுகிறார். அப்போது சபையார் சத்தமாக துக்கத்தோடு பதிலுரைத்தார்கள்.

பெந்தெகோஸ்தே நாளின்போதும் நடைபெற்ற நிகழ்வானது அங்கு இருந்த அநேகரை பிரமிக்க வைத்தது. ஆனாலும் பேதுரு தைரியமாய் எழுந்திருந்து நடந்தது என்ன என்பதை விளக்குகிறார். நீங்கள் பிடித்து அக்கிரமக்காரருடைய கைகளிலே சிலுவையில் ஆணியடித்துக் கொலை செய்தீர்கள் என்று உறுதியாகப் பேசினார் பேதுரு. மேலும், நீங்கள் சிலுவையில் அறைந்த அந்த இயேசு என்று அறுத்துரைத்துச் சொன்னபோது மக்கள் குத்துண்டார்கள். சகல காரியத்தையும் விபரித்துச் சொன்னபோது இறுதியாக “நாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்” என்ற கேள்வி எழுந்தது.

அருமையான சகோதரனே சகோதரியே, நமது காரியம் நமக்கு உணர்த்தப்படும்போது, முதலாவது, நாம் மனதில் குத்துண்டவர்களாக நம்மைத் திருத்திக்கொள்ள எழும்பவேண்டும். தேவனுடைய வார்த்தைக்கு மாத்திரமே கீழ்ப்படிவதாக உறுதியான தீர்மானமும் அதைச் செயற்படுத்தும் மனஉறுதியும் நமக்கு அவசியம். அதன்பின்னர் அந்த சாட்சியோடு பிறரோடு பேசி, அவர்கள் இருக்கும் நிலைமையை தனிப்பட்ட விதத்திலோ, அல்லது ஒரு கூட்டம் கூடுகையிலோ சொல்லிப்பாருங்கள். அங்கே, நாங்கள் என்ன செய்யவேண்டும் எனும் கேள்வி கேட்கிறவர்களது உள்ளத்தில் எழும்பும். பிரசங்கங்களும் பேச்சுகளும் கவர்ச்சியாக இருந்தால் போதாது. மனுஷ மனங்களை உலுப்புகின்றனவாக இருக்கவேண்டும். அதை நாம் செய்வோமா? உணர்த்தப்படுகிறவர்கள் தேவனை அண்டிச்சேர அவர்களுக்கு ஊக்கமளிக்கிறவர்களாக இருப்போமா!

“தகப்பனே, நீர் ஒருநாள் குறிப்பிட்டவருக்கூடாக என்னோடு இடைபட்டதால் இன்று நான் உமது பிள்ளையானேன். நானும் அநேகருடைய இருதயங்கள் உம்மிடம் திரும்பும்விதத்தில் என்னையும் பாவியும். ஆமென்.”

செப

21

சூரிய

தேவனுக்குப் பிரியமானது

‘இப்பொழுதும் நீங்கள் உங்கள் பிதாக்களின் தேவனாகிய கர்த்தரிடத்தில் அறிக்கையிட்டு அவருடைய பிரியத்தின்படியே செய்து.....’ (எஸ்றா 10:11)

“உமக்குப் பிரியமானதைச் செய்ய, எனக்குக் கற்றுத்தாரும் என் தெய்வமே” என்று பாடல்களைப் பாடுகின்ற நாம், இன்றைய நாளில்தானே, நாம் செய்த சகலத்தையும் வரிசையாக ஒரு அட்டவணைப்படுத்திப் பார்ப்போமா? அப்போது தேவனுக்குப் பிரியமானவை எவை, அவருக்குப் பிரியம் அற்றவை எவை என்பதை அறியலாம்.

வேதபாரசனாகிய எஸ்றாவும் ஐனங்கள் செய்தவற்றை உணர்த்திய பின்னர், தேவனுக்கு முன்னிலையில் செய்யப்படவேண்டியதை எடுத்துக் கூறுகிறார். முதலாவது, செய்த தவறுகளை அறிக்கையிடவேண்டும். இரண்டாவது, அவருடைய பிரியத்தின்படி செய்யவேண்டும். மூன்றாவது, செய்யக் கூடாதவற்றை விட்டுவிடவேண்டும். இப்படியாக தேவனுடைய பாதையில் நாம் கவனமாக நடக்கும்போது மட்டுமே, நாமும் நமது தேசமும் ராஜ்யங்களும் தேவனின் கோபத்திற்கு தப்பி நிலைநிற்க முடியும்.

‘எனது இருதயத்துக்கு ஏற்றவன்’ என்று தேவனால் அங்கீகரிக்கப் பட்ட தாவீதும் தேவனுக்குப் பிரியமானதைச் செய்வதில் சமர்த்தராய் காணப் பட்டார். அவரது நோக்கமெல்லாம், தேவன் விரும்பாத காரியத்தை விட்டு விலகி நடப்பதும் அவர் விரும்புகின்ற காரியத்தைச் செய்வதுமேயாகும். “உமக்குப் பிரியமானதைச் செய்ய எனக்குப் போதித்தருளும். நீரே என் தேவன் உமது நல்ல ஆவி என்னைச் செம்மையான வழியில் நடத்துவதாக.” இது தாவீதினுடைய ஜெபம். கடந்தநாட்களில் எமது குடும்ப ஜெப தியானத்தில் இராஜாக்கள் புத்தகத்தைத் தியானித்தோம். அதிலே, கர்த்தர் சாலொமோனிடம், “உன் இருதயம் உன் தகப்பனாகிய தாவீதைப்போல செம்மையானதாய் இல்லை” என்பதாக அடிக்கடி எச்சரித்திருப்பதைக் கவனித்தேன். தேவனுக்குப் பிரியமானதைச் செய்வதை சாலொமோன் அசட்டை செய்தபடியினால் தேவன் அவன்மீது கோபங்கொள்ள நேர்ந்தது.

இதை வாசிக்கும் சகோதரனே, சகோதரியே, அவருடைய பிரியத்தின்படி நீ வாழுகிறாயா? இல்லையானால் எதிலே தவறியிருக்கிறாய் என்பதைக் குறித்து சற்று சிந்தித்துப்பார். “பாவத்தை வெறுப்பது கர்த்தருக்குப் பிரியம். பரிசுத்தம் காப்பது தேவனுக்கு பிரியம்” என ஒரு சகோதரி இனிமையாக பாடியுள்ளார்கள். நம்மை உருவாக்கி, பராமரித்து, காப்பாற்றி, வழிநடத்தும் தேவனுக்கு முன்பாக நாம் எப்பொழுதும் அவருக்குப் பிரியமானவற்றையே செய்யப் பழகுவோமாக. அப்போது தேவன் நம்மில் மகிழ்ந்திருப்பார்.

“கர்த்தாவே, எப்போதும் உமக்குப் பிரியமானதை மாத்திரம் எனது வாழ்வில் செய்ய உமது ஆவி என்னை நடத்துவதாக. ஆமென்.”

செப்

22

திடீர்கள்

விட்டுவிலகுவோம்!

தேசத்தின் ஜனங்களையும் மறுஜாதியான ஸ்திரீகளையும் விட்டு விலகுங்கள் என்றான். (எஸ்றா 10:11)

நம்மில் அநேகர் தினமும் நன்றாக ஜெபிப்போம். வேதம் வாசிப்போம். தேவனுக்கடுத்த காரியங்களில் ஆர்வமாக ஈடுபடுவோம். என்றாலும் விடவேண்டியவற்றை விட்டு விலக சற்றேனும் விருப்பம் காட்டுவதில்லை. இரண்டு ஜெமான்சுக்கு வேலைசெய்ய முடியாது என்று ஆண்டவர் விளக்கியுள்ளாரே. ஆனால் இன்று அநேகருடைய நிலைமை இதுதான். இதனாலே சிக்கல்களிலே அகப்பட்டுக்கொள்பவர்கள் பலர்.

சாலொமோனை இஸ்ரவேலின்மேல் ராஜாவாக ஏற்படுத்தி அவன்முலம் மிகப்பிரமாண்டமான எருசலேம் தேவாலயத்தையும் அரண்மனையையும் கட்டிய தேவன், அந்நிய ஸ்திரீகளுடன் கலக்கக்கூடாது என்ற விடயத்தைக்குறித்து உறுதியாகக் கூறியிருந்தார். இப்படிச் செய்வதினால், அவர்கள் நிச்சயமாகத் தங்கள் தேவர்களைப் பின்பற்றும்படி இருதயத்தைச் சாய்ப்பண்ணுவார்கள் என்று காரணத்தையும் சொல்லியிருந்தார். அப்படியிருந்தும் அவனது எல்லை மீறிய ஆசையினால் தனது கட்டுப்பாட்டையும் மீறி சாலொமோன் அநேக அந்நிய ஜாதியாரான ஸ்திரீகளின்மீது ஆசை வைத்தான் என வாசிக்கிறோம். அது அவனுக்குக் கண்ணியாயிற்று. அவனுக்கு மேலதிகமாயிருந்த ஐசுவரியம், ஞானம், அழகு, அந்தஸ்து என அனைத்துமே, அந்நிய ஸ்திரீகளை அவனிடமாய் கவர்ந்திழுத்தது. அதன் விளைவை 1இராஜாக்கள் 11:3ம் வசனத்தில் காணலாம். மனையாட்டிகள், மறுமனையாட்டிகள் என அனைவரும் சேர்ந்து அவன் இருதயத்தை வழுவீப் போகப் பண்ணினார்கள்.

எருசலேம் தேவாலயத்தைக் கட்டிய ராஜாவாகிய சாலொமோனுக்கு தேவன், எவ்விதமான குறையும் வைக்கவில்லை. அத்துடன் இரண்டுவிசை தரிசனமான அவர், சோரம்போகாதே என்றும் அந்நிய தேவர்களைப் பின்பற்ற வேண்டாம் என்றுமே கட்டளையிட்டார். ஆனால் ராஜாவாகிய சாலொமோன் கர்த்தரை விட்டு தன் இருதயத்தை முற்றிலும் திருப்பினான் என வாசிக்கிறோம். இதனால் தேவன் அவன்பேரில் கோபமானார். அவன் ராஜ்யம் அவனுக்குப் பின் இரண்டாக உடைந்தது.

இன்று நமது நிலைமை என்ன? எதை விடவேண்டும் எதைத் தரிக்க வேண்டும் என்று கர்த்தர் நமக்கு வார்த்தையில் தந்துள்ளார். அப்படியிருந்தும் இன்னமும் எதையாவது விட்டுவிலக முடியாமல் தவிக்கிறோமா? அவ்வாறு விலகமுடியாத பட்சத்தில், தேவனுடைய கோபத்திற்கு ஆளாகாதபடி இன்றே மனந்திரும்புவோமாக. அருமையான தேவபிள்ளையே உன்னைக் காத்துக் கொள்ள இன்றே நீ தீர்மானம் எடுப்பாயாக.

“பிதாவே, உமது கோபத்திற்கு எந்த ஒரு சூழ்நிலையிலும் ஆளாகிவிடாதபடி இன்றே உமக்குப் பிரியமானதைச் செய்ய என்னைத் தருகிறேன். ஆமென்.”

செபு

23

விசுவ்வாய்

சரணடைவோம்!

‘அப்பொழுது சபையார் யாவரும் மகா சத்தத்தோடே ...நீர் சொன்ன வார்த்தைகளின்படியே செய்யவேண்டியதுதான் ...என்றார்கள்.’ (எஸ்றா 10:12)

இன்னுமொருவருக்கு அடிபணிந்து வாழ்வது என்பது நம்மில் அநேகர் விரும்பாத காரியம். ‘எனக்கு நானே ராஜா, நானே மந்திரி’ என்று சொல்லிக்கொண்டு தனித்து இயங்குவோர் பலர். இவ்வாறாக வாழ்வதினால் பலவித விபரீதங்களைச் சந்திக்கநேரிடும். நாம் ஏதோவொரு விதத்தில் விரும்பியோ விரும்பாமலோ, தெரிந்தோ தெரியாமலோ மற்றுமொருவருக்கு அடிபணிந்து வாழுகிறோம் என்பதுதான் உண்மை.

எஸ்றாவோடு இருந்த சபையார் அனைவரும், “ஆம், நீர் சொல்லு கிறபடியெல்லாம் செய்யவேண்டியதுதான்” என்று தம்மைத் தாழ்த்தினர். அவர்களது இந்த அர்ப்பணிப்பானது அமைதியாக அல்லது முணுமுணுக்கிற வண்ணம் இருக்கவில்லை. மாறாக, ஏகோபித்தவண்ணமாக, மகா சத்தமாக சொல்லி தம்மை அர்ப்பணித்தார்கள். இன்று ஆராதனைகளில் ஜெபம் முற்றுப்பெறும்போது “ஆமென்” என்று சொல்லுவது பக்கத்தில் இருப்பவர் களுக்குக்கூட கேட்காது என்பது பரிதாபகரமான காரியம்.

இன்றைய நமது தியானத்திற்கான வேதபகுதியில் கர்த்தருடைய ஆவி லேவியனான ஒருவனான யகாசியேல் மீது இறங்கினபோது அவன் தீர்க்கதரிசனமாக நடைபெறவுள்ள யுத்தத்தைப்பற்றி உரைத்தான். “நீங்கள் அந்த ஏராளமான கூட்டத்திற்குப் பயப்படாமலும் கலங்காமலும் இருங்கள், கர்த்தர் உங்களுக்குச் செய்யும் இரட்சிப்பைப் பாருங்கள்” என்றான். அதனால், யோசபாத்தும் சகல யூதா கோத்திரத்தாரும் எருசலேமின் குடிகள் அனைவரும் கர்த்தருடைய சமூகத்தில் பணிந்து, தாழ்விழுந்து, தம்மை அர்ப்பணித்தார்கள். அதாவது, அந்த யுத்தத்தில் ஜெயம் நம்மால் அல்ல. தேவனால் மாத்திரமே என்பதை ஏற்றுக்கொண்டனர். கர்த்தருக்கு முன்பாகத் தாழ் விழுந்தனர். அவர்களுடைய செய்கையிலே அர்ப்பணிப்போடு, இனி நம்மால் முடியாது; நீரே எல்லாம் என்ற சரணடைதலும் தெரிந்தது.

“ஆண்டவரே, உம்பாதம் சரணடைந்தேன். அடிமை நான் ஐயா.” என அடிக்கடி பாடும் நாம் உண்மையாகவே நமது பெலத்தைவிட்டு தேவனையே சார்ந்து செயற்படுகிறோமா? நம்மால் எல்லாம் கூடும் என்று எண்ணி, தேவனைவிட்டு விலகி, நமது விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு மாத்திரம் முதலிடம் கொடுத்து, அவரை வேதனைப்படுத்தியுள்ளோமா? அவற்றை இன்றே சரி செய்வோமாக. இப்போதே அவரது பாதத்தில் பணிந்து, குனிந்து, தொழுது தேவபாதத்தில் சரணடைவோமாக. நிச்சயமாக தேவன் நமது வாழ்வில் தமது பெலத்தால் பெரிய காரியம் செய்வார்.

“பிதாவே, என்னாலே ஒன்றும் கூடாது, உம்மால் யாவும் கூடும். உம்பாதம் இப்போதே சரணடைந்தேன், ஏற்றுக்கொள்ளும். ஆமென்.”

தேவன் தருணம் தருவார்!

ஆம். நீர் சொன்ன வார்த்தைகளின்படியே செய்யவேண்டியதுதான். ஆனாலும் ஜனங்கள் திரளாயிருக்கிறார்கள்.....
(எஸ்றா 10:12,13)

எமது இன்றைய வேதவாசிப்புப் பகுதியிலே தேவனைவிட்டு பாகாலைச் சேவித்த இஸ்ரவேலர், தமது பாவத்தை உணர்ந்து, தேவனை நோக்கி முறையிட்டு, "நாங்கள் உமக்கு விரோதமாய்ப் பாவஞ்செய்தோம்" எனப் புலம்பினார்கள். அப்பொழுது அவர்களுக்கு தேவனிடமிருந்து வந்த பதில், "இதுவரை நான் உங்களை இரட்சிக்கவில்லையா? அப்படியிருந்தும் நீங்கள் என்னைவிட்டு அந்நிய தேவர்களைச் சேவித்தீர்கள். ஆகையால் இனி உங்களை இரட்சியேன். நீங்களாக தெரிந்துகொண்ட அந்நிய தேவர்களே உங்களை இரட்சிக்கட்டும்" என்பதாகும். அப்போது இஸ்ரவேல் ஜனங்கள் கர்த்தரை நோக்கி முறையிட்டு, "இன்றைக்கு மாத்திரம் எங்களை இரட்சித்தருளும்" என்று தவணை கேட்டது மன்றி, அந்நிய தேவர்களைத் தங்கள் நடுவிலிருந்து விலக்கிவிட்டு, கர்த்தரை ஆராதித்தார்கள். அவர்கள் கர்த்தரை மாத்திரம் பணிந்துக்கொண்டதைப் பார்த்த தேவன் அவர்கள்மேல் மனதுருகினார். ஆம், நமது தேவன் பொல்லாதவர் அல்ல; மனந்திரும்பி அவரைப் பிரியப்படுத்த எடுக்கப்படும் தீர்மானத்தை எப்போதும் ஏறிட்டுப் பார்க்கிறார். அதுமட்டுமின்றி, அவர் தமது பிள்ளைகளின் வருத்தத்தைப் பார்த்து மனதுருகுகிற தேவன். அவர் நமக்கு ஏராளமான தருணங்களைத் தருகிறவர். எச்சரிப்பின்றி தருணங்கள் இன்றி அவர் யாரையும் தண்டிக்கிறவர் அல்ல. பார்வோன் ராஜாவுக்கே தருணம் கொடுத்த தேவன் நம்மைக் கைவிடுவாரா?

இங்கே எஸ்றாவும் கோபம்கொண்டு மக்களைத் தண்டிக்க முன்வர வில்லை. அவர்கள் தங்கள் தவறுகளை உணர்ந்துகொண்டதை எஸ்றா கண்டார். அதற்காக அவர்களை எஸ்றா அவசரப்படுத்தவில்லை. ஜனங்கள் அநேகராய் இருந்ததாலும், மாரிகாலமாய் இருந்ததாலும், அவர்களுடன் மெதுவாகவே இடைபட்டார்.

அருமையானவர்களே, எஸ்றாவே ஜனங்களோடு பொறுமையாய் இடைப்பட்டபோது தேவன் நம்மைக் கைவிட்டுவிடுவாரா! "இம்முறை மாத்திரம் மன்னியும், இனிமேல் என்னை இவ்வித தீமைகளுக்கு விலக்கிக் காத்தருளும்" என்று நாம் வேண்டியுள்ளோமா? தேவன் நிச்சயமாக நம்மீது மனதுருகுவார். என்னைச் சரிசெய்ய நீரே என்னை நடத்தும் என்று இன்றே நம்மை ஒப்புவிப்போமா? ஒரு குடும்பமாக அல்லது ஒரு சமூகமாக சபையாக சரிப்படுத்த வேண்டிய காரியங்களையும் அறிக்கைசெய்வோமாக. தேவன் நல்லவர். நமது பலம் பலவீனம் யாவும் அவர் அறிவார். அவரே இரட்சிப்பார்.

"மனதுருக்கம் உடையவரே, என்னை ஆராய்ந்து பாரும். கிடைக்கப்பெறும் அவகாசங்களை இழந்துவிடாதபடி வாழ கிருபை செய்யும். ஆமென்."

செப்

25

வியாழன்

குறிக்கப்படும் காலம்

இந்தக் காரியத்தினிமித்தம் நம்முடைய தேவனுக்கு இருக்கிற உக்கிரகோபம் எங்களைவிட்டுத் திரும்பும்படி... குறித்தகாலங்களில் வரக்கடவர்கள் என்றார்கள்' (எஸ்றா 10:14)

நமது தவறுகள் குற்றங்கள் உணர்த்தப்படும்போது, அதை ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்கள் உண்மையிலேயே பரிதாபத்திற்குரியவர்கள். மாறாக, ஏற்றுக் கொண்டு அதைக்குறித்து முழுமனதோடு மனஸ்தாபம் கொள்ளும்போது உண்மையாகவே தேவன் அந்த ஆத்தமா மீது மனதுருகிறார். அவனுக்கு மன்னிப்பளித்து புதுவாழ்வு தர தேவன் தயை பெருத்தவராய் இருக்கிறார் என்று பரிசுத்த வேதாகமம் நமக்கு உறுதி தந்திருக்கிறது. ஆனால் தேவனுடைய பொறுமையையும் கருணையையும் நாம் சோதிக்க முன்வரக்கூடாது. பிழையை உணருவதுடனும் மன்னிப்புக் கேட்பதுடனும் எதுவும் முடிந்துவிடாது. நாம் நமது பாவத்தை உணர்ந்தால் அதை முற்றாய் விட்டுவிட நாம் முதலில் வாஞ்சிக்க வேண்டும்; முன்வரவேண்டும். நாமோ இந்த விடயத்தில்தான் சற்று பின்வாங்குவோம்; அல்லது, பாவத்தைத் தள்ளிவிடுவதைப் பின்போடுவோம். அப்படியானால் நமக்குள் முழுமையான மனந்திரும்புதல் இல்லை என்பதே தெளிவாகிறது. இது நமக்கு ஆபத்து. ஏனெனில் தேவன் நமது இருதயங்களையும் அதன் நினைவுகளையும் முற்றாய் அறிந்திருக்கிறவர்.

எஸ்றாவோடு இருந்த சபையாகிய இஸ்ரவேல் ஜனங்கள் தங்கள் பாவத்தை உணர்ந்தது மாதிரிமல்லாமல், தமக்கு விசாரிப்புக்காரர் வைக்கப் படவேண்டும் எனவும், தவறுசெய்த அனைவரும் அந்தந்த பட்டணத்தின் மூப்பரோடும் நியாயாதிபதிகளோடும் அவரவருக்குக் குறிக்கப்பட்ட காலங்களில் வரவேண்டும் எனவும் தாங்களே தீர்மானம் எடுத்தார்கள். அதாவது, தாங்கள் தேவகோபத்திற்கு ஆளாகியிருந்ததையும், அதிலிருந்து மீளவேண்டுமென்றும் அவர்களே வாஞ்சித்தார்கள் என்பது அவர்களுடைய செய்கையிலிருந்து தெரிகிறதல்லவா!

பிரியமான சகோதரனே, சகோதரியே, இன்று நமது நிலைமை என்ன? நமது தவறுகளோடு பாவ காரியங்களோடு இன்னும் போராடிக்கொண்டிருக்கிறோமா? அவற்றை விட்டுவிடவும் மனமின்றி, தேவனைப் பிரியப்படுத்த முடியாமலும் தள்ளாடுகிறீர்களா? உண்மையான உணர்த்துதல், மனந்திரும்புதல் இருக்குமானால் தாமதம் வேண்டாம். பின்போடாமல், உடனேயே செயலிலே இறங்குங்கள். உங்களை ஒட்டியிருக்கிற பாவக்கறையோடேயே தேவனிடம் வாருங்கள். அவர் நம்மைத் தள்ளமாட்டார். கறைகளை நீக்க நாம் விரும்பி முன் வருவோமானால், நிச்சயம் தேவன் நமக்கு புது வாழ்வு தருவார். அதை இன்றே பெற்றுக்கொள்ள முன்வருவோமா!

“பிதாவே, எனக்கு உணர்த்தப்பட்ட தவறுகளை உடனடியாகவே என்னை விட்டு அகற்றிப்போட வாஞ்சிக்கிறேன். நீரே என்னை நடத்தும். ஆமென்.”

செப்

26

வெள்ளி

நியாயமான விசாரிப்பு

'அவர்கள் எப்பொழுதும் ஜனங்களை நியாயம் விசாரித்தார்கள்'
(யாத்திராகமம் 18:26)

நியாயம் விசாரிப்பவர்கள் நியாயாதிபதிகள் என அழைக்கப்படுகின்றார்கள். அவர்களுடைய பொறுப்பு மிகவும் முக்கியமானது. அவர்கள் எவருக்கும் பாரபட்சம் காட்டமுடியாது. நடந்த உண்மை என்ன என்பதை சரியாக விசாரிக்கவேண்டும். ஆனால் இன்று நாம் வாழும் சமுதாயத்தைப் பார்த்தால் விசாரிக்கப்படவேண்டிய காரியங்கள் பல விலாசமும் இல்லாமல் மறைக்கப்படுகின்றன. ஆனால் அவசியமற்ற காரியங்களுக்காக விசாரணைகள் நடைபெறுகின்றன. விசாரணையாளர் பாரபட்சம் காட்டுவதும், அதற்கென்று தம்மை ஒப்புவித்தவர்களே தம் பொறுப்பில் தவறுவதும் மிகவும் சர்வசாதாரணமாகிவிட்டது. எல்லோரையும் விசாரிக்க ஒரு நியாயாதிபதி வரப்போகிறார் என்பதையே மறந்து அல்லது அதைக்குறித்து அறியாமலேயே வாழுவது துக்கத்துக்குரிய காரியமாகும்.

வேதாகமத்திலும் ஜனங்களை விசாரித்த நியாயாதிபதிகள் அநேகர் இருக்கிறார்கள். தேவனால் நியமிக்கப்பட்ட மோசேயும் தனது காலத்தில் இலட்சக்கணக்கான மக்கள் கூட்டத்தை விசாரித்தார். ஆனால் இஸ்ரவேல் முழு ஜனத்தையும் விசாரிப்பது என்பது அவருக்கு பாரமான காரியமாக இருந்தது. ஆகவே சிறிய விடயங்களையெல்லாம் விசாரிக்கும்படி அதிபதிகளை அவர் ஏற்படுத்தினார். அவர்கள் ஜனங்களை விசாரித்தார்கள். என்றாவின் காலத்திலும் கூட குற்றவாளிகள் அநேகரானதால் விசாரிப்பதற்கு அநேக தலைவர்கள் தேவைப்பட்டார்கள். இதற்காக பிரபுக்கள் உதவியாளர்கள் என்று பலர் ஏற்படுத்தப்பட்டனர். அதனால் எல்லாருடைய காரியமும் குறிப்பிட்ட திகதியிலே விசாரிக்கப்பட்டு முடிந்தது. இந்த விசாரணைகள் ஜனங்களை வெட்கப்படுத்தவோ அல்லது குற்றப்படுத்தவோ அல்ல. இவை நமக்கு நன்மை பயக்கின்றவையாகவே இருக்கின்றன.

ஒருவேளை இன்று நாமும் கூட ஏதாவது விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம். அது நம்மை வெட்கப்படுத்துவதற்காக அல்ல. சிலநேரங்களில் வேறுயாரோ செய்த குற்றத்திற்காக கூட நாம் தவறுதலாக விசாரிக்கப்படலாம். அப்போது உண்மையை எடுத்துச்சொல்லவேண்டும். ஒருவேளை காரியங்களை விசாரிக்கும் ஒரு குழுவில்கூட நீங்கள் இருக்கலாம். எல்லாச் சமயத்திலும் நியாயமாய் விசாரியுங்கள். ஏனென்றால் நம் எல்லாருக்கும் மேலான ஒரு நியாயாதிபதி நம்மை எப்போதும் பார்க்கிறார். இதனை நாம் என்றைக்கும் மறவாது இருப்போம். தேவனே, உமது நியாயத்தீர்ப்புகள் எவ்வளவு உண்மையானவைகள்.

"பிதாவே, தவறு செய்து விசாரிக்கப்படும்போது தவறை ஏற்றுக்கொண்டு, இனிமேல் அவற்றை முற்றாய் விட்டுவிட உதவிசெய்யும். ஆமென்."

செப்

27

சனி

குற்றநிவாரணபலி

தாங்கள் குற்றவாளிகளானபடியினால் குற்றநிவாரணபலியாக ஒரு ஆட்டுக்கடாவைச் செலுத்தினார்கள் (எஸ்றா 10:19)

இன்று நாம் வாசித்த பகுதி ஒரு விசித்திரமான பகுதி. எஸ்றா புத்தகத்தின் இந்த இறுதிப் பகுதியிலே இருபத்தைந்து வசனங்கள் அடங்கிய பெயர்ப்பட்டியல் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. வேதாகமத்திலுள்ள மற்ற புத்தகங்களில் காணப்படும் பெயர் பட்டியலைப்போல் அல்லாமல் இந்தப் பட்டியல் சற்று வித்தியாசமாய் இருப்பதைக் கவனித்திருக்கிறீர்களா? இது வம்சவரலாறு அல்ல; இது குற்றஞ் செய்தவர்களது பெயர் பட்டியல். அதிலும் ஆசாரிய புத்திரர், லேவியர், பாடகர் இவர்கள் அடங்கிய ஒரு குற்றவாளிகள் பட்டியல். ஆம், குற்றஞ் செய்தவர்களையும்கூட வேதாகமமானது பட்டியலிட்டுக் காண்பிக்கிறது. இது அவர்களைக் குற்றப்படுத்துவதற்காக அல்ல; குற்றம் செய்தாலும் அதை மறைக்காமல், குற்றம் செய்தவர்கள் எப்படி தமது குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டு, அதை விட்டுவிட்டு, நிவாரணமும் தேடி, தேவனைப் பிரியப்படுத்தினார்கள் என்பதை நமக்கு இது வெளிச்சம்போட்டுக் காட்டுகிறது. அத்துடன், பழைய ஏற்பாட்டின் ஒழுங்கின்படி குற்றம்செய்த அனைவரும் குற்றநிவாரணபலியைச் செலுத்தினார்கள்.

இன்று நாம் செய்யும் பாவங்களையோ அல்லது பாவம் செய்தவர்களின் பெயர்களையோ தேவன் பட்டியலிட்டுக் காண்பிக்கிறவர் அல்ல. அவர் இரக்கத்தின் தேவன் மாத்திரமல்ல, கிருபையின் தேவன். இன்று நாம் நியாயப்பிரமாணத்தின் கீழ் அல்ல; கிருபையின் கீழ் இருக்கிறோம். அதற்காக நாம் பாவம் செய்யத் துணிகரம் கொள்ளலாமா? இல்லையே! இன்று நமது கர்த்தராகிய கிறிஸ்து தாமே, பாவங்களுக்காக ஒரே பலியைச் செலுத்தியிருக்கிறார் (எபிரெயர் 10:12). நமது குற்றங்களையெல்லாம் அவர் தம்மேல் சுமந்துகொண்டு பாவத்தின் சம்பளமாகிய மரணத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, நமக்கு ஜீவன் தந்திருக்கிறார். ஆகவே, நாம் பலிசெலுத்தவேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆனால் பலிசெலுத்தவேண்டிய காலத்தில் இருந்தவர்களிலும் பார்க்க, நாம் கிருபைக்கு உட்பட்டிருப்பதால் மிகவும் பொறுப்போடு நடந்து கொள்ளவேண்டியவர்கள் என்பதை உணரவேண்டும்.

கிறிஸ்துவுக்குள் அருமையானவர்களே, நமக்காக கிறிஸ்துவே பலியாகியிருக்க நாம் இன்னும் பாவத்தைக் குறித்த பயமின்றி வாழலாமா? நமக்காகப் பலியாகியதால், நமக்கு விடுதலை தரக்கூடியவர் கிறிஸ்து ஒருவரே. இன்றே அவர் பாதம் பணிந்து, நமக்காக பலியான அவரைத் தொழுதுகொள்ளுவோமாக.

“குற்றங்களை மன்னித்து, என்னை மீட்கும்படிக்கு எனக்காக குற்றநிவாரண பலியானவரே, உமது தூய இரத்தத்தால் கழுவுப்பட்டு வாழும் நான் திரும்பவும் பாவத்தைப் பாராதபடி என்னை நீரே நடத்தியருளும். ஆமென்.”

செப்

28

ஞாயிறு

ராஜாவாகிய கோரேஸ்

'யூதாவிலுள்ள எருசலேமிலே..... கட்டளையிட்டிருக்கிறார்'
(எஸ்றா 1:2)

எஸ்றாவின் புத்தகத்திலுள்ள அநேக உண்மைகளை வேதாகமத்திலுள்ள மற்ற சம்பவங்களோடு சம்பந்தப்படுத்தி கற்ற நாம் இப்புத்தகத்தில் குறிப்பிடப்படும் ராஜாக்களின் வாழ்வில் காணப்பட்ட சில காரியங்களை தொடர்ந்து கவனிப்போம். ஏனென்றால் பழைய ஏற்பாட்டைப் பொறுத்தவரை தேவனால் நியமிக்கப்பட்ட ராஜாக்களின் காலம் முக்கியமானது. இன்று நாம் கோரேஸ் ராஜாவைக் குறித்துப் பார்ப்போம்.

கோரேஸ், இவரது பெயருக்கான அர்த்தம் "சூரியன்" என்பதாகும். இவன் கி.மு. 559-538 வரை ராஜ்யபாரம் செய்தவன். பெர்சிய ராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்தவன். இவன் மேதிய சக்கரவர்த்தியையும் சின்ன ஆசியாவிலுள்ள இராஜாக்களையும் ஜெயித்து, ராஜ்யத்தைப் பலப்படுத்தினான். பாபிலோன் அசீரியா தேசங்களும் இவனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்தது. தானியேல் தீர்க்கதரிசியும் சில காலம் இவனுடைய அரண்மனையில் இருந்தான். (தானி. 6:28). கோரேஸ் ஒரு யூதனல்லாதபோதும் தேவனால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டு அவருடைய சித்தத்தை ஒரு ராஜாவாக நின்று நிறைவேற்றினான். அந்த அடிப்படையில், இவன்,

1. ஆலயம் கட்டுவதற்கான கட்டளை பெற்றவன். (1:2)
2. அந்நியனாய் இருந்தும் தேவனது நாமத்தை உயர்த்தினான் (1:4,7-11)
3. ஜனங்கள் தேவனுடைய நாமத்தை உயர்த்தும்போது எவ்விதத்திலும் தடைபண்ணவில்லை.

இவ்வாறாக முதல் மூன்று அதிகாரங்களில், ராஜாவாகிய கோரேஸ் ஒரு அந்நியனாயிருந்தபோதும், தேவனை உயர்த்தி அவரது ஜனத்திற்கும் அவன் ஒத்தாசை பண்ணுவதைக் காண்கிறோம். தடையில்லாது கட்டுமானப் பணிகள் தொடர்ந்தன. அதேசமயம் இஸ்ரவேலை ஆண்ட பல ராஜாக்கள் தேவனைத் துக்கப்படுத்தினர் என்றும் வாசிக்கிறோம்.

இதை வாசிக்கும் சகோதரனே சகோதரியே, உனது வாழ்வின் நிலை என்ன? நீயோ கர்த்தரை அறிந்திருக்கிறாய். அவருடைய அன்பை ருசித்திருக்கிறாய். அப்படியிருக்க அவருக்காக நீ செய்யவேண்டியவற்றை அற்பமாக எண்ணலாமா? நம்மாலான காரியங்களைச் செய்ய நம்மை ஒப்புக்கொடுப்போமாக. எவ்விதத்திலாவது அவரது ராஜ்யத்தின் மேன்மைக்காக ஏதாவது செய்யத் தீர்மானிப்போமாக.

"அன்பின் தகப்பனே, உம்மை அறிந்து ருசித்த நான், உமது நாமத்தை எந்த இடத்திலும் உயர்த்தும்படி என்னைத் தருகிறேன். ஆமென்."

செப்

29

திடீர்கள்

ராஜாவாகிய தரியு

தரியுவாகிய நாம் இந்தக் கட்டளையைக் கொடுத்தோம். இதன்படி ஜாக்கிரதையாய்ச் செய்யப்படக்கடவது என்று எழுதியனுப்பினான். (எஸ்றா 6:12)

இராஜாக்களுடைய ஆட்சி நிலைமையைப்பற்றி குறிப்பிடும் வேதாகமமானது அவர்கள் கர்த்தருக்காக செய்தவற்றையும் குறிப்பிடுகின்றது. அதிலும் மெய்த்தேவனை அறியாத அந்நிய ராஜாக்கள் தேவனுடைய நாம மகிமைக்காகப் பாவிக்கப்பட்டதையும் வோதாமம் வெளிச்சம்போட்டுக் காட்டுகிறது. ராஜாவாகிய கோரேஸைப்பற்றி நேற்று தியானித்த நாம் இன்று ராஜாவாகிய தரியுவைப்பற்றி தியானிப்போம்.

தரியு ராஜா, இவன் பெர்சியாவை ஆண்ட மகா சக்கரவர்த்தி. இவன் தன் தேசத்தில் அடிமைகளாக சிறையிருப்பிலிருந்த யூதர்கள் மறுபடியும் பலஸ்தீனாவுக்குப்போய் எருசலேமில் தேவாலயத்தைக் கட்டும்படி உத்தரவு கொடுத்தான். இவன் தன் ஆட்சிக்காலத்தில் செய்த சிலவற்றைப் பார்ப்போம். அவைகளாவன:

1. நடந்தவை அவனிடம் அறிவிக்கப்பட்டப்போது அவை மெய்தானா என்பதை அறியும்படி அறையை (தஸ்திர) சோதித்தான் (6:1)
2. ஆலயம் கட்டும் காரியத்தை எதிர்த்தவர்களை விலகியிருக்கும்படி சொன்னான் (6:6)
3. வேலை நிறுத்தப்படாதபடி தொடரவும் ஆணையிட்டான் (6:7)
4. ஆலயம் கட்டுவதற்கான செலவும் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்றான். (6:8)
5. தனக்கும் தனது குடும்பத்தினருக்கும் மன்றாடும்படி வேண்டினான் (6:10)

இவனது ஆட்சியிலேயே எருசலேம் தேவாலயம் கட்டி முடிக்கப்பட்டது. இவ்வாறாக தரியு ராஜாவின் நாட்களில் யூதருக்குத் தயவு கிடைத்தது. தேவன் அந்தந்தக் காலத்திலே தமது காரியத்தை நிறைவேற்ற மனிதர்களை பாவித்தார். அவர்கள் ராஜாவாயிருந்தாலும் சரி, சிறையிருப்பிலிருந்த அடிமைகளாயிருந்தாலும் சரி, தேவன் தாம் நினைத்த காரியத்தை செய்து முடிக்க ஏற்ற மனிதரைப் பாவிக்கிறார்.

ஒரு புறஜாதி ராஜாவையே தமது திட்டம் நிறைவேறும் பணியில் தேவன் பாவித்தாரானால் என்னையும் உங்களையும் அவர் பாவியாமல் விடுவாரா? நமது அசட்டையினங்களையும் சுயநலங்களையும் தள்ளிவிட்டு தேவகரத்தில் நம்மை ஒப்புவிப்போமாக. நம்முடைய செயலாற்ற தேவன் திட்டமிட்ட திட்டத்தில் நாம் உண்மையோடு உழைப்போமாக.

“பரம தகப்பனே, உமது ஆணைகள் தடைப்படாதபடி நிறைவேற, நீர் பாவிக்கும் மனிதர்களுக்காக உமக்கு நன்றி. என்னையும் உம் சித்தப்படி பாவித்தருளும். ஆமென்.”

செப்

30

செவ்வாய்

ராஜாவாகிய அர்தசஷ்டா

‘ராஜாதி ராஜாவாகிய அர்தசஷ்டா பரலோகத்தின் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தைப் போதிக்கிற.... எஸ்ரா என்னும் ஆசாரியனுக்குவாழ்த்தி எழுதுகிறது.... (எஸ்ரா 7:12)

இராஜாவாகிய அர்தசஷ்டாவைக் குறித்து இன்றைய நாளிலே கவனிப்போம். அர்தசஷ்டா என்பது பெர்சிய ராஜாக்களின் பொதுப்பெயர். முதன்முதலில் சஷ்டா என்னும் ஒரு ராஜா அரசாண்டான். இவன் அகாஸ்தேரு என்றும் அழைக்கப்பட்டான். இவன் மரித்தபின் இவனுடைய மகன் அர்தசஷ்டா ராஜாவானான். இவனுடைய பெயரின் அர்த்தமானது, “நீண்ட கைகளை உடையவன்” என்பதாகும். இவன் கி.மு. 465-424 வரை அரசாண்டான். இவன் மரித்தபின் இவனுடைய மகன் இரண்டாம் சஷ்டா ராஜாவானான். இந்த ராஜாவின் நாட்களில் நியாயப்பிரமாணத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது. பாபிலோனிருந்து எஸ்ராவின் மீள் வருகையும் இந்த ராஜாவின் நாட்களிலேயே சம்பவித்தது.

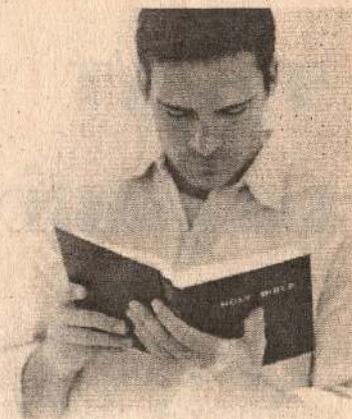
குறிப்பாக ஏழாம் அதிகாரத்தில் மாத்திரம் இவரைக் குறித்து பல விடயங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதைத் தொடர்ந்து எஸ்ரா புத்தகத்தின் மிகுதியான முன்று அதிகாரங்களிலும் வேதபாரசனாகிய எஸ்ரா, ஐனங்களுக்கு நியாயப்பிரமாணத்தைப் போதித்து நடத்துவதை நாம் கவனிக்கலாம். அதற்கு, வேதபாரசனாகிய எஸ்ரா, நியாயப்பிரமாணத்தை ஆராயவும் படிக்கவும் மற்றவர்களுக்கு அதை உபதேசம் பண்ணும்படியான கட்டளையையும் ராஜாவின் மூலம் பெற்றிருந்ததே காரணமாகும். அத்தோடு எஸ்ராவுக்குத் தேவையான யாவையும் கொடுக்கும்படியும், பரலோகத்தின் தேவனுடைய ஆலயத்திற்கு தேவையான சகலத்தையும் செய்யும்படிக்கும் இந்த ராஜா கட்டளையிட்டான் என்பதையும், அதைச் செய்யாவிட்டால் தேவ கோபத்திற்கு ஆளாகக்கூடுமோ என்ற பயம்சூட இவனுக்கு இருந்ததாகவும் வாசிக்கிறோம்.

மாத்தின் இறுதிக்கு மாத்திரமல்ல எஸ்ரா புத்தகத்தின் தியானங்களின் முடிவுக்கும் வந்துவிட்டோம். நமது ஆத்மீக ஆவிக்குரிய நிலையைச் சற்று சிந்திப்போமாக. அர்தசஷ்டா ராஜாவின் வாழ்வு நமக்கெல்லாம் ஒரு சவாலாக அமைந்துள்ளதை நாம் உணரவேண்டும். தேவனுடைய வார்த்தை மறைக்கப்படாமல் போதிக்கப்படவேண்டும் என்பதையும், நமது தேவனுடைய பிள்ளைகளை மதிக்கும்போது தேவன் மகிமைப்படுகிறார் என்பதையும், தேவனுடைய காரியங்களை நிறைவேற்றும்போது மாத்திரமே நாம் தேவ கோபத்திற்குத் தப்பித்துக் கொள்ளலாம் என்பதையும் இந்த அந்நிய ராஜா உணர்ந்திருக்கும்போது, நாம் ஏன் இன்னும் அறியாமையின் பிள்ளைகள் போல வாழவேண்டும்? தேவ வார்த்தையைப் படிக்கிறவர்களாக மாத்திரமல்ல. பிறருக்குப் படிப்பிக்கவும் நாம் முன்வரவேண்டும். தேவனுக்கேற்றபடி வாழ நம்மைத் தருவோமா!

“கர்த்தாவே, இத்தியானங்களை வாசிக்கும் ஒவ்வொருவரையும் உமது பரம ஞானத்தால் நிரப்பி, உமக்கேற்றபடி வாழ கிருபை செய்வீராக. ஆமென்.”

நினைவுபடுத்துகிறோம்

எமது வெளியீடுகளை
புதிதாக பெற
விரும்புகிறவர்கள் மற்றும்
எமது வெளியீடுகளை
தொடர்ந்து பெற்றுவரும்
சந்தாதாரர்களுக்காக எமது
சந்தா கட்டண விபரங்கள்
கீழே தரப்பட்டுள்ளன.

ஒரு வருடத்திற்கான சந்தா

இலங்கையில் உள்ளவர்களுக்கு	- ரூ. 500.00
தென்னாசிய நாடுகளில் உள்ளவர்களுக்கு	- ரூ. 1,000.00
மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் உள்ளவர்களுக்கு	- ரூ. 1,000.00
ஐரோப்பிய நாடுகளில் உள்ளவர்களுக்கு	- ரூ. 2,000.00
அமெரிக்க நாடுகளில் உள்ளவர்களுக்கு	- ரூ. 2,000.00

உங்கள் சந்தா பணத்தை

மணியோடர் முலம் பணம் அனுப்புவதாயின்: “கொடுபட வேண்டிய இடம்”
என்ற இடத்தில் சினமன் கார்டினல்ஸ் (CINNAMON GARDENS POST
OFFICE) என்றும், பணம் பெறுபவரின் பெயர் என்ற இடத்தில் (BACK TO
THE BIBLE) என்றும் குறிப்பிட்டு அனுப்பவும்.

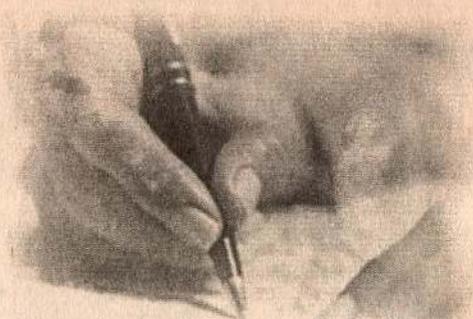
காசோலை முலம் அனுப்புவதாயின்: (BACK TO THE BIBLE) என்ற
பெயருக்கு காசோலை எழுதவும்.

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட விதங்களில் பணம் அனுப்புவதில் உங்களுக்கு சிரமம் அல்லது
சிக்கல்கள் ஏதும் இருக்குமானால் எம்மோடு தொடர்புகொள்ளுங்கள்.

இங்கிலாந்து மற்றும் கனடாவில் உள்ளவர்களுக்கு
பணம் அனுப்பிவைக்க விசேஷ ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன.
விபரங்களுக்கு எம்மோடு தொடர்புகொண்டு விசாரிக்கவும்.

(சந்தாதாரருக்கான படிவம் மறுபக்கத்தில் உள்ளது)

சந்தா படிவம்

எமது வெளியீடுகளை புதிதாக பெற்றுக்கொள்ள விரும்புகிறவர்கள், அல்லது உங்களுக்குத் தெரிந்த புதியவர்களுக்கு இப்புத்தகத்தை அறிமுகப்படுத்த விரும்பினால் இந்த படிவத்தை தெளிவாக நிரப்பி அனுப்பவும்.

நீங்கள் ஏற்கனவே எமது வெளியீடுகளைப் பெற்றுவரும் சந்தாதாரராயின் உங்கள் பெயர், முகவரியுடன் உங்கள் கணனி இலக்கத்தையும் குறிப்பிட்டு எழுதியனுப்பங்கள். உங்கள் முகவரியில் மாற்றம் ஏதும் இருக்குமானால் உங்கள் புதிய முகவரியுடன் உங்கள் பழைய முகவரியையும் குறிப்பிட மறவாதீர்கள்.

(முடிந்தால் ஆங்கிலத்தில் நிரப்பவும்)

பெயர் : கணனி இல.:

முகவரி :

.....
.....
.....

ஏப்ரல் - மே - ஜூன் மாதத்துக்கான சத்தியவசன வெளியீடுகளைப் பெற்றுவிட்டீர்களா?

எந்த மாதத்திலிருந்து எமது வெளியீடுகளைப் பெற்றுக்கொள்ள விரும்புகிறீர்கள்?

நீங்கள் புதிய சந்தாதாரரா, பழைய சந்தாதாரரா?

இப் படிவத்துடன் ரூபா.....ஐ காசோலை / மணி ஒடர் மூலம் அனுப்பி வைத்துள்ளேன்.

அனுப்பியவர் பெயர்:

பரிசுத்த வேதாகமத்தை ஓராண்டிற்குள்
வாசித்து முடிப்பதற்கான கால அட்டவணை

ஆகஸ்ட்		செப்டெம்பர்		
காலை	மாலை	திகதி	காலை	மாலை
யோபு 32,33,34	அப். 27:21-44	01	சங். 139-144	1கொரி. 11
யோபு 35 - 38	அப். 28	02	சங். 145-150	1கொரி. 12
யோபு 39 - 42	ரோமர் 1	03	நீதி. 1,2,3	1கொரி. 13
சங். 1 - 7	ரோமர் 2	04	நீதி. 4-7	1கொரி. 14:1-22
சங். 8 - 14	ரோமர் 3	05	நீதி. 8-10	1கொரி. 14:23-40
சங். 15 - 18	ரோமர் 4	06	நீதி. 11-13	1கொரி. 15:1-19
சங். 19 - 24	ரோமர் 5	07	நீதி. 14-16	1கொரி 15:20-34
சங். 25 - 30	ரோமர் 6	08	நீதி. 17-19	1கொரி 15:35-58
சங். 31 - 34	ரோமர் 7	09	நீதி. 20-22	1கொரி. 16
சங். 35 - 37	ரோமர் 8:01-17	10	நீதி. 23-25	2கொரி. 1
சங். 38 - 42	ரோமர் 8:18-39	11	நீதி. 26-28	2கொரி. 2
சங். 43 - 48	ரோமர் 9	12	நீதி. 29-31	2கொரி. 3
சங். 49 - 52	ரோமர் 10	13	பிரச. 1,2,3	2கொரி. 4
சங். 53 - 58	ரோமர் 11:01-12	14	பிரச. 4,5,6	2கொரி. 5
சங். 59 - 65	ரோமர் 11:13-36	15	பிரச. 7,8,9	2கொரி. 6
சங். 66 - 69	ரோமர் 12	16	பிரச. 10,11,12	2கொரி. 7
சங். 70 - 73	ரோமர் 13	17	உன்னத. 1-5	2கொரி. 8
சங். 74 - 77	ரோமர் 14	18	உன்னத. 6,7,8	2கொரி. 9
சங். 78,79	ரோமர் 15	19	ஏசாயா 1,2	2கொரி. 10
சங். 80 - 85	ரோமர் 16	20	ஏசாயா 3,4,5	2கொரி. 11
சங். 86 - 89	1கொரி. 1	21	ஏசாயா 6,7,8	2கொரி. 12
சங். 90 - 94	1கொரி. 2	22	ஏசாயா 9-10	2கொரி. 13
சங். 95 - 101	1கொரி. 3	23	ஏசாயா 11,12,13	கலாத்தியர் 1
சங். 102 - 104	1கொரி. 4	24	ஏசாயா 14,15,16	கலாத்தியர் 2
சங். 105,106	1கொரி. 5	25	ஏசாயா 17-20	கலாத்தியர் 3
சங். 107 - 110	1கொரி. 6	26	ஏசாயா 21-23	கலாத்தியர் 4.
சங். 111 - 117	1கொரி. 7:01-24	27	ஏசாயா 24-26	கலாத்தியர் 5
சங் 118-119:1-72	1கொரி. 7:25-40	28	ஏசாயா 27-29	கலாத்தியர் 6
சங். 119:73-176	1கொரி. 8	29	ஏசாயா 30-31	எபேசியர் 1
சங். 120 - 131	1கொரி. 9	30	ஏசாயா 32-34	எபேசியர் 2
சங். 132 - 138	1கொரி. 10	31		

“SathiyaVasanam” - Supplementary

Registered in the Department of Posts of Sri Lanka under
No. QD/11/News/2008

இந்நூலை புதிதாக வாசிப்பவர்கள் தொடர்ந்தும் இந்நூலைப் பெற்றுக்கொள்ள விரும்பினால் விபரங்களுக்கு எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

நீங்கள் எமது வெளியீடுகளை பெற்றுவரும் சந்தாதாரரானால் நீங்கள் எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளும் ஒவ்வொருமுறையும் உங்கள் கணனி (கம்பியூட்டர்) பதிவு இலக்கத்தையும் குறிப்பிட்டுத் தொடர்பு கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்கிறோம். உங்கள் கணனி பதிவு இலக்கம், உங்களுக்கு எமது வெளியீடுகள் அனுப்பப்படும் உறையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

எமது வெளியீடுகள் ஏதாவது தவறுதலாக இரண்டு பிரதிகள் உங்களுக்கு கிடைத்தால் தயவுசெய்து உங்களுடைய கணனி பதிவு இலக்கத்துடன் எமக்கு அறியத்தரும்படி அன்போடு கேட்டுக்கொள்கின்றோம்.

நீங்கள் வீடு மாறும்போது உங்கள் புதிய முகவரியுடன் உங்கள் பழைய முகவரியையும் குறிப்பிட்டு அறியத்தாருங்கள்.

எமது வெளியீடுகள் உரிய காலத்தில் உங்களுக்கு வந்து சேராவிடில் அது குறித்து உடனடியாக அறியத்தாருங்கள்.

எமது தபால் முகவரி
SATHIYAVASANAM
P.O.Box 1012
Colombo - Sri Lanka

நேரில் எமது முகவரி
120A, Dharmapala Mawatte
Colombo 7
Sri Lanka

சத்தியவசனம்

த.பொ. 1012, கொழும்பு, இலங்கை

T - 011 2695441, 011 2698843

E - svsl@sltnet.lk